

PAUL BRUNTON

Den himmelige vej

Vejledning i
Åndelig Selvudvikling tilpasset for
moderne Mennesker

URANUS FORLAG

KØBENHAVN

1952

Oversat efter »The Seeret Path« ved

Anna Schiott

Omslagsvignet: Ioergen B. Fandér

1.Oplag 1948
2. » 1949
3. » 1952

Ps- har mest muligt lavet om dobbel-a til å i dette dok, for at gøre det mere læse venlig,
men *Store Forbogstaver* i substantiverne er dog beholdt som i originalbogen.

Trykt hos Th. Fensbo, København

1952

INDHOLD

Forfatterens Forord til den danske Oversættelse

Forord	9
I. Hos en af Østens Vise	11
II. Mennesket - Videnskabens største Gåde	26
<u>III. Det mystiske Overselv</u>	<u>41</u>
IV. Øvelse i mental Ro	55
V. Selvanalysens Teknik	69
VI. En Åndedrætsøvelse til Beherskelse af Tankerne	86
VII. Vor Opvågning til Intuition	94
VIII. Opvågning til Overselvet	115
IX. Den guddommelige Skønheds Vej	133
X. Den inspirerede Handlings Evangelium	139
XI. Åndelig Hjælp i materielle Anliggender	149
XII. Epilog	160

Forfatterens Forord til den danske Oversættelse

Jeg benytter den Lejlighed, som dette nye Oplag af »Den hemmelige Vej« giver mig, til at rette et Par Ord til mine danske Læsere.

Hver Gang jeg har besøgt Danmark, nemlig i Årene 1948, 1950 og 1952, har jeg iagttaget en stadig voksende Interesse for de Tanker, der finder Udtryk i mine Bøger, såvelsom for andre - om end lidt fjernere - beslægtede Emner.

Det er ved at gå op for det danske Folk, at der er noget at lære af Orienten, noget, som kan være af Interesse for og til Nytte i dets eget Liv. Orientens Lære kaster nyt Lys over den kristne Religion og giver Mulighed for at forstå den bedre. **Man er ved at gøre sig klart, at Livet ikke ender med Legemets Død, men at det fortsættes i andre Verdener, indtil Mennesket igen fødes på denne Jord - mange Gange** -for at dets Intelligens, Karakter og Evner fortsat kan udvikles. Man begynder at forstå den Værdi, der ligger i at opøve Afspænding og Evnen til at meditere. Øvelserne i Afspænding beroliger Nerverne og giver større Kraft og Sundhed, mens Meditationen fylder Sindet med Fred, giver større Selvbeherskelse og bevidst Viden om det indre Selv.

Derfor er det fuldkommen berettiget at sige, at Studiet af disse mystiske Emner, forudsat at de ledes rigtigt, egner sig ikke blot for Drømmere, men netop har afgjort Værdi for praktiske Mennesker, som er optaget af verdsligt Arbejde.

Imidlertid finder jeg det nødvendigt her at rette en Advarsel til Begyndere i Meditationsøvelser. De Evner, som udfolder sig i Tidens Løb, når man arbejder med Meditation, såvelsom dens Indvirkning på alle Personlighedens forskellige Sider, nødvendiggør denne Advarsel. Man bør kun foretage Forsøg på at meditere samtidigt med, at man alvorligt prøver på at forbedre sin Karakter moralsk, at udrydde alle ødelæggende Følelser som Had, Vrede osv og skabe Ligevægt mellem Personlighedens forskellige Aspekter. I modsat Fald vil der opstå skadelige Følger i Stedet for gavnlige.

Paul Brunton.

Forord

I vore Dage er der foregået en interessant ændring i den vestlige Verdens Synspunkt. Man kan diskutere Sjælens Tilværelse uden at blive betragtet som overdrevent religiøs eller lidt til en Side. Vi bekræfter eller benægter Selvets Tilværelse lige så frit som Atomet eller Historiens Kilder. Dette er et betydningsfuldt Skridt fremad og viser, at der findes en voksende Interesse for det »mystiske Overselv«, som vor Forfatter omtaler.

Moderne Psykologer kan, stort set, inddeles i dem, som påstår, at der i Mennesket findes et højere, kontrollerende Selv, og dem, som påstår, at der kun findes en fysisk Form. Er der et Selv? Findes der en subjektiv Virkelighed? Gives der en Åndelig Bevidsthed? For vore Dages Forskere ligger dette Problem inden for den menneskelige Bevidstheds Område. Kan der føres Beviser for, at det skjulte Selv er til, og kan Mennesker bringes til at vandre ad den hemmelige Vej, som fører til det hellige Sted, hvor Selvet kan findes?

Betimeligheden af denne Bog kan ikke omdisputeres. Med stor Klarhed giver den Udtryk for Sandheder, som alt for ofte skjules under Fraser eller under dunkel, orientalsk Symbolik og vag Mystik. Den vil blive budt velkommen af dem, som kender Øjeblikkets Trang og véd, at Menneskene søger Åndelig Oplysning; det er denne dybe Trang, der har forberedt dem til at søge den hemmelige Vej.

I dag står Menneskeheden ved Porten til Virkeligheden; den er ved at erkende, at der findes en Åndelig Verden, og at ønske at finde Vej til den. Mange er begyndt at forstå, hvor vigtigt det er at kende det Væsen, der lever i enhver Indre, og som er skjult bag Personlighedens Maske. At finde ind til det, at klarlægge dets Natur og bevidst at leve i den Sandhedens Verden, hvor det dvæler - det er Menneskets mest nærliggende Opgave, og de forløbne Ulykkens År har forberedt det dertil. (= ww1; dette blev skrevet 1934)

Tidsaldres Budskab lyder således: »Guds Rige er indeni Eder«; Tusinder søger nu den skjulte Vej, som fører til det Rige. Når vi finder derind, står vi ved al Inspirations Kilde, da opdager vi det Punkt, hvor Intellektet omformes til Intuition, og vi træder ind i den Åndelige Oplysnings Rige. Den Belønning, som vindes af dem, der træder ind i Sjælens Palads, er Forklarelse - den Stråleglans, der gennemlyser en Personlighed, som er i hurtig og omskiftelig Vækst.

Er vi nået ind på dette hemmelige Sted, forener vi os med de store intuitive, Guds inspirerede Medarbejdere. Vi befinder os da iblandt dem, som er Verdens Frelser. Det sker altid således, og Kaldelsen lyder i vore Dage til dem, som véd, som har set og forstået. Da de har forstået, vil de byde denne Bogs Budskab velkommen, og de vil bringe det ud i videre Kredse. Det ejer Inspirationens Flamme; det vil føre til inspireret Handling, til praktisk Åndelighed og til Tjeneste for Menneskehedens Skyld, til alt det, som er den oplyste Sjæls Kendemærke.

Findes der noget, der er mere påkrævet i dag?

Alice A. Bailey. December 1934.

Forfatter af From Intellect to Intuition.

KAPITEL 1

Hos en af Østens Vise

For nogle År siden vandrede jeg gennem solstegte orientalske Lande ivrig efter at finde de sidste Levninger af hint mystiske Østen, om hvilket de fleste af os tit hører, men som så få nogensinde finder.

På disse Rejser mødte jeg en usædvanlig Mand, som hurtigt vandt min dybeste Respekt, og som jeg ydede min ærbødigste Hyldest; skønt han ifølge Traditionen tilhørte Østens Vise, en Klasse Mennesker, som i det store og hele er forsvundet fra den moderne Verden, *undgik han al Publicitet.*

Tiden glider hastigt som en brølende Strøm; den bærer den menneskelige Slægt med sig og drukner vore dybeste Tanker i sin Støj. Men denne Vise sad ensom og uforstyrret hen på sin Græsbenk og iagttog det gigantiske verdensskuespil med et fredfyldt Buddha-Smil. Verden ønsker, at dens store Mænd skal måle deres Liv med Verdens lille bitte Målestok. Endnu er der ikke fundet noget Mål, som kan tage deres fulde Højde, fordi sådanne Mennesker, hvis de virkelig fortjener Navn af Vise, har deres Storhed ikke fra sig selv, men fra en højere Verden, og den strækker sig langt bort, ud i det uendelige. Skjult her og der i spredte Kroge i Asien og Amerika har nogle få Seere bevaret den urgamle Vidsoms Traditioner. De lever skjult, mens de vogter deres Skat. I den synlige Verden dvæler de i Ensomhed, mens de bevogter de guddommelige Hemmeligheder, som Livet og Skæbnen har forenet sig om at betro til deres Omsorg.

Timen for vort første Møde er stadig indgraveret i min Erindring. Jeg mødte ham uventet. Han gjorde intet Forsøg på formel Introduktion. Et Øyeblik så disse sybilleagtige Øjne ind i mine, og al den plettede Jord, som var min Fortid, og alle de hvide Blomster, som var begyndt at vokse op i den, var i lige Grad synlige i hint klingende Øyeblik. I denne siddende Skikkelse var en mægtig, upersonlig Kraft, som aflæste mit Livs Vægtskåle med et klarere Blik, end jeg selv nogensinde kunde håbe at gøre. Jeg havde sovet i Afrodites duftende Seng, og han vidste det; for mærkeligt, fortryllet Guld i min Ånds Dybder havde jeg lokket Tankens Gnomer til mig; også det vidste han. Jeg følte, at hvis jeg kunde følge ham ind i de mystiske Dybder, hvor hans Tanker dvælede, vilde alle mine Besværligheder svinde bort, vilde min Forbitrelse forvandles til Tolerance, og jeg vilde forstå Livet - ikke blot knurre ad det. Han interesserede mig meget trods det, at hans Visdom ikke var af den Art, der falder i Øjnene i første Øyeblik, og trods den store Reservation, hvormed han omgav sig. Han brød kun sin vante Tavshed for at besvare Spørgsmål om sådanne dunkle Emner som Sjælens Natur, Guds Mysterium, de mærkelige Kræfter, som ligger ubrugt i Menneskets Bevidsthed osv., men når han en sjælden Gang indlod sig på at tale, sad jeg fortryllet under den brændende tropiske Sol eller den blege Månesegl og lyttede til hans bløde Stemme. Thi der var Autoritet i denne rolige Røst, og Inspiration glimtede i disse lysende Øjne. Enhver Sætning, der faldt fra hans Læber, syntes at indeholde et kosteligt Brudstykke af dyb Sandhed. Teologer fra et krassere Århundrede lærte Doktrinen om Menneskets Arvesynd; denne Adept lærte Doktrinen om Menneskets oprindelige Godhed.

I denne Vises Nærhed følte man Sikkerhed og indre Fred. De Åndelige Udstrålinger, som udgik fra ham, var altgennemtrængende. Jeg lærte i hans Person at se de sublime Sandheder, hvorom han lærte, mens jeg i ikke mindre Grad hensank i ærbødighed for hans ubegribeligt hellige Atmosfære. Jeg følte mig i Guds Nærhed, når jeg sad hos ham - noget, som jeg ikke kan beskrive. Jeg kunde have taget stenografisk Referat af denne Vises Taler, jeg kunde også have ladet det trykke, men det vigtigste ved hans Tale, dvs. den subtile, tavse Duft af Åndelighed, som udgik fra ham, kan ikke gengives. Hvis jeg derfor brænder litterær Røgt foran hans Billede, så er det kun en ringe Del af den Hyldest, jeg skylder ham.

Jeg vil aldrig kunne glemme hans vidunderligt Åndrige Smil, som giver et Vink om den Visdom og Fred, han har vundet gennem Lidelse og Erfaring. Han er det mest forstående Menneske, jeg nogensinde har mødt; af ham kunde man altid være sikker på at høre nogle Ord, der vilde jævne ens Vej en Smule, og disse Ord vilde altid bekræfte, hvad ens dybeste

Følelse havde sagt.

Alligevel bar hans Ansigt, når det var i Ro, et Udtryk af dyb Melankoli, men det var en resigneret Melankoli, ikke den bitre, oprørske, som man så ofte ser... man vidste, at på et eller andet Tidspunkt måtte han have gennemgået ubeskrivelig stor Smerte.

Denne Vises Ord står stadig skrevet i min Erindring som kom fra lysende Fakler. »Jeg plukker gylden Frugt af sjældne Moder med vise Mænd,« skrev Emerson i sin Dagbog, og det er sikkert, at jeg har plukket hele Kurve fulde, mens jeg lyttede til denne Mands Tale. Vore bedste europæiske Filosofer er som Tællepråse ved Siden af ham. Men den uundgæelige Afskedstime kom. Tiden drejede sig om denne gamle Klode. Jeg rejste tilbage til Europa, travlt beskæftiget med mange Ting. For ikke lang Tid siden gjorde jeg mig igen rede til at vende tilbage til Østen. I mine Tanker var en ikke ringere Opgave end at foretage en Opdagelsesrejse tværs gennem Asien, en Rejse, som skulde være en Fortsættelse af min gamle Søgen efter den ægte orientalske Visdom og Magi. Jeg håbede at gennemvandre Ægyptens gule Ørkener og at slutte mig til de viseste Sheiker i Syrien.

Jeg håbede at møde de nu så sjældne Fakirer i det fjerne Iraks Landsbyer, at udspørge de gamle Sufi-Mystikere i Persien i Moskeer med yndefulde, løgformede Kupler og slanke Minareter. Jeg gjorde mig Håb om at se Undere udført af Yoga-Mystikere i indiske Temples violette Skygger, at samtale med de undergørende Lamaer i Nepal og ved den tibetanske Grænse, at sidde i de buddhistiske Klostre i Burma og på Ceylon og at føre tavse, telepatiske Samtaler med århundredgamle Vismænd i det kinesiske Bagland og i Gobi ørkenen.

Min Kuffert var næsten pakket, og jeg var omtrent parat til at tage af sted. Jeg vendte mig fra de menneskemyldrende Gader i den store By, hvor jeg boede.

»London er et Hvilested for enhver Fugl«, skrev den kloge Disraeli, og jeg må være en sådan fugl, om end noget gammeldags. Jeg holder af det rolige London, hvis Gader står fra det attende Århundrede med gamle indhegnede grønne Pladser, og jeg betragter dem som velkomne Oaser i den moderne Tids støjfyldte Ørken. Jeg ser Spøgelse fra et forgangent Århundrede klædt i Silkefrakker og Knæbenklæder, når jeg om Aftenen vandrer omkring de yndige, græsbevoksede Pladser.

Derimod kan jeg ikke lide det London, som er Scene for talløse Biler og jagende Mennesker. Men jeg synes om det London, som ligger omkring den brede Them, Steder som Rotherhithe og Wapping, for der spadserer jeg ved maleriske Værfter og Kajer i en Atmosfære, der dufter af Hav, og kan betragte romantiske Skibe, som kommer og går på Floden. Jeg foretrækker at se en vejrbidt Bark glide fredeligt ned ad Themsen fremfor en malet Dæmon af en Lastbil jage gennem Gaden med nervepirrende Støj.

Således har jeg da på denne af Skæbnen udpegede Dag søgt i nogle få Timer at slippe væk, ud på Landet til grønne Træer og venlige Marker. Jeg fandt Stedet, som jeg søgte, efter at have besteget de bølgende Kridthøje og vandret ad bugtede Stier og gennem stille Bøgeskov. Mine Øjne var halvt lukket; de hårde, forvirrede Lyde fra tætbefolkede Byer var svundet bort, og jeg sad igen i næsten tranceagtig Stilhed. Det varede ikke længe, for gammel Vane gjorde sig gældende; jeg trak forventningsfuld en slidt Notesbog frem. Jeg havde sat mig i det friske grønne Græs med Pen i Hånd og Bog på Knæ, idet jeg kastede mit Net ud blandt de fine Tanker og skønne Stemninger, der fylder Hjertet, når alt er stille. I en sådan ensom, landlig Stilhed har jeg tit følt mig mere hjemme end i mangt et Selskab i City, og når jeg overskygges af sådanne sølverne Bøge, har jeg tit følt, at jeg var i bedre Selskab end sammen med mange Mennesker.

Det var den milde Høsttid, og omkring mig lå de gyldent-grønne Blade, som bereder sig på at dø i så rig en Skønhed, når Året går på Hæld. Den sene Eftermiddagssol skinnede velgørende på alt omkring mig. Timerne gled forbi, den ene efter den anden; nogle få Insekters sagte Summen steg og døde bort, idet de fløj gennem Luften, men stadig lå Pennen ubevægelig imellem mine Fingre. Man venter ved Tankens stille Kyst på de ophøjede Stemninger, der er som fine Slør; så sarte er de, at hvis man ikke kaster sit Net ud på den rette

Måde, må man undertiden vente længe, for den næste frygtsomme Tanke vover sig ind i Net-
tet; men er blot nogle få fanget ind, daler Belønningen i rigeligt Mål ned over ens Hjerte.

I dette Åndelige Element ligger alle Menneskets duftende

Håb gemt, og de venter som lige så mange uplukkede Blomster på de bløde Hænder, der skal samle dem til Brug for blinde. Disse Besøg af højere Stemninger forsyner os med kostelige Skatte, der kan skrives ned. I sådanne hel lige Øyeblikke berører man det Uendelige. Sætninger danner sig af sig selv i æteren, man ved næppe hvorledes. Ordføjninger løsner sig fra Himlen og daler ned i denne månestrålende Verden, idet de daler ned i ens Pen. Man må give efter for disse mystiske Stemninger og ikke stride imod. Så gør man sig værdig til at blive Mellemand mellem de udødelige Guder og det svage, glemsomme Menneske.

I dag mente jeg imidlertid, at jeg havde ventet forgæves, hvorfor jeg lukkede Bogen og stak Pennen i Lommen igen. Snart vilde den mærkelige Tusmørketime kaste sin Skygge over Tidens Ansigt, og blødt vilde Natten liste sig ind i Dagens Haller. Så vilde jeg rejse mig fra den faldne Træstamme, hvor jeg så vemodigt havde siddet og søgt forgæves, og med langsomme Skridt vilde jeg begive mig hjemad over de mørknende Marker og gennem Skoven, hvis overmodne Blade havde lagt et rigt brunt Tæppe over Jorden.

Dog, i Stedet opstod der en mærkelig Stilhed, og en Hinde gled over mine Øjne, så Synssansen blev uimodtagelig for Verden omkring mig. Blodet jog gennem mine Årer, og et stort, gyldent Lys skinnede i mit Hjerte. En Hånd rørte ved min Skulder, derfor løftede jeg Hovedet og så op, og et mildt Ansigt var bøjet over mig.

Han, som jeg havde kendt i Orienten, den Vise fra Østen, viste sig for mig. Hans alvorlige, skæggede Ansigt var ligeså genkendeligt, som var det foran mig i Kød og Blod. Han kom med Fodtrin så sagte som Duggens Fald. I mit Hjerte hilste jeg ham med dyb ærefrygt. Hans Øjne så på mig med en Bebrejdelse i Blikket.

Mildt sagde han: »Min Søn, det er ikke godt. Har du glemt Medfølelsen? Skal du rejse ud og føje mere til din Rigdom af Kundskab, mens andre forsmægter efter en Krumme af Visdommen? Vil du søge Gudernes Selskab, mens der er andre, der i deres Søgen efter Gud kun kan se Himlens tomme Rum? Når der er Mennesker, som sender deres Bønner op i Håb om Svar og intet får? Glem ikke dine Medmennesker i Nød! Rejs ikke bort til de Lande, hvor Palmer vifter, for du har overvejet disse Ord vel. Fred være med dig.«

Uden et Ord mere svandt han bort for mit Syn, så stille og gådefuldt som han var kommet.

Da jeg igen blev mig mine Omgivelser bevidst, kunde jeg næppe skelne Træerne, så mørkt var det blevet. Dagslyset var svundet, og de blinkende Stjerner begyndte at vise sig på Himlen. De første, svage Månestråler kastede nogle få Glimt ned på det væltede Træ. Stort andet kunde jeg ikke se.

Jeg rejste mig og begav mig på Vej hjem. Mens jeg gik igennem Græsset med Stokken rystende i Hånden og Tankerne fæstet på de ophøjede Ord, der var faldet fra hine bebrejdende Læber, erkendte jeg pludselig, at Beskyldningen var fuldkommen sand. Jeg havde ikke tænkt på andre end mig selv. Jeg havde fulgt Lyset fra Sandhedens Stjerne, den, som tiltrak mig mest af hele Stjernevrmlen, men jeg havde fulgt den for mig selv alene.

Jeg hørte op med mine Grublerier og vendte tilbage til Byen, idet jeg med en besynderlig ærefrygt betrådte de nattemørke Gader. Her var Millioner af Mennesker, som - tvunget af Samfundets Krav - måtte gå til Ro på Klokkeslet og stå op efter et støjende Vækkeurs Ringen.

Ja, jeg havde holdt Fest for mig selv på guddommelige Sandheder, som aldrig kan dø. Vilde ikke min Sjæl afmagres og blive lille, hvis jeg lod ude af Betragtning dem, som hungrede efter, hvad jeg så uhindret havde taget til mig fra den tilsyneladende uigennemtrængelige Himmels Stilhed.

Kunde man finde Hvile i Opnåelsen af disse Sandheder og beholde dem for sig selv? Der er andre Mennesker i denne tæt befolkede Verden, og iblandt dem er der nogle få, som måske

vilde byde de Tanker velkommen, som jeg kunde fremsætte for dem.

Kendsgerningernes Verden har kun ringe Sympati for den, der står i Afstand parat til at se Ting, som de ikke kan dele med andre, og Verden har Ret. Vi, som er Seere Og Mystikere, må drage den sidste krystalklare Vanddråbe op fra Visionens Brønd, men dermed begynder en Pligt, som er alvorlig og streng, og som består i at byde denne ukendte Drik til den første Vejfarende, som er tørstig nok til at tage imod den. Ikke for os alene, men for alle kaster Neptun sin magiske Trefork ud over Sjælens Dybder og viser os den sine Billeders Blændværk.

Hvis det Privilegium at sidde ved glemte, men ikke mindre mægtige Guders Fødder er stort, så er det Arbejde at bringe disse Guders Budskab ud til Mennesker, der ikke hører, men lider, ligeså stort, ligeså ædelt. Måske er der intet Menneske, hvis Sind er således klædt i Grimhed, at ikke nogle få svage Glimt af skjult Skønhed nu og da kan påvirke ham og få ham til at løfte Hovedet mod Stjernerne, undertiden uvis om Meningen med det hele, undertiden i Undren over den evige Sfærernes Harmoni.

»Glem ikke dine Medmennesker i Nød«, havde min mærkelige Gæst sagt.

Hvad kunde jeg da gøre? Jeg kunde ikke blive længe i dette Vestens Land og forsømme min trans-asiatiske Ekspedition som Skæbnen og egen Tilbøyelighed havde beredt for mig. Hvorledes skulde jeg da kunne sprede denne Visdom, som jeg havde lært at betragte som Sandheden?

Svaret steg ganske klart op i min Bevidsthed i Skikkelse af en selvfølgelig Tanke: Jeg vilde skrive nogle af de Ting ned, som Livet havde lært mig, og lade det blive tilbage. Jeg kunde ikke gøre andet end banke på Folks Dør og aflevere nogle få Tanker, som havde hjulpet mig; så måtte jeg overlade til dem selv at gøre Arbejdet. Enhver, som gerne vilde modtage disse Tanker, vilde sikkert blive hjulpet; men den, som forkastede dem, måtte finde sin Næring andetsteds. Kunde mine Meddelelser blot træffe et Menneske i et eller andet kritisk Øyeblik af hans Liv, hvem ved, hvor langt det da kunde føre ham hen imod det evige Gode? I den Bog vilde jeg prøve på at finde Ord for en Visdom, som jeg har lært ved dyrekøbt Erfaring. Der skulde være Sætninger, som vilde indeholde Essensen af Dage tilbragt i Lidelse. Alt dette vilde jeg gøre, for at disse Sider kunde bringe Trøst og Helbredelse til dem, som lider ilde, vise dem, at Mennesket i sig selv ejer sjældne og uventede Hjælpekilder, hvormed han kan møde og overvinde de hårdeste Prøvelser, som kun få undgår. Derfor behøver den ikke at være en glædeløs Bog; den vilde også komme til at indeholde dvælende Genlyde fra mange lykkelige Timer, tilbragt i ophøjet Fred. Den vilde give mere end et Vink om den ekstatiske Glæde i de gudlignende Tilstande, som venter på alle Mennesker. Nej, den behøver ikke at være en glædeløs Bog, kunde slet ikke være det. Blomsterne må lidt efter lidt tabe deres Kronblade, Månen må vokse og mindskes, selv Lærken må en Dag standse sine yndefulde Triller, men jeg har fundet et Land, hvor der gror mærkelige Blomster, som gror evindeligt, hvor Himlen altid er klar, og hvor alle Ting synger en udødelig Sang, som aldrig - siden Tidens Begyndelse - er ophørt at lyde.

Ud fra disse Betragtninger er disse Sider blevet til. Hvis man synes, at de ikke består af stort andet end spredte Tanker bundet læseligt sammen, må jeg bede Læseren om Undskyldning, for jeg samler mine skrevne Tanker i en mangefarvet Verden. De er altid usammenhængende og kommer kun i Brudstykker. Jeg står beskæmmet overfor andres letflydende Tale, overfor Fægerakker, der glider som en Strøm af Olie. Denne min haltende Udtryksmåde tilskriver jeg en naturlig Impuls i mit Sind til at indtræde i en Tilstand af Hvile fremfor Virksomhed. Der er Krig i min Himmel, hver Gang jeg vil gribe Pennen, den har accepteret de Begrænsninger, der blev den til Del ved dens Tilblivelse, og den higer ikke efter nogen bedre Teknik.

Man vil bemærke, at jeg ikke argumenterer synderligt i denne Bog, mens der er meget, som vil fremkalde Modsigelser. Grunden vil være tydelig nok for dem, som har mestret Mysteriet i Kristi Ord: »Uden at I bliver som Børn på ny, kan I ikke indtræde i Guds Rige«, men det vil være svært at fatte for den overkloge og egocentriske. Intellectet er nemlig kun en

Maskine; det er en udmærket Tjener, men en dårlig Herre.

Vi er tilbøjelige til at kritisere, hvad vi ikke forstår. Hvis noget af det skrevne forekommer svært at forstå eller at være dunkelt, bør Læseren alligevel fordybe sig i det, indtil han har forstået.

Hvis jeg kan stimulere ham, så han forstår sin egen sande Tanke, yder jeg ham en større Tjeneste end ved at undervise ham. Denne Tidsalders Mennesker læser for at slå Tiden ihjel, men der er nogle få vise, som *læser for at gøre Tiden levende*. Jeg håber, at disse sidste vil finde denne Bog.

Korstog har ingen Tillokkelse for mig, og at agitere vilde være mig en Pine. Langt hellere vil jeg stimulere andre, ikke til at slutte sig til en eller anden Kultus, men til at tænke selv og tænke dybere end vor Tids Mennesker plejer.

Det er kun ved at tænke en Sag igennem selv, at man forstår den rigtigt. Jeg kan ikke gøre mig Håb om at overføre min Forståelse til Dem, men jeg kan gøre mig Håb om i Dem at vække Evnen til at se selv. Derfor formulerer disse Sider ikke noget fast System, som man skal svælge ved en Trosakt. Formålet er at give Vink. Bogen skal opfordre Dem til at tænke selvstændigt. Den giver Dem mentale Nødder at knække i Form af usædvanlige Spørgsmål. De kan skabe et nyt System af Ideer for Dem selv ved at fordybe Dem i disse Sider, men det vil blive Deres eget System, ikke en andens. Tanker som disse vil måske i Begyndelsen forbløffe Dem, men de kan ende med at stimulere Dem.

Jeg skriver ikke for at hjælpe det Menneske, der allerede har rullet sit Sinds Gardiner ned og sat dem fast, at ikke Lyset fra nogle få nye Ideer muligt skal strømme ind og forstyrre hans Søvn. Jeg skriver for de få, som midt i det moderne Roderi af forvirrede Doktriner har sat Føden på ny Jord, fordi der ikke synes at være noget sikrere Sted i Sigte.

De, som i denne Bog søger efter mange Kendsgerninger, vil ikke finde dem. Der findes tusindvis af Bøger, som kan give Dem alle de Kendsgerninger, de bare kan ønske sig; endnu bedre: der er den store Livets Bog, som De altid kan rådspørge, og i hvilken De altid kan finde Bekræftelse på alle de Påstande, jeg har fremsat. Min Hensigt har været at vise Sjælen i alle disse Kendsgerninger. Jeg har forsøgt i een Sætning at samle, hvad der findes gemt i hundredetusinde Kendsgerninger, Begivenheder og Eksperimenter.

Det er, fordi jeg har tilbragt Årene med at strække min filosofiske Sjæl på Pinebænken, indtil jeg fandt Sandheden, at jeg ikke er i Stemning til at lytte til polerede, Åndsforladte Talemåder så lidt som at nedskrive dem. I Virkeligheden er der intet nyt i den inderste Tanke bag disse Sider, skønt det ikke betyder så meget, om den repræsenterer nye eller glemte Sandheder, men mere, om det er en *sand* Tanke. Mænd fra Middelalderen som Thomas a' Kempis, eller Jakob Böhme udtalte i tidligere Århundreder de samme Ideer, men de meddelte dem i en Form, der ikke tiltaler mig synderligt og endnu mindre vil tiltale mine samtidige. Dog skrev de ud fra en sand Erfaring, som kan blive ethvert Menneskes Eje i det tyvende Århundrede, hvis han kan gøre den til sin. De, som betragter denne Erfaring som i det højeste ufattelig og i det mindste ulogisk, bør foretage visse Undersøgelser, for de afsiger en Dom. For jeg véd, at jeg har prøvet at gribe denne vanskelige Udforskning af Livet an i en videnskabelig og ærbødig Ånd, at jeg har nærmet mig den med en upartisk Kærlighed til Sandheden for dens egen Skyld, ikke for at bekræfte eller afsvække særlige Teorier. Jeg ved, at jeg i denne Bog alvorligt behandler lidet kendte Bevidsthedstilstande, som for mange kan synes Overtro, men for mig er sand Videnskab. De, som kan modtage Bogen i denne Ånd, vil med Tiden få Løn for deres Tillid i førstehåndskundskab.

Jeg føler mig fredfyldt og urokkeligt sikker på, at jeg overfor enhver kan bevise Rigtigheden af min Fremstilling, men kun, hvis man er beredt til at foretage samme psykologiske Eksperimenter, som jeg har foretaget. De Tanker, som jeg nu giver ud, kom ikke til mig efter lang Argumenteren, de kom efter lang Erfaring. Derfor må den, som vil forstå dem på rette Måde, være villig til at gøre den samme Erfaring, og det vil ske, hvis han er ligeså ivrig efter at finde Sandheden, som han er med Hensyn til sine andre og mere verdslige Anliggender.

Hvis jeg derfor finder det Åndelige Liv ligeså substantielt som det materielle, kan enhver, som læser denne Bog, gøre den samme Erfaring. Jeg ejer ikke nogen særlig Forret fremfor nogen anden, jeg kan ikke gøre Krav på andre magiske Evner end dem, jeg har erhvervet mig ved langvarige Anstrengelser. Hvad jeg har fundet i mig selv, er nøjagtigt, hvad enhver anden, selv en hærde Chicago-Gangster, kan finde i sit eget Væsen.

Hvis man synes, at denne Bogs Sætninger undertiden gløder og vidner om stor Iver, så er Forklaringen ene den, at den er skrevet ud af Livet; at den ikke er en Samling akademiske Teorier udformet i et Cambridge's klosteragtige Ro. Kan man ikke være en god Filosof uden at skrive koldt, som om man ikke interesserede sig for sit Emne? Må Bogen være bleg og farveløs, må alle følelsesmæssige Udtryk nødvendigvis skæres bort, for at den kan være god Læsning?

Kritikeren kan ikke gendrive mig, thi hvad jeg har skrevet, hviler ikke på mine egne individuelle Meninger, men på evige Sandheder, der er så gamle som Stjernehimlen, Sandheder, som er grundfæstet i både Naturen og Mennesket. De er der, men de må graves ud.

Denne Bog er kun én Stemme, der råber i denne slagne Verdens ørken. Der er andre og i mange Lande. De Sandheder, den bærer på sine Sider, er enkle og dog subtile.

Den er en litterær Pil, som er sendt ud på må og få, men den føres dog af en højere Hånd end min. Skæbnen, Behovet hos så mange Personer, som har skrevet til mig, og det udtrykkelige Ønske hos den vise Mand fra østen - en af mine Åndelige Ledere - alt har sluttet sig sammen om at give mig denne Opgave. Bogen vil finde Vej til nogle Mennesker, som søger Sandheden, og måske kan den være dem til Nytte.

Jeg har forsøgt at give den rette Klang til en Stemme, som synes at være stum hos de fleste, derfor håber jeg, at disse Sider ikke vil være uden Værdi for dem. Den Kendsgerning, at Millioner af Mennesker omkring mig er optaget af Sager af en helt anden Art, foranlediger mig til at minde dem om, at de og deres Virksomhed om kortere eller længere Tid skal forsvinde fra denne Klode, men at der er en Vej åben for dem, som fører til det evige Liv, der er en varig Værdi.

Nogle vil henregne mig til den stadigt mindskende Skare af Drømmere, som venter at finde stjernestrøede Højder i Mennesket. De tager ikke fejl, men jeg vil bede dem forstå, at de kan virkeliggøre min Drøm i sig selv. Den Vej, jeg har fulgt, fører i en anden Retning end den sædvanlige, men ikke så langt bort, at ikke flere kan gå den. ***Hvis en tåbelig Tidsalder kalder os en Flok Drømmere, så har vi i det mindste den Trøst at vide, at vi drømmer, mens de andre sover i sørgelig Åndelig Ubevidsthed.***

Andre vil Spørge: »Kan man følge dette Lys midt i vor Tids Sørger og Lidelser?« Til dem vil jeg sige: »Det er netop Tiden til at få det bedste Bevis på dets guddommelige Værd.«

Der er visse væsentlige Sandheder om Livet, visse grundlæggende og uforanderlige Principper, som styrer Tilværelsen, og som har været kendt af de Vise i alle Tidsaldre fra den fjerneste Oldtid til vore Dage. Helbredelse findes for *alle*. Intet Menneske er så nedbrudt, så fortrykt af Sygdom, Fattigdom og Sorg, at der ikke findes en Vej ud af eller omkring hans Problemer eller, i værste Fald, en Måde at bære det på. Det er således, det må være således, fordi alle Mennesker lever i den universelle Tanke, som har ladet denne Verden blive til, en Tanke, som er vedvarende god, umådelig vis og evigt fredfyldt.

Der findes grimme Ting i det sociale Liv omkring os, Ting, der kan synes at være i Modstrid med denne Påstand; alligevel, det mindste Resultat af varig Anstrengelse ad de Linjer, der er angivet i denne Bog, vil blive, at man grundfæstes i en indre Fred, og denne Tilstand vil kendemærke en fremfor ens Medmennesker, der vil erkende, at de står overfor et Menneske af en sjælden Ligevægt. Efter at man har fundet denne Fred, vil andre Mennesker komme til en - både gamle og unge - og de vil søge Oplysning om den Hemmelighed, som synes at være undgået dem. Og så vil det blive hans Tur at vise dem Vejen.

KAPITEL II

Mennesket - Videnskabens største Gåde

„Know then thyself, presume not God to scan,
The proper study of mankind is man.
Plac'd on this isthmus of a middle state,
A being darkly wise, and rudely great:
With too much knowledge for the Sceptic side.
With too much weakness for the Stoic's pride,
He hangs between; in doubt to act, or rest;
In doubt to deem himself a god, or beast;
In doubt his mind or body to prefer;
Bom but to die, and reasoning but to err;

Sole judge of truth, in endless error hurl'd,
The glory, just and riddle of the world!"

Kend da dig selv; formast dig ej at forske Gud;
Søg i dig selv den sande Viden om vor Slægt.
En Mellemtilstand Mennesket må friste,
Hans Visdom dunkel er, hans Storhed end ufærdig;
Med Kundskab nok til ej at vorde Tvivler,
For svag at fæle Stoikerens Stolthed
Han svæver mellem Valget: Hvile eller Virke,
Uvis: Er han en Gud, er han kun Dyr
Er Sjælen eller Legemet det bedste,
Blev han da fædt kun for at dø
Hans Tænken kun en Fejlen.

Ene Sandheds Dømmer han kastes ud i Fejlen
Er Verdens Smykke dog dens Nar og Gåde.

Pope's Essay on Man.

Filosoffen sidder i Galleriet i Livets Teater og ser ned på det Skuespil, der spilles på den ham så fjerne Skueplads. Det er muligt, at den Stilling, som han indtager -udenfor Spillet - sætter ham i Stand til at afsige den rette Dom over det altsammen. De, som sidder i Logerne og iagttager denne Verdens- Forestilling, har nærmere Udsigt end de, som sidder i Galleriet, men derfor behøver de ikke at få et rigtigere Billede af Spillet.

Den indre Mening med Livet betyder intet for os! Vi tillader ikke sådanne Problemer at trænge sig ind i vor Bevidsthed. Vi foretrækker at lade filosofiske gamle Særlinge foretage sådanne Undersøgelser eller også lettroende gamle Præster. Søgen efter Sandheden er blevet noget kedsommeligt. Det, som burde give os et lykkeligt Mål at stræbe efter, er noget, man ikke kan tale om i dannet Selskab.

Gud skriver sit Budskab på denne runde Planets Overflade. Mennesket, som har gjort sig selv blind, er ude af Stand til at læse det. Nogle få, som kan se, fortolker det for andre, men Massen af Menneskeheden håner deres Anstrengelser, og kun de få intuitive blandt de kultiverede og intelligente og de barnligt enkle blandt Bønder og Arbejdere modtager Budskabet og takker derfor. Det er derfor, at Beretningen om Menneskehedens senere Historie er rød af Blod og vædet af Tårer, hvorimod den fuldstændige Historie hverken er tragisk eller komisk, for der falder ikke noget Tæppe, og Historien får ikke Ende.

Ja, Menneskeheden synes slagen med Åndelig Blindhed og Døvhed. Ude af Stand til at læse den mystiske Skrift på denne Verdens Væg, uvillige til at lytte til de få Seere, som formår det, gennemlever vi vore Dage famlende og snublende. Advarsler og vise Råd afviser vi som Tåbers Udgydelser, ganske som Jøderne afviste Kristi slående Sandheder. Resultatet

er, at Menneskene vandrer hjælpeløse om fra Vuggen til Graven i vore Dages forvirrende Kaos.

Vore små Selv bliver aldeles opslugte af vore Kampe og Længsler, vore Sejre og Nederlag. Vore tillokkende Ejendele holder os fangne, og vi kommer i Opror og føler Bekymring for deres Skyld. Vi kan ikke gøre for det, for vi er Mennesker; men Sfinxen, som hæver sig op af Ægyptens Sand og overskuer den dødelige Slægt, smiler - og smiler - og smiler!

Alligevel, Mennesket er et fornuftigt Væsen og kræver instinktivt en fornuftig Forklaring på Tingene. Vi lever i en overvejende videnskabelig og intellektuel Tidsalder. Alle vore Oplevelser forklares i Lyset af en rent materialistisk Forstand, men Livet synes at drage en skarp Linje på vor egen Naturs Kort, og udenfor den Linje findes et udstrakt, ukendt Land, som Forstanden synes ude af Stand til at trænge ind i. Da jeg i et af Bertrand Russels gamle Essays læste hans fine, men pessimistiske Trosbekendelse, tog jeg den som typisk for den sterile Holdning, der påtvinges de Videnskabsmænd, som afslår alt Håb om nogensinde at trænge ind i det ukendte Land.

Han skrev, at »Mennesket er et Produkt af Årsager uden Forudviden om det Mål, de tenderer mod; at Menneskets Oprindelse, Vækst, Håb, Frygt, hans Kærlighedsliv og Meninger kun er Resultatet af tilfældige Atomsamlinger; at ingen Begejstring, intet Heltmod, ingen Intensivering af Tankevirksomhed og Følelse kan bevare det individuelle Liv hinsides Graven; at alle Tidsaldres Arbejde, Opofrelse, Inspiration, det menneskelige Genis mest strålende Middagshøjde er bestemt til at slukkes i Solsystemets Dybder - alt dette er, om ikke helt udenfor Diskussion, så dog omtrent så sikkert, at ingen Filosofi, som forkaster det, kan bestå«.

Således er de pessimistiske Tanker, som i intellektuelle Kredse finder Udtryk i dag. Vi kan se Videnskabsmændenes Resultater i Verden omkring os; vi må altid beundre deres høje Intelligens, og dog kan de kun lære os Livets ABC. De kender ikke dets XYZ. De fleste af dem er nu ærlige nok til at indrømme det og bekende deres Uvidenhed om de første Årsager til Livet.

De, som vil have os til at falde tilbage på den sunde Fornuft i disse Ting, anviser os et svagt Ror at støtte os til. De glemmer, at sund Fornuft, for så vidt som den kun er den almindelige Mening, ofte er ensbetydende med Uvidenhed.

Hvor skal vi da gå hen for at lære de første Bogstaver i Livets Alfabet? Vi må gå derhen, hvor Menneskeheden altid er søgt hen, til det eneste Sted, hvor den kan henvende sig med Håb om Resultat. Vi må gå til Seerne og de Vise. Mens Videnskabsmændene har gennem søgt det materielle Univers for at finde nye Kendsgerninger, har Seerne gennem søgt deres egne Selv og udforsket deres Bevidsthed for at finde gamle Sandheder, idet de er nået til den Erkendelse, at det eneste, de formår, er at genvinde den urgamle Visdom.

Hvad de første Seere fandt og nedskrev for Tusinder af År siden, finder de seneste Tidens Seere og bekræfter for os i Dag. Men hvad den første Videnskabsmand i det nittende Århundrede fandt og nedskrev, ler den sidste Videnskabsmand af i Dag af og forkaster. Videnskabens seneste Resultater har allerede lagt de livløse Spekulationer fra den mid-victorianske Tid i en dyb Grav. Alligevel kanoniseres Videnskabsmanden af vor Tids Slægt således, at med mindre - og indtil - han nikker sit Bifald til hver enkelt Åbenbaring fra Seeren, kastes Perlen på Møddingen. Dette er foregået lige for vore øjne i det sidste halve Århundrede. Nulevende Videnskabsmænd, som man næppe kan kalde Drømmere, låner deres Navn til Seernes Ideer.

Biskop Berkeleys Hoveddoktrin var et lignende Synspunkt som de indiske Absolutisters. Han påstod, at alt, hvad vi véd om Verden, er vore Reaktionen overfor den, vore Indtryk af den. Han gjorde Bevidstheden til Målestok for Virkeligheden af vort Univers og satte derfor Bevidstheden som den første og fundamentale Virkelighed. Sir James Jeans har på en glimrende Måde vist, hvorledes den fysiske Videnskab, idet den går ud fra, at den materielle Verden er den fundamentale Virkelighed, ikke des mindre er blevet tvunget til at betragte Berkeleys Teori med Velvilje. Einsteins og Whiteheads Konklusioner har ligeledes hjulpet til

at bekræfte Biskoppens Påstand.

Jeans skriver i »The Mysterious Universe«: »Alle de Former, som findes indenfor Verdens mægtige Kreds, har ingen Substans udenfor Bevidstheden.« Denne Berkeley'ske Konklusion bekræftes også af Sir Arthur Eddington

, den fremragende Fysiker, der ligeledes skildrer Universet som en Idé i - Guds Bevidsthed. Han benægter endog »Virkelighed« adskilt fra Bevidsthed. Sir Oliver Lodge's Arbejde indenfor Fysikken såvel som hans Undersøgelser indenfor Spiritismen peger også hen på *Menneskets Bevidsthed som Virkeligheden* i en Verden af flygtigt Stof.

Vore hånlige Materialister afviser Ideen med et Knips med Fingrene. De Videnskabsmænd, som antager den, bliver tituleret »Tosser«. Imidlertid er det værd at lægge Mærke til, at disse sidste står i de forreste Rækker indenfor deres Felt og er blevet ledet til Antagelse af Ideen efter lang og grundig Forskning. Man kan opstille en lille Profeti om, at hele Hæren af Videnskabsmænd ubevidst vandrer i samme Retning.

Imidlertid må vi fri os for det Selvbedrag, at Personligheden ejer nogen sand Målestok for Bevidsthed. Vi må først i os selv skabe en sand Ydmyghed, forinden vi kan lære den frigørende SANDHED at kende. Vi må med den kloge Franskmand, Descartes, vinde den Sindsstilling, hvori han begyndte et af sine Værker: »Jeg har anset meget for at være sandt, som jeg nu ved er usandt; jeg har ingen Grund til at antage noget for sikkert. Muligt er alt, hvad jeg opfatter og tror, forkert. Hvad er da sandt? Hvad er sikkert?«

Således er den gamle mekaniske Opfattelse af Livet, som blev grundlagt af Stifterne af den moderne Videnskab fra det syttende Århundrede og videre frem, begyndt at dø ud i Laboratoriet og Auditoriet.

Fysikerne selv, som en Gang fremsatte Stoffets Evangelium, er nu blevet ubehageligt usikre med Hensyn til de fysiske Fænomener. Deres vidtgående Undersøgelser har vist dem, at det, som de en Gang kaldte dødt Stof, kan udvise visse Egenskaber, som Lærebøgerne hidtil har kendetegnet som Egenskaber hos organisk Stof. Dette er Tidens Tragedie - den prøver alle Ting og Ideer og *beviser igen og igen, at øjeblikkets gældende Synspunkter er fejlslagne*.

* * *

Da Videnskabens Skib i det syttende Århundrede sejlede efter Bacons omhyggeligt lavede Kompas, vilde dets Mandskab være blevet meget forbavset, hvis man havde fortalt det, i hvilke mærkelige Vande det vilde komme til at sejle i Nittenhundredegtrediverne. Thi Skibet står nu ind i de Havne, som de tidligere Filosofer erklærede var de bedste, idet de viste, at Tiden næppe kan have nogen selvstændig Tilværelse adskilt fra den menneskelige Hjerne, og at Stoffet er Sammenfatningen af Myriader af uendeligt små Partikler i den alt gennemtrængende æter.

Det nittende Århundredes Videnskab har sat Teorien om, at Livet er et Produkt af Stoffet, på en Piedestal. Det tyvende Århundredes Videnskab er i Færd med at slå en Kolbøtte og ser Stoffet opløse sig i Elektroner, en simpel Samling af elektrificerede Partikler, som unddrager sig Syn og Sansning! Skridtet fra dette Stadium til den stoffløse Verden er ikke så langt - intellektuelt set.

Filosofien, den en Gang så forhånede Askepot, er nu ved at blive sat i Højsædet. Fremragende Videnskabsmænd som Jeans og Eddington har vist, at den fysiske Videnskab er ude af Stand til - uden Filosofiens Hjælp - at nå ind til Tingenes Væsen.

Hvis vi tager et Overblik over Forløbet af videnskabelig og filosofisk Tænkning siden Året 1859, da Darwin offentliggjorde sin epokegørende »Arternes Oprindelse«, kan vi måle dens Nedgang dybt i Materialismen i Løbet af det sidste Århundrede og dens Opstigning igen hen imod en mere Åndelig Forklaring af Universet i Løbet af dette.

De Materialister, som taler det mid-victorianske Sprog med Darwin'sk Accent, er ved at blive uforståelige for vor Tids mere fremskredne Slægtled, som har fulgt Videnskaben ind på de mærkelige Områder, der er blevet opdaget af Jeans, Einstein og Lodge.

Da Einstein viste, hvilken Drejning Solstrålerne foretager, inden de når vor Klode,

fordunkledes de videnskabelige Lys, som leder os, og Folk blev trætte af at drage Konklusioner om det, der er øyensynligt. Den Psykologi, der var almindelig anerkendt for 50 År siden, viser sig også nu at være meget mangelfuld. Alene Studiet af Abnorm-Psykologien har bragt den Tids tilsyneladende rigtige Forklaringer i Ulave.

Den nye Række af videnskabelige Forskere, som nu beskæftiger sig med Problemer om Tid og Kausalitet, særlig de matematiske Fysikere, har anvist helt nye Forskningslinjer.

Einstein har også lært os at se på Tiden som en ny Dimension, skønt vi næppe har fattet den fulde Betydning af denne revolutionerende Idé. Hvis hans Arbejde i Fremtiden bringer ham et skridt videre, vil det føre ham til at betragte bevidstheden som den egentlige virkelighed.

Vi lever i en Tid, som karakteriseres af anvendt Videnskab. Kundskab kommer først; Tro er sekundært. Vi afprøver hver Kendsgerning eller Begivenhed i denne Verden med et søgende »Hvorfor?«. Der findes en Årsag til enhver synlig Virkning. De gamle Tider, da en uforklarlig Begivenhed blev forklaret med en Henvisning til Guds Vilje eller en Engels Indvirkning, er forbi og kommer ikke igen. Åndelig Sandhed må for Fremtiden stå på en videnskabelig Grundvold; den må aldrig være bange for noget Spørgsmål, og den må ikke afvise den ærlige Spørgende som irreligiøs, fordi han ønsker Bevis, for han vil tro.

I Løbet af de sidste Tiår af det attende Århundrede og de første Tiår af det nittende viste der sig en Konstellation af litterære og videnskabelige Stjerner på den europæiske Himmel, og dermed indledtes en Fornuftens Tidsalder. Gud blev detroniseret, og Fornuften blev den højeste filosofiske Suveræn. Nu modtager Videnskaben vor største Hyldest.

Videnskabsmanden er Nutidens Pave og sidder i Verdensautoritetens Vatikan. *Vi modtager hans lærde Åbenbaringer med religiøs ærefrygt.* Vi stoler på hans pontifikale Forkyndelser, som en Gang hele Europa troede på Kirkens Dogmer og Trosbekendelser.

Det er ikke Hensigten med disse Ytringer at rive ned på Videnskaben, at ytre Foragt for den mægtige Bygning, som består af tålmodigt erhvervede Kendsgerninger. Jeg nærer den største Respekt for Videnskabsmandens intellektuelle Dygtighed og Tålmodighed. Jeg tror, at hans Arbejde har sin rette og nyttige Plads i Livet, men jeg tror ikke, at den Plads er den højeste.

Den videnskabelige Metodes praktiske Værdi kan ikke forringes; kun Tåben vil foragte de Undere, som Videnskaben har skænket Mennesket, selv om vi gør vel i at standse og mindes Disraelis forstandige Bemærkning: »Europæeren taler om Fremskridt, fordi han ved Hjælp af nogle få videnskabelige Opdagelser har grundlagt et Samfund, som har taget Komfort for Civilisation.« Den Kendsgerning, at Videnskabsmanden har indskrænket sin Opmærksomhed til den objektive Verden, formindsker ikke Værdien af hans Opdagelser. Man behøver kun at vende sin Opmærksomhed indad og benytte de samme Metoder til Eksperimenteren og Dragen Slutninger på det subjektive Område, vende sit Søgelys - Forskningen - imod sin egen Bevidstheds Midtpunkt, og man vil trænge ind i det Åndeliges Sfære.

Videnskaben har gjort Kæmpeskridt, men altid i samme Retning - udad, altid udad. Dette er ikke, som det bør være. Nu er den Tid kommet, da Opdagelserne bør få en Inderside, da de Former, der er skabt, må besjæles.

Er Sjælen en blot og bar akademisk Idé, et intellektuelt Legetøj, som Professorerne skal antage eller forkaste? Er den blot noget, som Teologerne kan bruge til at støtte deres Theser, og som Rationalisterne kan affyre deres mundtlige Skyts på? For nærværende kan Videnskabsmændene ikke finde noget kemisk Spor af Sjælen; de kan ikke registrere den på noget af deres Instrumenter, således som en Gasart. Men hvis kemiske og mekaniske Reaktionen ikke kan opnås, behøver man ikke derfor at opgive sin Søgen. Der er en anden Vej. Måske er det ikke en konventionel Vej, men den fører til det samme Mål - Opdagelse af Sjælen. Hvis man sætter større Pris på Sandheden end på det konventionelle, hvis man vurderer Forståelsen af det menneskelige Liv højere end Forståelsen af en Stump Klippe, vil man søge at gå den Vej. Den Metode, jeg foreslår, er umådelig gammel og går så langt

tilbage i Menneskehedens Historie, at dens Oprindelse taber sig i Oldtidens dunkle Tåger. Dog bør man ikke lade dette forringe den, for de gamle var Kæmper i Forståelsen af de Åndelige Mysterier, men Børn i Studiet af den fysiske Videnskab. Nutidens Mennesker er Mestre i den fysiske Videnskab, men Novicer i Forståelsen af Åndelige Mysterier.

Den store tyske Filosof Kant sagde, at der var to fremragende Undere i Guds Skabelsesakt. Han sagde, at de var den stjerne -strøede Himmel over os og Menneskets Bevidsthed i os. Store som Videnskabens Resultater er i den ydre Verden, så kan der dog i dette Århundrede ventes større Opdagelser indenfor Psykologien. Man vil trække sig studsende tilbage, når man lærer at forstå de mystiske Processer, som går for sig indenfor Menneskets Hjernevindinger!

Psykologien, Videnskaben om Sindet og Studiet af Bevidstheden, byder den sande videnskabelige Forskning værdifulde Resultater. Intet andet Emne er så lidet forstået og betyder så meget, for det indeholder Nøglen til Menneskets største Lykke.

Tiden vil nødvendigvis føre Ideen om Sjælen ud af den Helvedesforgård, som tidligere Tidens forældede teologiske Ideer har anbragt den i, og føre den ind i de videnskabeligt prøvede Forestillingers Gruppe. Men den kommende Tids Videnskab vil måske være lige så rede til at benytte Bevidstheden som et Instrument til Eksperimenterne, som den i Dag benytter Mikroskopet. Hvad der nu betragtes som Mystikers tåbelige Illusioner, vil til den Tid blive anerkendt som Sandheder af den para-psykologiske Videnskab, og man vil fremsætte dem offentligt uden Forbehold.

At det tyvende Århundrede i nogen Grad vil afsløre dette Mysterium, kan ingen, der har fulgt Videnskabens Famlen, tvivle om. I Løbet af dette Århundredes første Tiår har Franskmanden Bergson med sin skarpe Forstand fremsat følgende profetiske Budskab: »At undersøge de helligste Dybder af det ubevidste, at arbejde i Bevidsthedens Undergrund - det vil blive det vigtigste Arbejde for psykologien i det Århundrede, som er ved at gry. Jeg tvivler ikke om, at vidunderlige Opdagelser venter os der.«

En forende Videnskabsmand som Eddington fortæller os, at det fysiske Univers er en Abstraktion, undtagen hvis det sammenknyttes med Bevidsthed. Sjælen kan ikke længere betragtes som et rent Biprodukt, der udvikles af Stoffet. Det næste og uomtvistelige Skridt er Undersøgelsen af Bevidsthedens Fænomener, en Forskningsgren, som Huxley latterliggjorde for et halvt Århundrede siden, fordi han betragtede den Slags Fænomener som kun Skygger, der var sammenkædet med de virkelige Fænomener.

Denne interne Forskning er det vel værd at foretage, thi der er noget i Menneskets og Dyrets Bevidsthed, noget, som hverken er Intellect eller Følelse, men noget langt dybere end disse, hvortil Navnet Intuition med Rette kan gives. Når Videnskaben virkelig kan forklare, hvordan en Hest bærer sig ad med at føre sin Rytter eller sin Kusk Mil efter Mil i Mørket og finde Vejen hjem; hvorfor Markmus forseglar deres Huller, for Kulden sætter ind; hvorfor Får går bort til Læsiden af et Bjerg for stærke Storme; når den kan sig os, hvad det er, som advarer Skildpadden om at trække sig tilbage og søge Hvile og Tilflugt, for en Regnbyge falder, og når den virkelig kan forklare, hvad det er, der leder en Grib milevidt til et dødt Dyr, så kan vi lære, ***at Intuitionen undertiden er en bedre Fører end Forstanden.*** Videnskaben har vristet nogle forbavsende Hemmeligheder fra Naturen, men indtil nu har den ikke opdaget Intuitionens Kilde.

Intellectet, som er i Stand til at forelægge en Mængde Gåder vedrørende Mennesket, Skæbnen og Døden, er ude af Stand til at løse dem. Når Videnskaben har erobret Verden, og det sidste Glimt af det sidste Mysterium er slukket, da vil den stå Ansigt til Ansigt med det største af alle Problemer: »Menneske, forstår du dig selv?«

Jeg vilde gerne have levet i Athen på den Tid, da man kunde gå ud på Markedspladsen og høre en braknæset, trættekær Mand, Sokrates, krydsforhøre Stadens offentlige Personer og om og om igen med Forkærlighed stille dem dette Spørgsmål. Et Menneske som Sokrates dør ikke, og hans sublime Karakter lever ud over Graven.

Når vi har undersøgt al den seneste Litteratur; når vi har gravet alle de tidligste Papyri

frem, vil vi ikke finde nogen visere Forskrift end det Delphi'ske Orakels Opfordring: »Kend dig selv«, og de indiske Rishiers Råd: »Søg ind i Selvet«. Disse Ord kunde, skønt de er ældre end Mumierne i Britisk Museum, være kommet fra en moderne Tankers Skrivemaskine. Tidsaldrene kan ikke dræbe Sandheden, og det første Menneske, som udtalte den, vil høre et Ekko deraf ned igennem Århundrederne.

Vi lever på en Bold, der hvirvler rundt i Rummet, anbragt et eller andet Sted mellem Venus og Mars. I dette er der noget at tænke over og noget at le ad. Mennesket har med uomtvistelig Nøjagtighed målt Afstanden mellem sin egen Planet og de to nævnte, skønt Afstandene er så uhyre, at Indbildningskraften ikke kan forestille sig dem, og dog er han ude af Stand til at måle sit eget Sinds Indhold! Han er et Mysterium for sig selv, et Mysterium, som vedbliver at være uløst, selv når Dødens bitre Vande skyller hen over hans Fødder.

Er det ikke forunderligt, at Menneskets Sjæl synes vanskeligere at udforske end den Jord, på hvilken han bor? Er det ikke utroligt, at han er så travlt beskæftiget med Verden udenfor i Stedet for at beskæftige sit Sind med den indre Verden?

Hvorfor interesserer han sig så meget for, hvordan Universet arbejder? Han skal jo dog ikke styre dets Gang. Derimod må han kunne styre sig selv.

»Solsystemet drejer uden din Hjælp.

Lev eller dø - Universet frygter ikke« -skrev den klogtige Zangwill.

Mennesket værdsætter dog næppe denne åbenlyse Sandhed.

Man ved mere om et Automobils Gang, end man kender til sit eget Indres Virken. Alligevel lærer de gamle - og nogle få iblandt os har bekræftet denne Lære - at der er æ Lag i Menneskets Bevidsthed, som gemmer den rigeste Åre af purt 'Guld. Burde man ikke gære en Søgen efter denne til sin vigtigste Interesse?

Sammenlignet med den moderne Videnskabs andre Resultater er der kun opdaget lidet om Menneskets Natur. Derimod har den lært, hvordan man skal hærde Metaller, hvorledes man skal sende en halv Tons Bombe ind i den nærmeste By og Hundreder af mindre Ting. I de sidste tre Århundreder er Menneskets Kundskab om den fysiske Verden vokset med forbavsende Hurtighed, mens hans Viden om sig selv står langt tilbage.

Vi kan bygge kæmpemæssige Broer over mægtige Floder, men vi er ikke i Stand til at løse det simple Problem: »Hvem er jeg?« Vore Lokomotiver kan med Lethed køre gennem hele Verdensdele, men vort Sind kan ikke gennemtrænge Selvets Mysterium. Astronomen kan iagttage den fjerneste Stjerne fra sit Observatorium, men han må skamfuldt bøje Hovedet, hvis man Spørger ham, om han har lært at beherske sine Lidenskaber. Vi er fyldt med Videbegærlighed om vor Planet, men vi går ligegyldigt forbi, hvis Selvet nævnes.

Vi har samlet yderst detailleret Oplysning om næsten alt under Solen; vi kender næsten alle Tings og Fænomeners Virken, Egenskaber og Ejendommeligheder.

Men vi kender ikke os selv.

Selv de Personer, som har studeret alle Videnskaber, har endnu tilbage at studere Selvets Videnskab; selv de Mennesker, som har opdaget, hvorfor og hvordan små bitte Insekter lever, kender ikke deres eget Livs »Hvordan og Hvorfor«. Vi kender Værdien af alt, men vi kender ikke vort eget underfulde Værd.

Vi har fyldt Leksika med Tusinder af Sider angående Tusinder af Ting, men hvem kan skrive et Leksikon om sit eget Selvs Mysterium?

Hvor kan det være, at det, som interesserer' ethvert Menneske mest, er - ham selv?

Det er, fordi Selvet er den eneste Virkelighed, vi har Sikkerhed for. Alle Kendsgerninger om Verden omkring os og alle vor indre Verdens Tanker eksisterer kun for os, når vort eget Selv bliver sig dem bevidst. Selvet ser Jorden, og Jorden eksisterer. Selvet bliver bevidst om en Idé, og den Idé er til. Berkeley nåede ved skarp Tænkning til samme Resultat; han vidste, at den materielle Verden ikke vilde være til, hvis der ikke var en Bevidsthed, der kunde opfatte den.

Hvad er da Selvet?

Der findes ingen Hemmelighed i Naturens mystiske Bog, som man ikke kan lære at læse, når man får Tid og har Tålmodighed dertil. Der er ingen Lås, uden at der findes en Nøgle, der passer til den, og vi kan tit bedømme Naturens Værker ud fra Menneskets.

Studiet af Selvet vil en Dag vise sig at være den Hoved nøgle, som kan åbne alle filosofiske Døre, alle videnskabelige Gåder, alle Livets låste Problemer. Selvet er det første, vi kender som Spædbørn; det vil være det sidste, vi kender som Vismænd.

Den sikreste Viden opnås kun i Selvets Sfære. Vi kan kun kende Verden og Tingene i den ved Hjælp af Instrumenter og vore Sanser, men det, som bruger disse Instrumenter og disse Sanser, er Selvet. ***Derfor bliver vi til Slut fort tilbage til den Erkendelse, at Studiet af Selvet er det vigtigste Studium, som nogen Tænker kan give sig af med.***

En Sofist kom en Gang til en af det gamle Grækenlands Vise og troede at kunne bringe ham i Vildrede med de mest forvirrende Spørgsmål, men den Vise fra Milet (Pythagoras) var Prøven voksen, for han svarede på dem alle uden Tøven og dog med den største Nøjagtighed.

- 1) Hvad er det ældste af alt? Gud, for han har altid været til.
- 2) Hvad er det skønneste af alt? Universet, thi det er Guds Værk.
- 3) Hvad er det største af alt? Rummet, thi det indeholder alt, hvad der er skabt.
- 4) Hvad er det mest vedvarende?
Håbet, for det bliver hos Mennesket, selv når han har mistet alt andet.
- 5) Hvad er det bedste af alt?
Dyden, thi uden den findes der intet godt.
- 6) Hvad er det hurtigste af alt?
Tanken, thi på mindre end et Minut kan den flyve til Verdens Ende.
- 7) Hvad er det stærkeste af alt?
Nødvendigheden, thi den får Mennesket til at møde alle Livets Farer.
- 8) Hvad er det letteste af alt? At give Råd.

Men da det niende Spørgsmål kom, udtalte vor Vise et Paradoks. Han gav et Svar, som jeg er vis på, hans verdensvise udspørger aldrig forstod, og som for de fleste kun vil have en overfladisk Betydning:

Spørgsmålet lod:

- 9) Hvad er det vanskeligste af alt?

Og den miletiske Vise svarede: *At kende sig selv.*

Dette var Budskabet fra Oldtidens Vise til det uvidende Menneske, og Budskabet lyder stadig.

KAPITEL III

Det mystiske Overselv

"Fjern og dog nær, urgammel, ensom,
I Templets indre Helligdom han sidder Med sammenlagte Hænder, helligt Åsyn,
Alvidende, ufattelig, ukendt."
G. P. Williamson.

Helgener og Vise, Tænkere og Filosofer, Præster og Videnskabsmænd har i Århundreder prøvet at forstå den menneskelige Sjæls gådefulde Natur. De finder, at Mennesket er et paradoksalt Væsen, i Stand til at stige ned i det ondes dybeste Afgrunde og dog i Stand til at stige op til det ædles sublimeste Højder. **De opdager to Væsener i ham -et, der er i Slægt med Dæmoner, og et andet, som er beslægtet med Englene.** Så underfuldt indrettet er Mennesket, at han ud af sin egen Natur kan udvikle alt det, som er beundringsværdigt, så vel som alt, der er vederstyggeligt i Livet.

Er vi ikke andet end Stofklumper, som har fået Liv? Har Mennesket ingen højere Tilværelse end Legemets?

Eller er vi Åndelige Væsener, lyse og strålende og kommet fra Gud, kun for en Tid indesluttet i og begrænset af Legemer?

Er vi, som mange mener, ikke andet end en Slags bedre Aber med grimme Egenskaber, som forråder vor afstamning? Eller er vi, som nogle få tror, intet mindre end faldne Engle?

Skal vi forblive Tidens usalige Ofre? Skal enhver af os kun for en liden Stund fylde sin mørke Krog på denne Jord for så at forsvinde?

»Når jeg ser mig omkring, ser jeg overalt Strid, Uenighed og Sørg. Vender jeg mit Øye indad, så finder jeg kun Tvivl og Uvidenhed. Hvad er jeg? Hvad skylder jeg min Tilværelse? Hvilken Tilstand skal jeg vende tilbage til? Disse Spørgsmål forvirrer mig. Jeg begynder at synes, at jeg er omgivet af det dybeste Mørke på alle Sider,« skrev den skeptiske Tænkere, Skotten David Hume.

Er det muligt for os at finde de rette Svar på disse forvirrende Spørgsmål? Mennesket kaster disse Spørgsmål til Livet og venter på Svar, men får intet, og han synker i Graven. Trods alt har Guderne begavet Mennesket med Intelligens, en Evne, som er fuldt ud i Stand til at finde Sandheden om hans eget Selv, om end den kan komme til kort, når den står ovenfor Universets endnu dybere Gåde.

Det er disse Livsgåder, som har voldt tresindstyve Slægtled af Vise Besværlighed, og sådan vil det gå mange flere. De kløgtige Hoveder, de dygtigste Penne og de mest veltalende Læber har beskæftiget sig med disse mørke Gåder, men stadigt famler Menneskeheden efter Svar.

Mennesket - en tvivlende og fortvivlende Skikkelse -vandrer over denne Verdens kolde ørkener og ler kynisk ad Navnet Gud, men Fortvivlelse er Uvidenhedens slagte Barn.

Gud har sendt det sande Lys ind i hvert Menneskes Hjerte, men det skal afsløres. Vi har omhyllet det med mørke Klæder, som blinder os, og vi må selv drage dem bort. Intet Råb lyder forgæves fra et ærligt Hjertes Dyb, og hvis din Bøn er rigtigt formet, vil den blive besvaret af Guden i dit eget Hjerte.

Gennemsnitsmennesket sender sine Fangarme ud imod Livet og føler sig Vej hen imod noget, som han ikke helt forstår. Han har næppe fået Øye på det, for han begynder at anvende sin Forstand på at løse sit eget Problem: sig selv - og har han gjort det, vil han automatisk løse de sideløbende Problemer: Gud, Livet, Sjælen, Lykken osv.

Den hvide Race er vandret over denne Jords Overflade i Søgen efter det nye Amerika, indtil der næppe er en Strimmel Land, hvor den ikke har sat sin Fod. Den må udforske en anden Verden, som kun få har besøgt og de fleste ignoreret. Det er ikke ret længe siden, at vore Geografer nægtede, at en stor Del af vor Jord eksisterede. At Amerika kunde være til, blev en Gang betragtet som en latterlig Idé.

Således også med den Idé, at det, vi for nærværende kan se af Mennesket - hans fysiske Skikkelse - repræsenterer alt, hvad han er, og alt, hvad vi sandsynligvis nogensinde vil få at se. Ormene vil så holde Gilde på det, som er Totalsummen af os selv - og ikke blot på vore Legemer. Det er en trist Tanke, men mange anser den for sand og betragter Muligheden af, at man overlever Døden, som noget meningsløst. De ryster på Hovederne og erkender, at de ikke forstår Åndens Mysterium, men de vil nok beskæftige sig med Stoffet, hvis Mysterium ikke er mindre. *Det er en Del af mit Formål at vise, at sådanne Personer tager fejl, når de opfatter den almindelige menneskelige Mentalitet som det højeste.*

Det er sandt, at der i Mennesket er slimede, mørke Stier med mærkelige og lede Skabninger, som kryber om, men der er også strålende Steder, hvor Sjælen hurtigt får Vinger. Psykoanalytikeren, som kun søger de første Steder - finder dem!

Gennem alle de mundtlige Overleveringer fra vore tidligste Forfædre og strålende gennem Verdenslitteraturen så langt tilbage som de første Manuskripter fra orientalske Folk, lige til de seneste Udgaver fra Trykkepressen i dette Herrens År, har der været mærkelige, men stadigt tilbagevendende Hentydninger til et andet Selv i Mennesket. Det er ligegyldigt, hvilket Navn man har givet dette mystiske Selv, om det er blevet kaldt Sjæl eller Åndedræt, Ånd eller noget andet. Sandheden er, at der ikke findes nogen Doktrin så gammel som denne om det indre Selv.

Enhver ved, at der er en fast Grænse, indenfor hvilken den normale menneskelige Bevidsthed kan virke. Enhver ved ikke, at der altid har været uforsagte Mennesker, som har spillet Kong Knuds Rolle overfor deres egen Bevidsthed har budt Tankens urolige Bølger at rulle tilbage, indtil Bevidstheden overskred den normale Grænse og befandt sig i Åndens frie Verdener.

Disse Beretninger fra Åndelige Seere i alle Tidsaldre må tages alvorligt, og de må grundigt overvejes. Enten er de uansvarlige sindssyges meningsløse Pludren, eller de har en sådan Betydning, at vort Livs materialistiske Grundvold rystes derved.

Jeg ved ikke, om det vil nytte os meget at efterspore Oprindelsen til denne Lære Sandheden kan opstå i mange Hjerner samtidig hele Kloden over, uden at nogen kan siges at være den oprindelige Fader, thi den kommer fra den mystiske Kilde, hvor alle Tanker kommer fra. Vi kan undertiden lære større Sandheder ved at studere Naturen end ved at læse Bøger. En Mand sad en Gang og iagttog en Orm, som borede Hul igennem et Stykke Træ. Denne simple Iagttagelse lærte ham Princippet om Boring af Tunneler. På Grund af denne Mands Indsigt løber i dag Tog under brede Floder og gennem hårde Bjerge... Således med de største Seere. De iagttog Tankens Vandringer i deres egen Bevidsthed, og de opdagede, at der er noget, som kommer i Virksomhed, når Tænkningen for et Øyeblik standser. Dette var den første svage Anelse om Sjælen. Således blev Videnskaben om Sjælens Opdagelse til, og de gamle begyndte at undervise andre i, hvorledes de skulde lære Sandheden om sig selv at kende.

I næsten enhver før-kristen Civilisation blev denne Viden meddelt på forskellig Måde - i Sumerien, Babylon, Kaldæa, Kina, Persien, Indien, Mexico, iblandt Nordamerikas Indianere, Centralamerikas Mayaer og de skæbneramte Azteker, af Essæernes Broderskab iblandt Jøderne og af Gnostikerne i de østlige Middelhavslandes Byer.

Iblandt de majestætiske Ruiner, som er spredt over vor Tids Grækenland, står en mægtig Bygning uden Tag og med sammenfaldne Mure og brudte Søjler. Det er alt, hvad der er tilbage af det Sted, hvor fordem de eleusinske Mysterier blev fejret med Pragt og i ærbødighed, vogtet og æret af Athenienserne. Indvielsen i disse Mysterier blev af de gamle anset for at være af den allerstørste Betydning, mens der i vor Tid kun er få, som forstår, hvad der foregik bag denne Helligdoms Mure. Mænd som Makedonieren Alexander og Romeren Cæsar tøvede ikke med at benytte sig af denne sublime og uforglemmelige Oplevelse, og de gik ud fra disse Mure for mere bevidst at udføre de store Roller, som Skæbnen havde tiltænkt dem. Så mægtig var den Kundskab, som de fik bag disse låste og vogtede Døre.

Når de græske Mysteriers Epiphanium (de Helliges Komme) var afsluttet, var de sidste Ord, den nyindviende hørte: »Gå med Fred!«. De, som selv var blevet indviet, skriver, at

herefter gik de gennem Livet med fredfyldt Sjæl og et roligt Sind. Indvielsen var intet mindre end Opnåelsen af Bevidsthed om det, som Kandidaten virkelig var. Den fuldendte Menneskets Tilværelse, og enhver, som ikke havde gennemgået denne Erfaring, var i Virkeligheden kun et halvt Menneske. Små Brudstykker af det, som Kandidaten hørte i hine gamle Templer, har jeg prøvet at anføre i denne Bog, men jeg har forsøgt at formulere disse urgamle

Sandheder i et Sprog, som vil tiltale moderne Mennesker og lade dem få Lyst til at bruge det i det praktiske Liv. Nøglen til denne Oldtidens mysterie-institution blev givet af Plutarch, da han skrev: »I Dødsøjeblikket oplever Sjælen de samme Indtryk, som fås under Indvielse i de store Mysterier.«

De lærde er ligeledes usikre med Hensyn til den virkelige Hensigt med den store Pyramide, denne mægtige Bygning, hvis Indre afspejler den samme ophøjede Ro som Ægyptens gule Ørkener. At der i senere Tider blev afholdt Begravelseshøjtideligheder for Faraonerne der, har forårsaget *den fejlagtige, men naturlige Slutning, at denne vidunderlige Bygning blev planlagt af sine Bygmestre som en kæmpemæssig Grav. Dens sande Formål var uendelig meget højere. Her blev Kandidaten fort til den mystiske Oplevelse, som kaldtes Indvielse, en Oplevelse, som medførte en midlertidig Frigørelse fra Legemets Begrænsninger, og opnåede Kontakt med dette andet Selv i Menneskets Indre - blandt andre Ting.* Denne Oplevelse opnåedes ved ydre Medvirken, idet den Tids mægtige Ypperstepræster bistod herved.

Gå til Britisk Museum, og De vil der se en kæmpemæssig Stenfigur, som for mange År siden i et Sejlskib blev bragt hertil fra Påskeøen, en ø i Nærheden af Sydamerikas Kyst. Undersøg Bagsiden af denne Statue, og De vil se Figuren af det ægyptiske *crux ansata* tydeligt indhugget den. Tegnet er identisk med Livets Kors, som så ofte ses på gamle ægyptiske Billeder. Guderne bærer det i Hånden, og det kaldes også Mysterie nøglen. Det er ikke et blot og bart Sammentræf, men det peger tydeligt hen på den Kendsgerning, at mysterie-indvielserne ikke var ukendt på den anden Side af Atlanten.

Andre Steder i Verden har man fundet lignende Bygningsværker, der på ganske samme Måde har været anvendt til Indvielse i Sjælens indre Liv. De mystiske Begivenheder, som fandt Sted i den ene, skete også i den anden, og Oplevelserne i det eleusinske Tempel lignede i sine Resultater nøje det, som Mysteriet oplevede i de andre. Naturligvis var der flere Grader af Indvielse, men de Kandidater, hvem det lykkedes at passere blot den første, gik for en Tid ind i en ny Verden og vendte tilbage som forvandlede Mennesker, thi de havde for en Tid været i Berøring med deres skjulte Selv.

Hvis denne indre Oplevelse var mulig i det tyvende Århundrede før Kr., er den også mulig i det tyvende Århundrede efter Kr. De mellemliggende Århundreder har ikke forandret Menneskenes fundamentale Natur. Imidlertid er det sandt, at det var lettere at nå til denne Oplevelse i tidligere Tider, fordi Livet den Gang var mindre kompliceret og mere roligt.

Er dette hemmelige Selv ikke andet end vilde Fantasier eller vage Blændværk hos nogle få af de berømte Mænd, om hvem Historien beretter? Har denne lange Kæde af Åndelig Tradition ingen Led, gjort af et stærkere Materiale end Overtro? Disse Gåder, som moder os, må også have forvirret Babylonieren (for at tage et enkelt Eksempel fra en af de tidligere Civilisationer) såvel som os. Hvis der i den Tidsalder var tænkende Mennesker, som nåede til en Slags Løsning på Gåden i Lighed med det, som tænkende Mennesker i Indien, Kina, Ægypten, Grækenland og Rom nåede til, kunde det vel være værd at undersøge denne Løsning. Resultatet af en sådan Efterforskning vilde da enten styrke vor nuværende Holdning og afsvække deres, eller få os til at opgive vore egne højt skattede Meninger til Fordel for deres Lærdomme, og den eneste Forskningsmåde, der er til nogen som helst Nytte for dette Formål, er den praktiske.

Jeg har gjort mig det Besvær at foretage en sådan Efterforskning - om end med

Vanskelighed - og Følgen er blevet, at jeg er blevet tvunget til at bevidne, at de gamles Visdom ikke er helt og holdent Indbildning. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg har opdaget, at deres Lære, så langt fra at være Drømmeres Hjernesvind, indeholder meget, som vi, der lever og virker i denne travle Verden, bør skænke Tiltro.

Moderne Mennesker er sjældent stemt for at gå til Oldtidens Tænkere for at få Løsning på deres Problemer. Derved går de glip af meget. Det kan være, at disse Vises Meditationer har meget at byde vor Tids studerende. Selv om vi prøver at løsgøre os fra Fortidens store Filosofier, så vil vi tvinges til at vende tilbage til dem, fordi de hviler på evige Principper. Filosofien mistede sin Magt, da de over-intellektuelle reducerede den til blot og bar Disputeren. Den vil indtage sin rette Plads igen, når de ærkesofistiske Sjæle i vor egen Tid vågner op til at indse, at der tiltrænges et mere oplyst Udsyn, end den nuværende Forvirring kan byde.

Der findes noget mere i Mennesket, end det ser ud til på Overfladen. Psykologiens Opdagelser på det anormale Område giver tydelige Vink herom, og de stadige Beretninger om mystiske Hændelser bekræfter det. Hvad er dette »mere« i Mennesket, som får det til at nære fine Tanker og fostre store Idealer? *Hvad er dette finere Åndelige Væsen i hans Hjerte, som drager ham bort fra en blot og bar jordisk Tilværelse* og derved afstedkommer stadig Strid mellem Englen og Dyret, som bebor vort Legeme?

Når der siges til os moderne Mennesker, at Gud ikke er et Ord alene, som man kan debattere og strides om, men at det er en Bevidsthedstilstand, som man kan opleve her og nu i den fysiske Verden, lofter vi Øjenbrynene.

Når en eller anden Åndelig Seer roligt fortæller os, at der iblandt os lever Mennesker, som kender Gud, så banker vi os betydningsfuldt på Panden. Når man yderligere forsikrer os, at vi bærer det guddommelige i vort Bryst, og at Guddommen udgør vort sande Selv, så smiler vi overlegent.

Og dog er dette ikke nogen Teori og heller ikke en følelsessag; det er åbenlys Kendsgerning for Mennesker, som er nået et Stykke frem i Åndelig Opfattelse.

Vesten stirrer tomt, når den stilles overfor den virkelig Åndelige Læres rolige Sfinx. Man har lært at fremstille de mest forbløffende Maskiner, man kan bygge Skibe af uhyre Størrelse, man har omdannet vore Hjem ved Radioens og Elektricitetens Vidundere, men man kan ikke gøre dette ganske simple *at forstå og opleve Meningen med Livet*. Den simple Kendsgerning er, at Ulykken har ramt os, så vi har glemmt, hvem vi er. Vi kan spore vor Slægt tilbage til Aben med en Rigdom af Enkeltheder og Beviser for denne jammerlige Afstamning, men vi kan ikke huske vort Slægtskab med Englene.

Vi har været tilfreds med kun at give nogle få store Navne Eneret på Åndelighedens ærespladser, og det endda nogle få, som levede i en fjern Fortid, mens vi anbringer Menneskeheden som Helhed i Mudder grøften. Vi glemmer vor egen guddommelige Natur, thi også vi kan nærme os Jesus, blive Buddha lig og vinde Platos Visdom. Men med mindre vi tror det helt og fuldt, vil vi vedblive at være nedsunket i en Tilstand, der nærmer sig Dyrets.

Jeg er dig; jeg er den, du søger;
Find blot dig selv - du og jeg er eet.

O mine sønner, I altfor pligtro
Imod Guder, der ikke er af mig. Var min Skønhed eder ikke nok?
Var det svært at være fri?

Se, jeg er hos eder, i eder
Og af eder; skue kun frem og se.

Hertha af Algernon G. Swinburne.

Der er nogle, som måske vil udtrykke Foragt for denne egocentriske Filosofi. Dem vil jeg svare - ikke med mine egne Ord - men med den inspirerede tyske Seer Eckarts Erklæring:

»Gud er Menneskets Midtpunkt.«

Spotter man ikke Gud, når man således guddommeliggøre Selvet? Kun den, der tænker overfladisk, kan komme med en sådan Beskyldning, thi Menneskets sande Sjæl er guddommelig, og der kan ikke være nogen Gudsbespottelse i en sådan Holdning.

Vi har næsten glemt det Åndelige Selvs Eksistens, skønt Selvet i sin langmodige Vågen aldrig vil glemme os.

Hvorfor ejer Mennesket den religiøse Længsel? Fordi vi elsker os selv; fordi vi ubevidst higer efter at forene os med vort sande Selv.

Den menneskelige Slægt har bag sig et Tidsrum så langt, at Indbildningskraften ikke formår at forestille sig det. Utallige Mennesker er gennem Tidsaldrene kommet til syne på denne hvirvlende Planet, de har spillet deres Roller, og det ser ud, som om de er faldet i en evigt varende Søvn. Vor. Tids skarpeste Intelligenser har samlet det Materiale, som er efterladt af Fortidens Racer, de har opgravet Rester fra tidligere Civilisationer og Hemmeligheder fra en af Katastrofer ramt Fortid, og dog må Seeren smile ad deres svage Anstrengelser for at tage intellektuel Told af en Oldtid, der strækker sig ud i Uendeligheden. Lad os gentage de maleriske Ord af Sulpicius til Cicero: »Alle Ting er udkastet ifølge en uomstødelig Befaling og af en urokkelig Skæbne styrtet gennem den evigtvarende Forglemmelses gabende Hals.«

Hvis vi følger Seerne og lægger Tidsaldrene til Side, idet vi spejder ned i de mest tågede Regioner i den forhistoriske Oldtid, når vi til en Periode, da Mennesket helt og holdent har afkastet sit kødelige Legeme og beboet et elektro-magnetisk Vehikel, et strålende æterlegeme. Endnu længere tilbage skete der en Forandring i hans indre Natur, og han afkastede alle Lidenskaber og personlige Følelser, alle Begær som Frygt, Vrede, Had, Lyst o.l.

Men Tanker virkede alligevel i hans Bevidsthed, stadig opstod der Bølger på Overfladen af hans Sind, og stadig forbandt de sig med hans *personlige* Liv. Således sporer vi ham tilbage til en Tid, da selv Tanken forsvandt, og da Nødvendigheden af at tænke på en følge rigtig Måde for at opnå Forståelse forsvandt. Ikke blot behøvede han ikke længere Evnen til at ræsonnere, den blev end også en Hindring, thi Mennesket havde nu nået det rene Selvs nøgne Tilstand.

Hele Sagen kunde måske fremstilles klarere ved at sige, at Menneskeslægten i Løbet af sin lange Historie har sat et andet Selv over den individuelle Natur, som ethvert Menneske begyndte med.

Dette andet Selv kaldes sædvanlig »Personen« og blev til gennem en Forening af Ånd og Stof ved en Sammenblanding af bevidste Partikler hentet fra Legemet. Dette andet og senere Selv er det, som enhver af os kender, det personlige Selv, men det første og virkelige Selv, som var til, *før Tænkning og Begær viste sig i Mennesket*, er det, som nogle af os kender, som er subtilt og ikke lader sig til Syne, fordi det giver os Del i Guddommens Natur. Det lever altid over vore Hoveder, det er af englelig og ufattelig Storhed, af en mystisk Ophøjethed, **og derfor kalder jeg det for Overselvet.**

Bag det Menneske, vi ser, lever et andet Menneske, som vi ikke ser. **Bag dette Legeme af Kød og Blod findes en strålende og ophøjet Bevidsthed.**

Læren om det sande Selv i Mennesket finder på den skønneste Måde Udtryk hos en af Oldtidens indiske Seere:

»Uset, men seende, uhørt, men hørende, ukendt, men kendende... Dette er dit Selv, den indre Hersker, den udødelige.«

Materialisten bliver aldrig træt af at fortælle os, hvor tåbelig den blege visionære er, fordi han søger at fange Skyerne, og Overselvet, der sidder i Spotterens Bryst, smitter overbærende ad al hans logiske Snak.

Vi lever vort sande Liv i vore Hjerters Dyb, ikke i Personlighedens overfladiske Maske, som vi viser Verden. **Den levende Beboer er af større Betydning end Huset, hvori han bor.**

Walt Whitman, den barske, men entusiastiske YankeeDigter, hvis Digte var rimløse, så på sin naivforvirrede Måde denne Sandhed og udtrykte det således i *Leaves of Grass*:

Jeg sværger, at jeg begynder at se Meningen med disse Ting.

Det er ikke Amerika, som er så stort, og ikke Jorden;

Det er mig, som er stor eller skal blive det.

Og Whitman skriver således i Digtet *To You*:

O, jeg kunde synge til din Pris!

Du har ikke vidst, hvad du er;

Du har hele Livet slumret i dig selv.

Tåbelighederne er ikke dig;

Under dem og i dem ser jeg dig være skjult.

Hvem du end er, kræv, hvad dit er.

Der er uforglemmelige Øyeblikke i vort Liv, da vi fra Overselvet modtager Vink om, at en højere Tilværelse er mulig for Mennesket. I sådanne øyeblikke åbnes Skodderne for vort Livs Hus, og fine Morgenstråler trænger derind. Vi ved da, at Sjælens Drømme kan blive til Sandhed, at Kærlighed og Lykke er vor Fødselsret, men desværre, den korte Time svinder, og med den vor Tro. Er de da ikke af Værdi for os, disse strålende Mellemrum af en guddommeligere Tilværelse? Lad dem stå som »Støtter af Skyer om Dagen og af ild om Natten« til at lede os gennem den moderne Tids Ørken.

Disse svage og subtile Intuitioner, som kommer til et Menneske i hans bedste Øyeblikke, er en halvt hørt Hvisken fra dette hans højere Selv. Det Åndelige råber altid, idet det søger at give sig til Kende i Menneskehedens Hjerter; men vi lytter ikke. De Åndelige Impulser, som opstår i vore bedste Mænds Hjerter, er i sig selv Bevis på en højere Mulighed for Slægten.

Således som Mennesket virkelig er, og som han altid har været, er han et Åndeligt Væsen. Livet i den fysiske Verden formindsker ikke den Sandhed. De materielle Sanser holder Mennesket fangen i et hypnotisk Blændværk, og hvor virkeligt det end kan være i sig selv, bringer de ham til at tage det for det sande Selv. Himlen findes omkring os, ikke blot i Barndommens uskyldige Dage, men i hvert Øyeblik af vor Tilværelse - og vi ved det ikke! Nogle få er kommet så nær til denne Sandhed, at de ubevidst venter på Erkendelsens mirakuløse Øyeblik. Det er kun nødvendigt at fortælle sådanne om det på den rette Måde, så vil Håbet stråle frem, i deres Sjæle. Dette Håb er Overselvets stille Stemme.

Der ligger ikke så lidt Ironi den, at i menneskets virkelige Selv - hans sande Natur - er blevet en Hemmelighed disse Tider.

Mennesket vandrer ad Livets støvede Veje som hin søgende i gammel Tid, der tilbragte År med at gennemvandre fremmede Lande for at søge en sjælden Skat, som han havde hørt om, mens han selv hele Tiden blev eftersøgt som Arving til en stor Formue. Hyllet i vor egen Naturs Folder skjuler sig en sjælden ædelsten, men vi ved det ikke. Ingen har endnu vovet at fastsætte nogen Pris for den, og ingen vil nogensinde vove at gøre det, thi dens Værdi overstiger alle kendte Værdier.

Vi må da forsøge at efterspore Overselvet, at gennemspille vort indre Væsens Skala, indtil vi ikke kan komme videre. Så vil det gå op for os, at Legemet og Forstanden ikke er vort eneste Eje, men at Overselvet ser dem begge, er Kilden til den fuldkomne Fred, den fuldkomne Intelligens og absolut Udødelighed.

Vi, som tilhører dette praktiske Århundrede, har kun liden Tillid til det abstrakte. Vi står altid tvivlende overfor Tanker, som fører os bort fra den konkrete Verden. Vi mistror og frabeder os teoretiske Systemer, som gribes ud af Luften.

Man vil stille følgende Spørgsmål: »Har De nogen praktisk Fremgangsmåde, ved hvilken man kan nå til denne Kundskab om sig selv, som De priser så højt? Eller er det kun en spekulativ Doktrin, som nok kan se godt ud på Metafysikens Facade, men som er til ringe Nytte for Mennesker, som arbejder, elsker og lider? Er det kun Drømmerier og Fantasterier,

som ikke holder Stand overfor det moderne Bylivs hårde Virkelighed?«

Derfor skal jeg uden videre Omsvøb beskrive for Læseren den Vej, han må gå, hvis han ønsker at søge Overselvet, og det er en Vej, som - hvis det lykkes ham at føre dette Værk til en god Afslutning - vil give ham et overbevisende Svar på de forvirrende Spørgsmål, som en Gang voldte mig Besvær og måske nu besværer ham.

KAPITEL IV

øvelse i mental Ro

Naturens Herredømme er blevet knyttet til de stille Kræfter. Månen gør ikke den mindste Smule Støj, og dog trækker den med sig Millioner Tons Tidevand. Vi hører ikke Solen stå op eller Planeterne gå ned. På samme Vis kommer også det største Øyeblik i et Menneskes Liv sagte, og der er ingen, der forkynder det for Verden. Det er alene i denne Stilhed, at Kundskaben om Overselvet fødes; Sindets Båd glider ind i Åndens Lagune, og jeg kender intet, der foregår så sagte. Den Stund kommer sagtene, end Skumringen falder.

Kun i denne dybe Stilhed kan vi høre Selvets Stemme. Al Meningsytring svækker den, og for megen Tale får den til at tie. Når De har fanget Deres Fisk, må De dele den med andre, men imens De angler efter den, vil al Tale bryde Fortryllesen og skrække Fisken bort. Hvis vi kunde beskæftige os mindre med Stemme båndenes Virksomhed og mere med den dybere Bevidstheds Arbejde, kunde vi sige noget, der havde Værdi. Tale er noget tillært, ikke en Nødvendighed. *At være* er Menneskets oprindelige Pligt.

Livet lærer os i Tavshed, mens Mennesker giver deres Undervisning med høj Stemme.

Det virkelige Selvs Skatkammer er i vort Indre, men Skatten kan kun drages frem, hvis Sindet er stille.

Ord giver Vink om denne Virkelighed, men de forklarer den ikke og formår ikke at gøre det. Sandhed er en Tilstand, ikke en Samling af Ord. De kløgtige Argumenter er ikke nogen Erstatning for personlig Oplevelse. Vi må eksperimentere, hvis Vi Vil erfare. Ordet »Gud« er meningsløst for mig, med mindre jeg i mig selv kan komme i Berøring med det absolutte, så først kan jeg sætte det i min Ordbog.

En lille Smule øvelse gør Underværker En Snes Bøger vil ikke kunne gøre Sagen klar for den skeptiske, og hundrede Foredrag kan ikke for det indre Syn vise det, som opdages af dem, der troligt og resolut anvender den Metode, som er skitseret i disse Kapitler.

De såkaldte videnskabelige og filosofiske Beviser for den Åndelige Virksomhed beviser slet ingenting. Den tyske Filosof Kant viste for lang Tid siden, at Forstanden ikke kan fatte denne Virkelighed. **Derfor er alle vore »Beviser« kun Ophobning af Ord.** Det er lige så let at modbevise denne Virkelighed ved Hjælp af et nyt Sæt af »Beviser« eller ved en modsat Række Argumenter.

En Rislen gennemfor den lærde Verden, da Einstein meddelte sin Opdagelse af Lysstrålens Bøjning nær ved Solen. Denne Iagttagelse skulde grundlægge hans Teori om Relativiteten, men vi troede hele Tiden, at den vilde føre til meget mere end dette. Vi mente, at lidt mere Forskning ad samme Linjer og lidt mere Spekulation over denne Forskning vilde kunne føre til videnskabeligt Bevis for Guds Eksistens. Desværre, denne Stråle af Håb, der fyldte så mange Sind og opmuntrede så mange fromme Hjerter, er blevet svagere med Årene. Videnskaben kan endnu ikke give noget Svar på Spørgsmålet.

Den individuelle Eksistens' største Problemer, de højeste Spørgsmål, som lyder i ethvert alvorligt Menneskes Indre, kan ikke løses indenfor de få Tommer, der udgør et Menneskes Hjerne. Alligevel venter der os tilfredsstillende Svar i vort eget Væsens ubegrænsede Indre, i

den guddommelige Substans, som udgør vort skjulte Væsen. Hjernens kan kun svare med golde Ord, mens Ånden svarer med den indre Oplysnings henrykkende Oplevelse. **Enhver, som alvorligt vil anvende denne mystiske Koncentration, som er forklaret i denne Bog, og gøre det regelmæssigt, vil modtage stadigt voksende Bekræftelse på den Sandhed, at Mennesket er guddommeligt, og det ved egen førstehånds Erfaring.** Bøger og Bibler vil begynde at tabe deres Autoritet, når man finder sin egen.

Gud er sin egen bedste Tolk. Find Gud i Deres eget Hjerte, og De vil forstå - ved direkte Intuition - hvad alle store Lærere, virkelige Mystikere, sande Filosofer og inspirerede Mennesker har forsøgt at fortælle Dem ved Hjælp af Ord.

De kan ikke bevise for min Forstand, at Gud, det absolutte, Ånden - kald det, hvad De vil - er til, men De kan vise mig det ved at forvandle min Bevidsthed, indtil den får Del i Guds Bevidsthed i mig selv.

Der er kun een Vej til at frembringe denne Forandring og på samme Tid opdage, hvem vi virkelig er. Den Vej består i at gå fra det ydre til det indre, fra at være travlt beskæftiget med en Masse Ting til at beskæftige sig med en enkelt - den guddommelige Bevidsthed i ens eget Indre.

St. Augustin holder følgende Enetale: »Jeg, Herre, vandrede om som et Får, der er faret vild. Jeg søgte dig udenfor mig, mens du var i mit indre Jeg gik om på Gader og Torve i denne By og søgte dig, og jeg fandt dig ikke, for jeg søgte forgæves udenfor efter ham, som var i mig selv.«

Vi må kaste Tankens Lod ned i Selvets Dybder. Jo dybere det falder, desto rigere vil den Skat være, som vi drager op af det rouge Sargasso-Hav. Bevidstheden må føres ind i det inderste Midtpunkt af ens Væsen. *Ethvert Menneske har sin egen private Dør til det evige Lys. Hvis han ikke vil ulejlige sig med at åbne den, er det Mørke, hvori han lever, selvforskyldt.*

Hvis De ønsker at få Bevis på, at Gud er i Dem, så lyt til Deres Overselv. Beviset findes i Deres eget Indre. Vælg en kort Stund af Deres Fritid og brug den til at udelukke al Uro og alle Forstyrrelser; søg Ensomhed for en kort Tid. Lyt så med tålmodig Opmærksomhed til Deres eget Sinds Svar på den Måde, som jeg her skal forklare. Gentag denne øvelse hver Dag, så vil Beviset pludselig komme, og dermed en herlig Frihed og de Byrder, som Teologer har skabt, eller som Skepsis har pålagt Dem, vil falde.

Lær at komme i Berøring med Overselvet, og De vil aldrig mere blive draget ind i disse nytteløse Kredse, hvor Mennesker rejser teologiske stridsspørgsmål eller gør Støj med intellektuelle Debatter. På denne Måde vil De til Slut kunne afgøre Spørgsmålet for Dem selv uafhængigt af, hvad en hvilken som helst Bog kan have at sige derom, hvor hellig eller verdslig den end må være.

Nogle kalder dette Meditation, og det Ord er lige så godt som noget andet, men jeg foreslår en Meditationsmetode, som adskiller sig i sit Grundprincip fra de fleste Metoder, som er blevet omtalt for mig, og derfor finder jeg, at *mental Ro* er et bedre Udtryk.

Den eneste Måde, hvorpå man kan lære at forstå Meningen med Meditation, er ved at praktisere den. »Fire Tusinde Bind Metafysik vil ikke lære os, hvad Sjælen er,« udbrød Voltaire.

Som de fleste Ting, der er noget værd, nås Resultaterne af Meditation kun gennem Arbejde og Vanskeligheder, men de, som praktiserer den på rette Måde, vil være sikre på Resultatet. Vi begynder med at eksperimentere nu og da, vi ender med at opnå en guddommelig Oplevelse. Vi læser om Meditation og prøver at nå til Kontemplationsstadiet, men en Dag vil komme, da vor Bevidsthed skal dykke ned i Overselvets uendelige Salighed.

Meditation er næsten en glemt Kunst i Vesten; der er kun få, der udover den, og selv iblandt disse er der kun få, der forstår, hvad de foretager sig. Den Vane at bruge en kort Tid hver Dag til Meditation, til Beroligelse af Sindet, er næsten ukendt i vor Tid blandt Vestens Folk. Den ydre Tilværelses hypnotiske Kraft hefter sig til vor Bevidsthed, som en Igle

fæstner sig på en Legemsdel. Det uvillige, bevidste Selv vil føre dusinvis af Grunde i Marken for ikke at begynde denne Øvelse eller fortsætte den, efter at den er begyndt. Personligheden finder den kedelig eller tom eller for besværlig. De indledende Skridt, som består i at overvinde Hjernens Uvilje mod at komme til Ro, er måske det stærkeste, men de Skridt må gøres. Det er en Vane af vital Betydning, hvis Vigtighed ikke kan overdrives; men de, som forsømmer denne Kamp, vil komme til at leve i Bekymring og Elendighed.

Hinsides det daglige Livs Trivialiteter findes der en finere og skønnere Tilværelse.

Hvor meget vi end kan gøre Modstand mod dette guddommelige Krav til os i Løbet af Dagen, så er der ikke nogen Mulighed for at modstå en Tilbagevenden til det indre Selv under den dybe, drømmeløse Søvn. Sjælen fanger os ind, og så nyder vi Hvilen i vor egen Natur, om end ubevidst. Det er en Tanke, der må få os til at studse, en Antydning af en høj, filosofisk Sandhed.

Men hvorledes kan et Folk, der er slavebundet af det materielle Livs Prøvelser og Uro, få øje på denne vidunderlige Sandhed? Det er derfor, de, som er vise, begynder at berolige Sindet og drage det ind i den dybe og varige Fred, som ligger skjult i vort Indre.

General Gordon tilbragte hver Morgen en Time med Andelige Øvelser. Hvor megen Inspiration fik han ikke herigennem til sit militære Arbejde; hvor megen Styrke og hvor meget Mod fik han ikke igennem denne Øvelse!

Villiam T. Stead, den berømte Redaktør, Forkæmperen for Samfundets Stedbørn, tilbragte en Gang tre Måneder i Fængsel, fordi han vovede at offentliggøre Sandheden. Senere i Livet erklærede han, at disse tre Måneder havde været de rigeste i hans Liv. »Det var første Gang i mit Liv, at jeg havde Tid til at sætte mig ned og tænke, sætte mig ned og *finde mig selv*,« sagde han bagefter.

Thomas A. Edison, hvis Navn altid nævnes blandt de første af Verdens store Opfindere, erhvervede sig ved stadig Tilvænning Evnen til at slappe af midt i Arbejdet og indtræde i Meditationstilstand, hvorved han fandt Løsningen på mange af sine vanskelige Problemer. Han sagde en Gang: »De Timer, jeg har tilbragt alene sammen med Mr. Edison, har bragt mig de virkelig store Værdier i mit Liv. Dem skylder jeg alt, hvad jeg har udrettet.«

Vi skænker ikke det indre Liv mange Tanker. Vi prøver at overtale os selv til at tro, at vi ikke har en halv Time tilovers til at sidde ved Sandhedens røde Kilde. Et Øjeblik i mental Ro betragtes som et spildt Øjeblik. Det er Grunden til, at de fleste ikke bliver visere trods de mange Dage, de lever.

Den moderne Verden tror, at den ikke har Brug for noget sådant som Meditation, der altfor tit fordømmes som blot og bar Abstraktion. Den moderne Verden har hverken helt og holdent Uret eller helt og holdent Ret i sin Holdning. Historien viser, hvorledes Religionen, for at tage et Eksempel, har frembragt en Del meditativt visionære, der har opfordret andre til med dem at gå ind i en Tilstand af rent Selvbedrag og vandre om i barnagtige Indbildninger. Det er sådanne vildledte Mennesker, som har været Ophavsmænd til den almindelige Mening, at Åndelige Seere er Mennesker, som står og kigger ind i Himlen, som med deres mentale Øjne udforsker tågede Vidder uden Interesse og uden Nytte for forstandigere dødelige. De er uægte Mystikere, som lever i deres egen fantastiske Verden, og hvad de trænger til er et hårdt Bump imod Virkeligheden.

Men Historien beretter også om en Kreds af Seere, som indtager et højere Stade. De var Mænd af pletfri Karakter og usædvanlig Godhed. Deres fælles Egenskab var den, at de havde gennemgået en Erfaring, som oplyste deres Sind og gav en ekstatiske Lykkefølelse. Det er disse, som er de sande Mystikere. Deres Udtalelser præges af Ydmyghed, men de viste, at de var trængt ind i Menneskets inderste Hjerter. De var nået til hint stille Sted, hvor Sjælen dvæler, og de havde opdaget, efter mange Vanskeligheder, at Menneskets Natur er guddommelig, at den forbliver uberørt og ubesmittet af Menneskets lavere Natur. Det er ikke min Hensigt at anføre deres Navne, men Evelyn Underhills og Dean Inge's Bøger giver en god Forestilling om de mest betydningsfulde indenfor den kristne Verden.

Verden er altfor tilbøjelig til at lade sig hypnotisere af de materielle Omgivelser. For mange Mennesker er det Åndelige Liv blevet en blot og bar Myte. Det er mærkeligt og

sørgeligt, at mens vore ledende Videnskabsmænd og fineste Intelligenser vender tilbage til en mere Åndelig Fortolkning af Universet og Livet, er Masserne sunket dybere i den krasse Materialisme, som Videnskabens første famlende Forsøg syntes at retfærdiggøre.

Derfor bør vi være taknemmelige mod de Seere, som har vovet sig ud i ubetrådte Områder for at bringe Oplysninger med tilbage om det guddommelige Liv, som det er muligt for Mennesket at leve. Den sande Vision er en underfuld Oplevelse; den er ikke et Sæt Teorier. Intet menneske, som har gennemlevet en midlertidig Åndelig Oplevelse, vil nogensinde kunne glemme den. Han vil vedblive at påvirkes deraf, indtil han begynder at søge Veje og Midler til at få den gentaget.

Jeg har ikke noget kompliceret System at formulere på disse Sider. Jeg har kun i Sinde at lære mine Læsere en simpel Teknik til Brug for Bestræbelsen for at blive bevidst om det højeste i os selv. Ingen Meditationsmetode kan være let i sig selv, fordi øvelsen sigter på Erhvervelsen af Kontrol over Tankerne, og der er ikke ret mange Ting, som er sværere at erhverve. En Meditationsmetode kan imidlertid være enkel. Den behøver ikke at være kompliceret og indviklet eller tilknyttet en forvirrende Jargon.

Man har lært Interesserede forskellige Meditationssystemer, og der er blevet anvist forskellige Veje til Yoga både i gamle og moderne Tider. Den Teknik, som her anvises til at erhverve Kundskab, kan dog ikke ret godt komme ind under nogen af disse Klassifikationer. Denne Kunst, som består i en Spørgende Selvundersøgelse, står alene i Enkelhed, Originalitet og Kraft, skønt den naturligvis har adskillige Berøringspunkter med de andre Systemer. Jeg påstår ikke, at den frembyder den bedste Metode, men at den byder en hurtigere og sikrere Måde at nå til Åndelig Selvkundskab på, end de fleste andre, som jeg kender. De forskellige Grene af Yoga, denne dybe, men sammensatte indiske Metode, er glimrende i Forhold til det Folk og den Tidsalder, til hvilke de blev givet, men når de sættes i Forbindelse med Vestens Folkeslag og moderne Behov, er de indlysende nok altfor upraktiske og ugennemførlige undtagen for de få.

Denne Indfølen sig i det sande Selv er det simpleste Meditationssystem, som jeg kender, og derfor bedst egnet for det travle Menneske i vor Tid. Det er lettere at fatte og enklere at praktisere end Østens komplicerede Yogasystemer. Det kan med Fordel anvendes af enhver, som ønsker at lære Sandheden om sin egen Natur at kende.

Når De er vågnet op om Morgenen og har badet, er den første Pligt - og som Regel den, der forsømmes mest - at søge ind til det sande Selv. De fleste Mennesker gør det tværtimod til deres første Pligt at tænke på deres nuværende Besværligheder, det Arbejde, der venter, eller de Personer, som de snart skal træffe. Deres Arbejde og deres Problemer står først i deres Tanker i Stedet for, at de burde søge at opnå den Visdom, som burde inspirere alle deres Handlinger og løse alle deres Problemer. Når Jesus sagde:

»Søg først Guds Rige, så skal alle disse Ting tillægges Eder«, gav han os ikke blot en almindelig Rettesnor, men også en særlig Regel.

Hans Brug af Ordene »i Dag« i »Fader vor« er en betydningsfuld Hentydning til, at han tilrådede sine Tilhængere at bede eller meditere om Morgenen. Der findes dybe psykologiske Grunde til dette Råd. Vi kan skabe Grundtonen for hele Dagens Virksomhed ved den Holdning, vi indtager i den første Time efter, at vi er vågnet op. Dagens Virksomhed og Ønsker er endnu ikke begyndt at forurolige Sindet.

Hvis vi allerførst hver Morgen søger Guds Rige og ofrer en kort Tid dertil, vil vort Arbejde ikke lide og vore Problemer ikke blive forsømt. Derved skaber vi en Strøm af Åndelig Visdom og Styrke, som vil flyde under hele Dagens Arbejde og Tankegang. Hvad som helst vi gør, vil blive gjort rigtigt, hvilken Beslutning vi end skal tage, den vil blive den rigtige, fordi den vil være Frugten af roligere og dybere Tænkning. De, som anser det for at være en Tåbelighed at indtage vor Åndelige Holdning, for vi beskæftiger os med vore verdslige Anliggender, sætter det sekundære først og det primære sidst. For dem er der, som Hinduernes hellige Skrift (Bhagavad Gita. 0. A.) siger:

»ingen Fred hverken i denne Verden eller den næste.«

Hvad enten vi bruger fem Minutter eller fem Timer til at indøve dette livsinspirerende Arbejde, så vil det ikke undlade at frembringe bemærkelsesværdige Resultater i det lange Løb. Er det ikke nok værd at bruge et Kvarter eller en halv Time hver Dag til at skabe mental Ligevægt og Bevidsthed om indre Herredømme?

Dette at praktisere Meditation i ti Minutter eller en halv Time en eller to Gange om Dagen er kun en Vane, eftersom et Menneske lidt efter lidt bliver så vant dertil, at det bliver en Del af hans normale Liv. Det vil gå lettere efter fjorten Dages Forlob, og efter en Måned -endnu lettere, indtil man med Tiden bliver en Mester i Kunsten. Selv det travle Forretningsmenneske kan passe dette ind i sit Program, så at det bliver lige så naturligt for ham som at spise. Skab Vanen, hold fast ved den, og den vil utvivlsomt vise sin Værdi i bevidst Fremskridt.

Åndelig Udvikling bør ikke foregå tilfældigt, som det er så almindeligt iblandt os, men bør være en stadig og alvorlig Bestræbelse. En ordnet og regelmæssig daglig Øvelse i Meditation vil ganske naturligt føre til Fremskridt i Kunsten. Med andre Ord, efterhånden vil der behøves mindre og mindre Anstrengelse til at frembringe det samme Resultat. Fremskridt afhænger af Øvelse.

Meditation vil bringe de bedste Resultater, hvis man anvender den hver Dag i Stedet for nu og da, fordi den repræsenterer noget, som lidt efter lidt indgår i ens Væsen ved den daglige Øvelse.

Øvelsen i mental Ro må ske lige så regelmæssigt som Måltiderne. Det er Vanen, der hersker over vort Liv. Den, som har lært Hemmeligheden at skabe Vanen, er i Stand til at beherske det, som behersker Livet. Og den bedste Vane, et Menneske kan skabe, er Meditation. Jeg ønsker ikke blot at understrege, men at gøre det med en meget tyk Streg, den forbavsende Værdi af og tvingende Nødvendighed for denne Vane. Med Tiden vil De finde, at den daglige Periode af mental Ro bliver en Glæde, som De ser hen til, i Stedet for en disciplinær Pligt, som den først kan synes at være, og De vil ikke tillade noget at hindre Dem.

Det næste Punkt, man bør iagttage, er, at visse fysiologiske og psykologiske Betingelser er praktiske, hvis man vil have Held med sig uden alt for store Vanskeligheder. En bekvem Stilling hjælper til at bringe Sindet til Ro. Ubekvem Stilling gør Tanken urolig.

Fysisk Stilhed er den første Port til mental Stilhed. En komfortabel og behagelig Stilling hviler Sindet og sætter en i Stand til at begynde Arbejdet med at trække sig tilbage i sig selv. Søg den samme rouge Piet eller det samme Værelse hver Dag, brug den samme Stol eller sid på den samme Seng hver Gang. **Læg Dem ikke ned på Ryggen, sid ret op.** På den Måde lærer Legemet automatisk at være parat til at modtage Svar, indtil det ikke længere gør Modstand mod Sjælens Indflydelse.

Meditation er lettere at udføre og vil bære bedre Frugt, når de rette Betingelser er tilstede. Vælg en Tid, da De ikke vil blive forstyrret, når alt omkring Dem er roligt, når Mave og Fordøjelseskanaal er i hvile, når Legemet befinder sig bekvemt, og hvor det ikke er Stormvejr. Hvis det er muligt, så fyld Deres bedste Værelse med farverige Billeder, Blomster og Røgelse. Hæng kun forædlende Billeder på Væggene. Lad disse fire Vægge være et Allerhelligste, der kan hjælpe Dem til for en Tid at dvæle i det guddommeliges Nærhed og søg at bevare dette værelse for Deres eget personlige Brug, så vidt det er muligt, for der at meditere og studere Åndelige Ting. Inden længe vil det begynde å få preg af guddommelig Liv, således at den verdslige Tilværelses Bekymringer og Besvær svinder bort, så snart De træder over Dørtærskelen. Vælg i hvert Fald et Sted, hvor De ikke vil blive forstyrret, hvor der ikke er Støj, hvor Dyr og Insekter ikke kan irritere Dem, og hvor De kan føle Dem harmonisk og fredfyldt. Hvis De ikke kan opnå alt dette, så prøv at få så meget deraf, som det er muligt.

Det første, hvorm det gælder, er at finde en lille fast Tid indenfor det daglige Liv, hvor De helt kan hellige Dem uforstyrret øvelse i de nødvendige Trin af Meditation.

De kan begynde med ti Minutter, men bør prøve at forlænge Perioden til en halv Time, så snart De føler, at det kan gøres uden for megen Anstrengelse. En halv Time om Dagen er en lang Tid for Vesterlændingen at tilbringe med Meditation, og det er ikke tilrådeligt at forsøge med en

længere Periode, undtagen hvor en kompetent Lærer kan overvåge den studerende.

Jeg har antydnet, at Morgenens er bedst, men det er meget muligt, at der er Forhold, som gør det umuligt at anvende denne Tid. I så Fald er den næstbedste Tid Solnedgangene fordi Sindet da lettere vender tilbage til sin indre Ro end under Dagens Arbejde. *Der er en mystisk Egenskab ved Tusmørket, som forbinder det med de store Åndelige Strømninger, som Naturen frigør i regelmæssige Rytmer.*

Hvis den tidlige Aften ikke kan anvendes, så må man finde en Tid lige for man går til Ro. Hvis selv dette er umuligt, må man anvende en hvilken som helst halv Time man kan stjæle i Dagens Løb.

Den Tid, man har afsat til dette højere Formål, skal anvendes på en Måde, som helt og holdent adskiller den fra Dagens øvrige Gøremål. I Stedet for at have travlt med noget, som fæster ens Opmærksomhed på ydre Ting må man forsøge at frigøre sig fra sådant og for personer, så at de for en Tid slet ikke eksisterer for en, og man bør styre sine Tanker og Følelser med Idealet af indre Fred som Mål. Hidtil har De brugt hele Deres Kraft på ydre Ting, men det Menneske, som ønsker at forstå sig selv, må gøre lige det modsatte, idet han periodisk bruger sin Kraft til at udforske den indre Verden.

Den, som vil gøre Forsøg på at kende sit Overselv, må lære at trække sig tilbage i Sindet, som en Skildpadde trækker sig ind i sin Skal. *Opmærksomheden, som hidtil har været spredt ud over en Række ydre Genstande, må nu koncentreres på et eneste indre Brændpunkt.*

Det er let at beskrive Koncentration, men det er svært at udøve den. Alt, hvad De har at gøre, er at drage Sindet bort fra alle andre Tanker end den ene Tankerække, som De har bestemt som Emne for Deres Koncentration - men prøv blot!

Tankekontrol er svært at opnå. Vanskeligheden derved vil forbavse Dem. Hjernen vil rejse sig til Oprør. Den menneskelige Tanke er uophørligt virksom som Havet. Men det *kan* gøres.

I vort Væsens Centrum dvæler dette underfulde Selv, men for at nå det må vi grave en Kanal gennem alt det tankeaffald, som omgiver det, og som tvinger os til at være uophørligt opmærksomme overfor den materielle Verden som den eneste Virkelighed.

Vi holder lige så lidt af at lade Sindet hvile i sig selv og vende sig indad - bort fra den fysiske Sanseverden - som vi holder af at høre Vækkeuret om Morgenens.

Vi moderne Mennesker sætter Tømme på Naturen, men vi har ikke lært at holde os selv i Tømme. Tanker nager og plager os i endeløse Flokke; de piner os om Natten, så vi ikke kan sove, og de holder os slavebundne om Dagen.

Hvis vi blot kunde lære hemmeligheden ved at undertrykke og beherske dem, så vilde vi opnå en vidunderlig Hvile, en Fred, der ligner den, som Paulus sagde overgår al Forstand.

De fem Sanser klynger sig til den materielle Verden, som var de limet fast til den; de higer efter at komme i Kontakt med dens Former, dens Ting, Mennesker, Bøger, Fornøjelser, Rejser og Virksomhed af enhver Slags. De kan kun dræbe Fjenden i de øjeblikke, da Sanserne er tavse. Når De tænker på at gå ind i den mentale Hvile, begynder Sanserne øyeblikkelig at gøre Indvendinger. De sætter sig af al Magt imod. De siger: »Vi ønsker at blive i vor egen fysiske Verden, som vi kender. Vi er bange for denne indre, Åndelige Verden med dens Mysterier og Meditation. Det er naturligt for os at holde fast ved den fysiske Verden.« Derfor gør de deres yderste for at holde Dem fast i den materielle Sfære, og det er den sande Grund til, at De mener, De ikke kan lide Meditation eller i hvert Fald gyser tilbage derfor, når Tiden kommer. Det er Sanserne, som ikke synes om den - ikke Dem; derfor bør De kæmpe imod og beherske disse. Først kommer den mentale Anstrengelse, derpå den mentale Ro.

Herredømmet over Sindet er Herredømmet over Selvet. Den Sjæl, som kan besejre det evigt springende Tankevæld, kan befale sin hele Natur at adlyde sig. Evnen til med stor Vedholdenhed at holde fast ved en Tankerække og ikke slippe den er Evnen til at koncentrere sig og skaber *Mennesker*. Tankens Herrer er de sande Herrer over Mennesker. Kan De ikke koncentrere Dem, så øv Dem lidt hver Dag, og det vil lykkes for Dem. Den, som hver Dag prøver derpå, selv om det kun er en halv Time, vil med Tiden komme til at beherske sine vandrende Tanker.

KAPITEL V

Selvanalysens Teknik

Når De sidder bekvemt i Deres Stol eller på Hug på et Tæppe som en Skrædder og Ånder roligt og jævnt, så luk Øjnene og lad Tankerne beskæftige sig med det Spørgsmål - hvem er jeg egentlig?

De er i Færd med at begynde Eventyret - at finde Dem selv.

En af Nøglerne til at få Held med denne øvelse er at tænke meget langsomt. Sindets Hjul skal dreje sig langsomt, og derfor vil Tanken ikke kunne fare fra den ene Ting til den anden, som den for har gjort. *Tænk langsomt.* Dernæst bør De formulere Deres Ord mentalt med stor Omhu og Præcision. Vælg omhyggeligt hvert Ord. At gøre dette vil klare Deres **Tanke**, for De kan ikke finde en klar og koncis Sætning, der passer til den, for De har gjort dette.

Læg først Mærke til Deres Intellekt (Tankemekanisme. -0. A.), hvorledes det arbejder. Læg Mærke til, hvorledes den ene Tanke følger på den anden i endeløs Rækkefølge. Prøv så at gøre Dem klart, at der er en, som tænker. Spørg nu: »Hvem ær denne Tænder?«

Hvem er dette »Jeg«, som sover og vågner op - som tænker og føler - som arbejder og taler? Hvad er *det* i os, som vi kalder »Jeg'et«?

De som tror, at Stoffet er det eneste, der er til, vil sige, at Jeg'et er legemet, og at Jeg-Følelsen opstår i Hjernen ved fødselen og forsvinder ved Døden eller ved Legemets Opløsning.

For nu at forstå dette mystiske »Jeg«s virkelige Natur og at udfinde dets sande Forhold til Legemets og Hjernens Funktioner må vi omhyggeligt analysere Personligheden, det tilsyneladende Selv.

Denne Form for Selv-Kundskab er ikke en blot og bar Sigtning og Katalogisering af ens Dyder, Laster og Egenskaber. Den er virkelig en Søgen ind i ens eget indre, Åndelige Selv. At vække det virkelige Menneske i Dem selv er at vække Deres Åndelige Intelligens. Når De forstår, hvad der ligger bag øjnene, som ser, hver Gang De betragter Dem selv i Spejlet om Morgenen, så vil De forstå Mysteriet i selve Livet.

Hvis De kun urokkeligt vil betragte det Mysterium, som er i Dem, det guddommelige Mysterium i Mennesket, vil det sluttelig give efter og åbenbare sin Hemmelighed. Når et Menneske begynder at Spørge sig selv, hvad han er, har han taget det første Skridt på en Vej, der først ender, når han har fundet Svaret. Thi der er en aldrig endende Åbenbaring i hans Hjerte, men han lægger ikke Mærke dertil. Når et Menneske begynder at søge ind i sin undermentale Bevidsthed og prøver at fjerne det Slør, som dækker den, vil uophørlig Anstrengelse skænke sin egen Belønning.

Verden er i en uophørlig Tilstand af Bevægelse, og Mennesket selv synes at være en Masse af skiftende Følelser og Tanker. Men hvis han vil gøre sig den Ulejlighed at analysere sig selv grundigt og roligt at tænke derover, vil han sluttelig opdage, **at der er en Del af ham selv, som modtager Strømmen af Indtryk fra den ydre Verden, og som modtager Følelser og Tanker, der stiger op derfra. Denne dybere Del er det sande Væsen i Mennesket, det usete Vidne, den tavse Tilskuer, Overselvet.**

Der er een Ting, som intet Menneske nogensinde tvivler på. Der er een Tro, som ethvert Menneske altid klynger sig til gennem alle Livets forskellige Omskiftelser, og det er hans egen Eksistens. Han standser aldrig et øjeblik for at Spørge: »Eksisterer jeg?« Han antager det som en Kendsgerning.

Jeg er til. Denne Bevidsthed er virkelig. Gennem hele Livet er den stadig tilstede. Herpå kan vi være absolut sikre, derimod kan vi ikke være så sikre på dens Begrænsning til det fysiske Legeme. Lad os derfor koncentrere os udelukkende om den Vished - at Selvet virkelig er til. Lad os prøve at lokalisere det ved at begrænse vor Opmærksomhed alene til

det.

Vi har altså her et Udgangspunkt for vor Undersøgelse, eftersom det så helt og holdent anerkendes af alle. Legemet er underkastet Omskiftelse; det er svagt eller stærkt, det vedbliver at være sundt eller bliver sygt. Sindet er også omskifteligt. Bevidsthedens Udsyn skifter med Tiden, dens Ideer er altid i Bevægelse. **Men Jeg-Bevidstheden forbliver uforandret fra Vuggen til Graven.**

Jeg er lykkelig i Dag, jeg er ulykkelig i Morgen disse Stemninger er kun Tilfældigheder eller Hændelser i Jeg'ets Kontinuitet. Sindets og Hjertets Stemninger skifter og svinder, men gennem dem alle løber som en rød Tråd den uomskiftelige Ego-Bevidsthed, Tilskueren til denne Verdens forbigående Begivenheder. Vi bliver os alt dette bevidst igennem »Jeg«et, Selvet; uden det vilde alt være en total Tomhed. Følelsen af »Jeg er« kan ikke svinde bort. At kende sig selv er derfor at finde det Bevidsthedspunkt, hvorfra Iagttagelse af disse skiftende Stemninger kan finde Sted. Det sørgelige Bevis for, at Mennesket har mistet sit Midtpunkt, sit Åndelige Tyngdepunkt, er, at denne Kendsgerning næsten aldrig bemærkes.

»Jeg«et bliver det ulyksalige Offer for mange forskellige ønsker og modstridende Tanker, indtil dets Åndelige Integritet (Fuldstændighed. 0. A.) anerkendes.

»Et Menneske plejer at tænke, at han véd, hvad han mener med sit Selv. Han kan være i Tvivl om andre Ting, men her synes han at være fuldkommen klar. Han bilder sig ind, at han med Selvet på een Gang forstår både, at det er og *hvad* det er. Og naturligvis er ens egen Tilværelse i en vis Forstand ganske hævet over Tvivl. Imidlertid, med Hensyn til den Betydning, i hvilken denne Tilværelse er så sikker, hænger det ganske anderledes sammen,« skrev F. H. Bradley, en af Englands Tænkere og Filosoffer.

En Analyse af Menneskets Konstitution er således det første Skridt. Vi begynder med at stige ned i os selv, thi ved vore Rødder dvæler det guddommelige.

Hvorfra kommer denne Bevidsthed om »Jeg«et? Den vedbliver at være under alle Sindets skiftende Stemninger; den forsvinder ikke trods den stadige Strøm af vekslende Følelser; den overlever enhver Ulykke og besejrer Tiden. Opstår den af vore Legemer?

Nej, det er umuligt, thi den Gren af Psykologien, der beskæftiger sig med de anormale Tilstande og Spiritismen, er enige om at fortælle os, at den *er* uafhængig af Legemet. Eksperimenter udført af Mænd som Sir Oliver Lodge og Sir William Crookes, Professor Wm. McDougall og mange andre kompetente Forskere af Menneskets Psyke kan ikke slå ned med Latter. Vi må studere dem og anerkende den logiske Konklusion hvor forbløffende den end kan være - eller vi må ophøre med vor Søgen efter Sandheden. Vi vover ikke at udelukke nogen Kendsgerning, som ændrer vore Teorier. Enhver, som vil studere de til Rådighed stående Optegnelser - og de er righoldigere, end det kunde se ud til - kan finde et tilstrækkeligt Antal Tilfælde, der vil bekræfte sandheden af denne Påstand

Forbindelsen mellem Sjæl og Legeme er så intim, at den populære Opfattelse, hvad enten den er lærd eller ulærd, har slået fast, at Hjernen er Sjælen, og at Legemet er Selvet, *og dog er det kun noget, man antager*. Det er muligt, at, hvis *Bevidsthed om Selvet kan eksistere separat*, er den populære Opfattelse fejlagtig, og det tilsyneladende bedrager. Denne sidste Tanke må vi overveje og gøre det uden nogen Fordom for eller imod Legemet.

En Vild, som står lavt på Udviklingens Stige, har ingen anden Tanke om »Jeg«et end Legemet og dets Begær. Et Menneske, som er mere udviklet, mentalt udviklet, begynder imidlertid at kalde sit Legeme »mit«, fordi han er begyndt at føle, at Intelligensen er en ikke mindre Del af »Jeg«et og en ikke mindre vigtig Del end Legemet.

Visse Psykologer og Filosoffer har med Vedholdenhed beskæftiget sig med det Spørgsmål: »Er det muligt for et Menneske at adskille sin Bevidsthed fra den fysiske Hjerne?« Et sådant Spørgsmål forudsætter åbenbart den Mulighed, at Hjernen ikke nødvendigvis behøver at være Skaberen af Tanker, selv om det overfladisk set synes således. Det kan være, at den er Mediet, der giver dem Udtryk.

Ikke des mindre er vor Tænkning sammenknyttet med Hjernen, som Anatomerne kan dissekere, men ganske som menneskelige Forbindelser undertiden ender med Skilsmisse, således er det også muligt for Tanken og Legemet at ende i en midlertidig Skilsmisse. Et sådant Resultat er blevet frembragt i bestemt Hensigt ved Hjalp af Hypnose i Vesten og ved Hjalp af Yoga i Østen. Og Forskningen indenfor den anormale Psykologi og endog Spiritismen giver tilstrækkelige Beviser for, at Tanken kan eksistere uafhængig af Hjernen.

Det vilde være lige så ufornuftigt, hvis jeg tuskrev Legemet Evnen til at tænke, som at tuskrive Pennen Egenskaben Blæk. Legemet inspireres af en, som handler, lige så vel som disse skrevne Ord er inspireret af en, som tænker. Ikke des mindre er der Mennesker, der anses for at være intelligente, som vilde betænke sig to og tre Gange, for de vilde vove at tuskrive Blæk Evnen at skrive Bøger eller logisk Sans, men ikke des mindre betænker de sig ikke på at tuskrive Legemet disse Egenskaber, skønt det er Stof, altså Blæk i en anden Form! Sagen er, at få Mennesker standser for at overveje Spørgsmålet om Selvet, og derfor er der så få, der når til en Forståelse af dets Hemmelighed.

Vi kan ikke være Legemet alene, fordi et Menneskes Legeme, når det er helt lammet, og selv Syn, Hørelse, Smag og Lugt er forsvundet, alligevel forbliver den samme i uformindsket Grad som et selvbevidst Væsen. Hug begge Hænder af et Menneske, hug hans Ben af; fjern hans Øjne og andre Organer - han føler sig dog i ikke mindre Grad som det samme Jeg, han er sig selv lige så meget som før. Hvorfor skulde det ikke være muligt, at Legemet blot er en Stofmasse, som *jeg* sætter i Bevægelse, som *jeg* bruger -hvori ligger, at der er en, som bevæger den og bruger den.

Når nu Deres Tanke bevæger sig omkring Ideen *Selvet*, så prøv et Øyeblik at forestille Dem følgende: Måske finder De ved første Øyekast Ideen fantastisk, men efter nogen Tids Overvejelser vil De blive tvunget til at anerkende den, idet De prøver at finde Sandheden i den.

Her er Ideen: *Hvis Legemet er det virkelige Selv, så vilde Søvn og Død aldrig indtræffe.*

Hvis Legemet er det virkelige Selv, vilde Bevidstheden om ens Tilværelse gøre sig gældende i alle Døgnet's fireogtyve Timer. Selvet er Bevidsthedens Midtpunkt, og når Søvn kommer, drages Selvet bort fra Legemet, således at Bevidstheden om dette udslettes, som en Scene udslettes, når Ka-meraets Linse dækkes. Denne Ubevidsthed om Legemet under Søvn er en Antydning af, at Selvet kun er en Gæst i Huset, gjort af Kød.

At sige, at vil Drømme bibeholder denne Bevidsthed om Selvet, mens vi sover, er ikke nogen Afkræftelse af denne Påstand. Drømmen er Broen mellem den vågne Tilstand og den dybe Søvn, som er fuldstændig Bevidstløshed. Den repræsenterer den Tærskel, som må overskrides, hvis man vil trænge ind i den dybe Søvn. Dette sidste Stadium må vi dernæst beskæftige os med for at nå til en klarere Forståelse af Selvet.

I den drømmeløse, dybe Søvnstilstand bliver jeg absolut ubevidst om Legemet - og alligevel eksisterer »Jeg« stadig. Hvad foretager dette »Jeg« sig da, og hvor er det? Når jeg falder i en drømmeløs Søvn, glemmer jeg helt og holdent Verden. Selv den stærkeste Smerte i Legemet er ikke stærk nok til at holde mig vågen bestandig; selv Tanken »Jeg« er glemt. Men selv om denne Erkendelse af »Jeg« er udslettet for en Tid, er den der dog, for jeg vågner senere og husker, hvem jeg er.

Den amerikanske Doktor Crile har anført nogle Eksempler, som illustrerer dette Princip, og de stammer fra de abnorme Tilstande, som Krigen fremkaldte. I et Tilfælde beretter han, hvorledes en forladt Kirke blev benyttet til midlertidig Modtagelsesstation får Soldater, som led af frygtelige Sår. Doktoren stjal sig ind i Kirken i Nattens Stilhed og fandt den fuldkommen stille. Soldaterne havde ikke sovet i fem Dage, og deres Tilstand var en så absolut Udmattelse, at end ikke deres frygtelige Sår kunde holde dem vågne, hvorfor alle sov *fredeligt og var ubevidst om deres Legemer.* Hvis denne Oplevelse betyder noget som

helst, så betyder den, at Legemet er uden Bevidsthed om noget Selv, *at den mentale Følelse af at være et Jeg kan drage sig tilbage fra Legemet.* Et Vink om, at vi ikke kan være Legemet alene, findes således i den dybe drømmeløse Søvn, når Bevidstheden er borte; når Hjernen er ophørt med at tænke, og når det skabte Univers forsvinder for vort Syn og det

fysiske Legemes Handlinger og Sansorganer synes at være i Stilstand, vender alligevel denne Bevidsthed tilbage, trods den tilsyneladende dødlignende Tilstand.*)

*) I Østen er konstateret autentiske Tilfælde, hvor Fakirer og Yogier har overvintret ganske som Frøer, (norsk= frosk) idet de i flere Dage eller Uger har været begravet med alle Organer i dødlignende Tilstand, men alligevel er udgået af deres Trance med en fortsat Følelse af at være sig selv. I min foregående Bog, „**Bag Indiens lukkede Døre**“, har jeg beskrevet et Tilfælde, som jeg personlig har iagttaget, hvor en Yogi fuldstændig standsede sit Hjertes Funktion og endogså standsede Åndedrættet -ved en viljesakt.

Hvis Legemets Selvbevidsthed skyldes, at Selvet **kun besøger det**, så er det ganske forklarligt, at Bevidstheden om at være til forsvinder under den dybe Søvn. Følelsen af at være et bevidst Selv er forsvundet, vi véd ikke hvorhen, og tilbage er en følelsesløs materiel Skikkelse.

De har nu undersøgt, hvorledes man bør tænke på »Jeg«et. De har skåret et psykologisk Snit gennem Deres egen Personlighed for at finde den Måde, hvorpå den virker. De har søgt at udfinde, om »Jeg«et er Legemet og har ikke kunnet finde det der. Alt, hvad De kunde sige med Sikkerhed, er, **at Legemet bruges af Selvet; at Selvet bor i det** og i det alene, kan De ikke konstatere med lige så stor Sikkerhed.

Følelsen af at være Dem selv er tilbage. Hvori består denne Følelse? Kan De fatte det?

Nej, det er nødvendigt at gå dybere end Legemet, at udforske Tankens subtile Regioner og at trænge ind i Følelseslivets Dybder under Deres Søgen efter Selvet.

Idet De således spejder ind i Deres indre Væsen, kommer De til den Opfattelse, at Legemet kun er en Del af Selvet, og at Ego-Følelsens Udspring endnu ikke er fundet.

Jeg har givet den studerende en ganske enkel og foreløbig Anvisning på den Slags Meditation, han bør anvende, ikke hvert Skridt på den Vej, som han nødvendigvis må følge i sin Overvejelse over Selvet; han må selv udforme Enkelthederne på sin egen Måde. Det kan være, at han i Løbet af nogle få Meditationer vil nå til et Punkt, hvorfra han kan se, at de Slutninger, jeg har draget, er de rigtige, eller det vil måske tage ham flere Måneder. Men det er først, når han har erkendt Rigtigheden heraf, at han kan gå over til det andet Stadium i denne Metode. Hvis Tanken går på Vandring, hvis der opstår noget, som kan forstyrre eller distrahere, må han ufortøvet gå tilbage til sin Øvelse.

Viljen må børe sig Vej gennem det Bjerg af Tanker og Tilbøjeligheder, som vi har rejst omkring os i Fortiden, og en Dag vil den få sin Belønning. Når den kommer ud på den anden Side af dette Bjerg, bliver den sig en Fred bevidst, som overgår al (intellektuel) Forståelse.

Gang på Gang må Tanken bringes tilbage til sit Udgangspunkt. Interessen må indfanges på ny og fastholdes derved. Man må fortsætte med sin indre Undersøgelse, må gå fra Tanke til Tanke i sluttet Følgerække.

Koncentration er simpelthen Evnen til at beherske Opmærksomheden og lede den hen imod det ene Punkt. Det indre Lys er svagt og spredt hos Gennemsnitsmennesket. Det, som vi må gøre, er at koncentrere det, indtil det bliver et kraftigt Søgelys, så kan vi rette det mod et hvilket som helst Punkt og se det klart nok til at opnå fuld Viden om det. Dette Punkt kan være et blot og bart materielt Emne eller en abstrakt Idé.

Dette er Koncentration - nemlig at foretage en Undersøgelse af en enkelt Idé og ikke beskæftige sig med noget som helst andet.

Et Stykke Silkepapir kan ligge på Jorden i lange Tider, uden at der vil ske noget af Betydning, men ret med et Brændglas Solens Stråler mod dette Papir, så vil der snart hænde noget.

De har måske også opdaget, at Sindet er som en rastløs Abe. Bind det fast ved et enkelt Begreb, hold det fast ved en enkelt Tankerække, så vil Aben snart opdage, at De er dens Herre og være mere villig til at adlyde Deres Befalinger.

Hold Tanken fast ved disse Overvejelser, tving den til at adlyde den nødvendige

Viljesytring, koncentrerer den og lad ikke Mistrøstighed ved foreløbige Fejlslagninger eller langsomt Fremskridt afholde Dem fra at fortsætte med Øvelserne. Det kan ikke undgås, at Tanker af en helt anden Art kommer midt under Øvelsen; Minder om Ting, der for nylig er hændt, vil trænge sig på; Billeder, som står i Forbindelse med personlige Anliggender, vil opstå; Ønsker, Bekymringer og meget andet vil uindbudt stige frem i Sindet og prøve på at holde Marken. Imidlertid, så snart De er klar over, at det, der er sket, er en Hindring, så begynd igen på det Punkt, hvor De blev afbrudt.

Som Regel er det de første Stadier i Meditationen, der er de sværeste, for da bombarderes Sindet med halvglemte Erindringer, omflakkende Tanker og Følelser i en Grad, som overrasker dem, der aldrig har gjort slige Forsøg. Den ydre Verdens vedvarende og ubevidste Dragningskraft bliver åbenbar for os, når vi således søger at samle os i Meditation. Det er ikke af Tilbøjelighed, at vi går indad i os selv. Vi klynger os til Stoffet og gør os til eet med Sanserne ligeså naturligt, som en Fisk holder sig til Vandet.

Skønt Mennesket er eet med den højere Kraft, som kan kaldes Gud, er det dog en Kendsgerning, at han har mistet Bevidstheden om det, og med mindre Mennesket gør en kraftig Anstrengelse som f. Eks. i Meditation, regelmæssigt og ufortrødent, i selviagttagelse eller i virkelig Bøn for at frigøre sig og løsne sin Bevidsthed fra den ydre Tilværelse, er det ikke sandsynligt, at han vil genvinde sin Bevidsthed om det guddommelige i sig selv.

Et af de sværeste Hverv, vi kan påtage os, er dette frivillige Forsøg på at koncentrere sig om et abstrakt Emne i femten Minutter eller en halv Time og at gøre Mennesket, som så uophørligt er udadvendt - indadvendt, men det er Umagen værd. Det vil sætte ham i Stand til at betragte den rene Tankes æteriske Højder. En sådan intellektuel Disciplin kan synes et utåleligt Arbejde, men Belønningen er mere værd end det, vi betaler derfor.

Gennemsnitsmennesket er en Legebald for Omgivelser og ydre Indflydelser. Det styres af nedarvede Tilbøjeligheder og Suggestioner, indgivet af andre. At være i Stand til at beherske sine Tanker i det moderne Livs Jag er en værdifuld Evne, og denne Øvelse vil sætte en i Stand til at erhverve den.

Vi må grave dybt ned under den fysiske Verdens Dragninger ved Hjælp af Tanken for at finde den evige Virkelighed, som ligger under det ydre Blændværk. Da vil Livets Hemmelighed, som er undgået de største Ånder, åbenbare sig og blive vort lykkelige Eje.

Det andet Stadium i vor Udforskning af Selvets sande Natur bør helliges en kritisk Analyse af vor Følelsesnatur.

De har forsøgsvis fornægtet det fysiske Legeme som værende Totalsummen af Deres »Jeg«-Bevidsthed, hvorfor De nu går over til den næstvigtigste Del af Dem selv.

Er De Begæret, Tvivlen, Hadet, Vreden, Lidenskab, Lyst, Håb, Frygt, Behag og Ubehag eller en hvilken som helst anden af de øvrige Følelser, som skiftevis hvirvler et Menneske rundt fra Tid til anden?

Det Argument, vi anvendte på det sovende Legeme, passer også på de slumrende Følelser. Selv om disse sidste er stillet helt i Bero under drømmeløs Søvn, vil »Jeg«-Følelsen alligevel genopstå ved Opvågningen trods Følelsernes tilsyneladende Død. Når vil den vågne Tilstand af og oplever Øyeblikke, da Følelserne synes at være udslukt, bevares alligevel Følelsen af at være et personligt Væsen. Vi kan overføre det tidligere Argument herpå: Hvis Selvidsthed i Begær og Følelser skyldes, at Selvet kun i Ny og næ besøger dem, har vi her Forklaringen på, at vor bevidste Tilværelse forsvinder i den sunde Søvn. Følelsen af at være et Selv er trukket tilbage, vi ved ikke hvorhen, og der er efterladt en Samling Følelser, som er opstået af Tiltrækninger og Frastødninger i det sovende Legemes Sanseorganer, eller de kommer fra Intellektet.

Dette forklarer også, hvorfor Følelsen af at være et Selv forbliver upåvirket af Forandringer af Erfaringerne. Følelser, Begær og Lidenskaber fører os hid og did, men Selvet er uophørligt til. Det er fuldkommen muligt for et Menneske at trække sig tilbage fra alle Oplevelser i den ydre Verden og derfor fra alle de Følelser, som Oplevelser bringer med sig, som i den bevidste Trance hos den kristne Mystiker i Middelalderen eller den moderne

indiske Yogi, og dog bibeholder en klar Følelse af at være sig selv. Hvis Selvet kan skilles fra Følelsen på denne Måde og alligevel fortsætte sin Tilværelse, så er Selvet og Følelsen to forskellige Ting, og vi kan ikke betragte Begær, Frygt, Had, Sympatier eller Antipatier og andre Tilstande i Følelseslivet som vort virkelige Væsen.

Så er der den Kendsgerning, at Følelser i så høj Grad skifter, at man den ene Uge kan synes om en Person, som man næste Uge ikke synes om, og at Følelser fra for ti År tilbage ikke længere udtrykker Deres Væsen, således som De er i Dag, hvilket viser, at de er forbigående af Natur, hvorimod *Følelsen af »jeg«* er forblevet undret i alle disse År.

således er vi nået til den Opfattelse, at hverken Følelserne eller Legemet er Deres sande Selv. Når dette Synspunkt er blevet Dem klart, kan De træde ind i det tredje Stadium. Når det Øyeblik kommer, vil De være i Stand til at koncentrere Dem bedre; De vil være begyndt ved Hjælp af disse Øvelser at fjerne Deres ydre normale Bevidsthed fra Syn, Hørelse og Følelse og gå ind i Deres eget Indre, således at De koncentrerer Deres Tanker urokkeligt i Deres Indre på disse Tider.

Det tredje Stadium helliges en Overvejelse af Spørgsmålet: »Er jeg det tænkende Intellekt?« Som Regel får Intellektet sin Viden gennem de fem Sanser eller fra Erindringen om Sans-Indtryk. Den Sandhed, vi venter at finde indenfor Gennemsnitsmenneskets Hjernevindinger, hviler derfor på ydre Erfaring.

Jeg fremkommer med en tilsyneladende forbløffende Idé. Lad os sætte, at Intellektet ikke er afhængigt af Hjernen med Hensyn til sin Tilværelse - jeg vil antyde, at den ikke er sammensat af andet end den endeløse Række af Tanker, Ideer, Forestillinger og Erindringer, som normalt udgør Indholdet af den vågne Dagsbevidsthed, og **at det sande Selv derfor heller ikke kan findes i Intellektet.** Hvis hele denne Samling af Tanker kunde fjernes, vilde vi finde, at der ikke eksisterer noget sådant som en særskilt ræsonnerende, intellektuel Evne. Intellekt er kun et Navn, vi giver til en Række individuelle Ideer.

Denne sluttelige Idé er mere vanskelig at klargøre, for den er snarere et Spørgsmål, som skal afgøres ved personlig Erfaring. Jeg betænker mig nemlig ikke på at sige, at hvis Intellektet kun er den fortsatte Række af Tanker, som passerer og atter passerer gennem Hjernen, så kan Mennesket 'under visse Betingelser ophøre at tænke og dog forblive klart bevidst om sig selv. Dette er hændt adskillige Gange, og Mystikkens Historie, både Øster- og Vesterlandets, bekræfter dette.

Ethvert Argument, som blev benyttet, da vi overvejede, om Følelsen var det sande Selv, kan nu anvendes på Intellektet. Tænk Tingen igennem, og De vil indrømme, at det må være således.

Intellektet er det, som tænker *i vort Indre*. Det er ikke vort Selv, og dette antydes derved, at vi under Tænkningen vagt føler, at noget i os roligt iagttager disse Tanker.

Det, at nogle sindssyge Mennesker mister deres Intellekt, og at det undertiden gives dem tilbage, er en anden Antydning af, at det er en Ejendom, som kan tages fra *Ejermanen* og gengives ham.

Det var Descartes berømte Opfattelse. Han påstod, at selve Handlingen at tænke forudsatte, at der fandtes en Tænker, en, som udfører denne Tænkning. »Je pense, donc je suis« (Jeg tænker, derfor er jeg) var hans filosofiske Påstand. Det var en forbløffende Tanke; og den fik stærke Modstandere. Det logiske Resultat var, at Descartes blev tvunget til at slutte, at denne Tænker, dette »Jeg«, i sin Natur var immaterielt og derfor tilstrækkeligt uafhængigt til at have sin egen Tilværelse, adskilt fra det fysiske Legeme, med hvilket det ikke des mindre er intimt forbundet. Skønt Descartes således aldrig førte sin Opfattelse af Selvet videre, således som jeg agter at gøre, så gjorde han dog en god Begyndelse.

Desuden er Tankerne underkastet en stadig Omskiftelse. Man kan tro på een Opfattelse i Dag og på dens Modsætning i Morgen. Hvorledes skulde man kunne gribe noget Sæt af Tanker og sige: »Dette repræsenterer mig selv«, når det til næste År ikke vil være en Del af ens Sindsindhold? **Alligevel er Følelsen af at være sig selv, at være Jeg, uforandret, hvor meget ens Opfattelse end skifter.**

Desuden, når De roligt har overvejet en eller anden Sag, så føler De, at *noget i Dem* iagttager Tankerne, noget, som anerkender nogle af dem og forkaster andre. **Hvem er det, som tænker?** Selve den Kendsgerning, at De vælger og vrager iblandt disse Tanker, antyder, at der findes en eller anden, som bruger Hjernens Mekanisme. Dette »noget i Dem« - er det Selvet? Hidtil har De været så optaget af og indviklet i Deres egoistiske Tanker, Deres personlige Følelser og fysiske Handlinger, at De ikke har forsøgt at finde ind til dette indre »noget«. De har ikke prøvet at løsgøre Dem fra Tanke, Følelse eller Handling blot et Øyeblik, derfor har De aldrig været i Stand til at studere dette »noget«, som lever i dette Hus af Kød.

Hvis vi kunde efterspore dette »noget i os«, således som det kan lade sig gøre ved denne Øvelse, så vilde vi finde, at det er vort sande Selv. Det er der altid, men Presset af vore Tanker og den stadige Opmærksomhed, som vi retter mod ydre Genstande gennem Sanserne, holder det nede. Tænkning er en Kraft, som kan binde os eller frigøre os. Gennemsnitsmennesket bruger den ubevidst til at lægge sig selv i Lænker; den, som følger denne Selv-Undersøgelsens vej bruger den bevidst til at vinde Frihed.

Vor Hjernes aldrig hvilende Hjul drejer sig endeløst medførende ubetydelige eller vigtige Tanker, og hvad enten de beskæftiger sig med rent trivielle Sager eller med ædle og høje Ting, så synes det dog ikke, som om vi kan standse deres Bevægelse. Måske er Intellectet kun en Maskine til at tænke med, idet den giver sin Besked til Logikken på en rent mekanisk Måde.

Tanker vælder uophørligt op og forstyrrer Sindets oprindelige Hvile. Denne Proces er foregået så længe i Menneskets Historie, at vi er kommet til at betragte den som vor normale Tilstand. At drage Bevidstheden ind i rolig Hvile, ja mere, at være helt uden Tanker, betragter vi som en anormal Tilstand. Vi har taget Tradition for Sandhed, og det er nok Umagen værd at undersøge, hvorvidt de Værdier, vi således opstiller, har nogen Ret.

Vi er nu kommet så vidt, at vi har opdaget, at Grænserne, som vi hidtil selv har sat for Ideen om »Selvet«, er indbudte, at »Tanker«, som i deres Helhed udgør Intellectet, ikke behøver at være den psykiske Skranke, som spærrer os inde.

Ved denne indgående Analyse har vi underkastet vort eget Væsen en kritisk Undersøgelse og har efter Tur taget hver af dets vigtigste Dele og bestræbt os for at opdage, om de er det egentlige Selv som vi søger, Grundvolden for Følelsen af »Jeg«.

Vi er trængt ind i vort indre Væsen, og derved har vi lært, at den ydre Verden, som vore Sanser viser os, ikke behøver at være den eneste Tilstand for vor bevidste Tilværelse.

Et Resultat af denne Meditation er, at den sluttelig vil sætte Dem i Stand til at iagttage, hvorledes den intellektuelle, emotionelle og fysiske Maskine arbejder i Forhold til Selvet, og dermed bringe Dem udenfor Deres personlige Selv. Der er ingen Fare for at blive alt for indadvendt igennem denne Øvelse, thi den gør Dem mere upersonlig i Stedet for at fremhæve Personligheden. Den drager Dem bort fra rent personlige Stemninger ind i aldeles upersonlige Følelser.

Men vi har endnu tilbage at efterspore Sjælen. Jeg må sige, at jeg ikke er synderlig tilfreds med Ordet »Sjæl«, fordi det har forskellige Betydninger hos forskellige Mennesker. Det har tjent et højt Formål for nogle af vor Slægts ophøjede Ånder, men er også blevet misbrugt af snæversynede og bigotte religiøse. Hvis jeg kunde, vilde jeg gerne udelade det her, men jeg kan ikke. Det har med sig en grå Byrde af besværlig Teologi, som en Rationalist som jeg - helst ikke vil have noget at gøre med. Men Ordet »Selv« dækker alt, hvad jeg mener, med en Fuldkommenhed og Tilpasning, som det svagere Ord ikke gør. Tidligere Tiders Hinduer forstod dette så godt, at deres Ord for »Selv« er nøjagtigt lig med deres Ord for »Sjæl«. Selvet er en Samling af personlige Erfaringer. Det omfatter alle fysiske, mentale og emotionelle Erfaringer, der alle sidder som Perler på »Jeg«ets Tråd, og dog indgår det i det store upersonlige og guddommelige Væsen, som udgør Menneskets sande, ubegrænsede Herlighed.

Man møder de største Vanskeligheder, når man skal gøre disse subtile Forestillinger

fuldstændigt forståelige for den almindelige Intelligens uden at hengive sig til tåget og abstrakt Metafysik, men jeg har gjort denne Anstrengelse, fordi jeg ved, at enhver, som vil være tålmodig nok til at overveje disse Tanker i den rette fordomsfrie Ånd, sluttelig vil blive belønnet med en svag indre Erkendelse af, at de er Sandhed, og en svag intuitiv Forståelse af deres Betydning. Det bliver da hans Sag at forfølge disse Anvisninger ved Hjælp af den trefoldige Øvelse, som er anvist i denne Bog.

KAPITEL VI

En Åndedrætsøvelse til Beherskelse af Tankerne

Den studerende, som har fuldført det tredje Stadium af Meditation, skitseret i det foregående Kapitel, viser derved, at han har følt Tingens Betydning og udvist Tålmodighed og alvorlig Strøben. Han har påtaget sig et Arbejde, som kalder på nogle af de bedste Egenskaber i Menneskets Karakter og nogle af de mest ubenyttede mentale Evner. Hans Bestræbelse er i Sandhed rosværdig, fordi den må bringes til Ende i Ensomhed, og han opnår ingen af de Tilfredsstillelser, som Klasse-Studium byder andre Disciple indenfor andre Studiegrene. Den Række af Refleksioner, der er anvist i denne Bog, er således tilrettelagt, at den bedst egner sig for Studium i Enrum. Hvis man er så lykkelig at stå i nær Forbindelse med en Adept, som i sin egen Person kan demonstrere den sjældne Udvikling, som han søger, så er det højst sandsynligt, at Arbejdet vilde lettes betydeligt, fordi en sådan Lærer ved sin blotte personlige Nærværelse bevidst og villet vækker den Åndelige Erfaring hos dem, der ikke blot stræber efter at opnå denne Åndelige Erfaring, men har Tro på ham. En sådan Lærer vil kunne give mere i Løbet af nogle få Sammenkomster, end den bedste Elev kan opnå gennem mange Måneders ensomt Arbejde.

Imidlertid er det meget vanskeligt at finde en virkelig Adept i denne moderne Verden, selv om der er ingen Mangel på svage Efterlignere, og derfor skriver jeg disse Sider for at give lidt Hjælp til dem, som må arbejde på egen Hånd. Hvis den studerende vil læse disse Linjer med skarp Opmærksomhed, virkelig Interesse og et ægte ønske om at finde Sandheden ved at give afkald på personlige Fordømme; hvis han vil tage deres Indhold på en sådan Måde, at blot Læsningen af Bogen skænker ham en indre Oplevelse, så vil han nå langt og opnå en virkelig Åndelig Belønning for sine Anstrengelser.

Hvis disse Sider læses på rette Måde, med dyb Opmærksomhed og virkelig Følelse, så kan de vække hemmelige Kræfter, som ligger slumrende i Mennesket, og så vil Læsningen alene skænke den studerende en ægte Åndelig Oplevelse, thi den ikke blot anviser en Vej til det guddommelige Selv, men kan sætte den alvorligt studerende i Stand til at gå ad denne Vej.

afslutningen af dette tredje Stadium er også afslutningen på Forberedelsestiden for den studerendes indre Rejse. Hidtil har han arbejdet strengt med sine øvelser, men uden nogen mærkbar Belønning; fra nu af begynder han en Øvelse, hvorved han vil få nye Erfaringer, der vil give Resultater for hver Anstrengelse og vise ham det strålende Mål, som sluttelig venter ham.

al Tvivl vil lidt efter lidt forsvinde, al Usikkerhed vil ophøre hos den, der har fundet den rigtige Vej til sand Kundskab om sig selv.

Så langt vi nu har søgt ind i Selvets mystiske Kroge, har vi gjort det ved Hjælp af Tanken, men vi kan ikke nå til Selvets dybeste Natur ved Tanken alene. Vi vil nu få at se, hvorledes Mennesket knuses mod Mysteriets Fængsels stænger, så snart han begynder at tænke dybere. Hvor Tænkningen ikke kan trænge frem, må der komme noget andet og føre os

videre. Rationel Tænkning forsyner os med et udmærket Instrument, ved hvis Hjælp vi kan forstå Livet og Verden op til et vist Punkt, men det er en Fejltagelse at tro, at det derfor er det eneste Instrument, som står til vor Rådighed.

Dette nye Element er Intuitionen, øyeblikkelig Forståen.

Når Tænkningen slår fejl, kan vi ved omhyggelig og vedholdende Søgen finde denne Tilstand af intuitiv Førelse. Den er der, i vort Indre, og alle kan finde den. Dette er Meningen med Jesu Ord: »Søger, og I skal finde.« Der er kun få, der gør sig den Ulejlighed at søge indad på denne Måde, og derfor er der så få, der finder.

Hvorledes skal Intuitionen vækkes?

Når det ræsonnerende, tænkende Intellect ophører at arbejde, har Intuitionen fri Bane til at gøre sig gældende. Når Tankens Bølger ikke længer stiger og falder på Sindets Overflade, bliver dette sidste som en klar og rolig Dam, i hvilken Intuitionens Sol kan spejle sig uden Vanskelighed og uden at fortrænges. Det er derfor nødvendigt at finde et Middel til at formindske den uophørlige Uro hos Intellectet.

Dette kan gøres ved en tofoldig Proces. Den første Del består i en Bestræbelse for at dirigere Tanken i en enkelt Retning, f. Eks. Koncentration på en ophøjet, abstrakt Idé. Hvis De troligt har udført den Meditationsøvelse, som allerede er givet, eller har beskæftiget Dem med Kunst og følt Dem inspireret, så vil en Del af denne Proces til en vis Grad være udført, og De vil have oplevet intuitive Øyeblikke.

Den anden Del af Processen består i Kontrol af Åndedrættet. ***Grunden hertil er, at der findes en nær Forbindelse mellem Åndedræt og Tænkning.*** Åndedrættets Bevægelser slår Takt på en bemærkelsesværdig Måde til Tankens Bevægelser. Åndedrættet synes at være en ganske enkel Ting, og det kan synes mærkeligt, at det skulde have nogen Virkning på de mentale Processer, men Undersøgelser og Eksperimenter beviser det uden Modsigelse. De fleste Mennesker undervurderer Åndedrættets Kræfter, men de første Jesuitter i Vesten og de første Yogier i Indien kendte til disse Kræfter, for de indlagde Åndedrætsøvelser i deres øvelsessystemer. De, som ikke har studeret Sagen, kan ikke gøre sig klart, hvilke slående Forandringer, der kan frembringes i både Legeme og Sind *ved det simple Middel at forandre Åndedrættets Rytme.*

Et Barn forstår, at et Glas varm Mælk vil blive afkølet, når det puster på det, og at det samme Pust vil varme Hænderne. Men vi har endnu tilbage at forstå, at Åndedrættet også kan bruges til at modstå Legemets Sygdomme og udholde stærke Varme- eller Kuldegrader og forandre ens hele Tankesæt. Tænk en Gang på, hvordan Deres Åndedræt kommer i hurtige Gisp, når De er ophidset, mens det kommer roligt og langsomt, når De er sunket hen i dybe Tanker. Læg Mærke til et Menneske, som Ånder i urolige Stød, og De vil opdage, at hans Nerver er lige så urolige. Viser dette ikke, hvor stor Forbindelse der er mellem Åndedræt og Bevidsthed?

Normalt er Åndedrættet en ubevidst Livsfunktion. Et Forsøg på at ændre det vil straks gøre det bevidst; derfor må den, der ønsker at påvirke sin Mentalitet gennem Åndedrættet, bruge en kort Tid til bevidst og villet at ændre dets Rytme. Hvis disse Perioder udnyttes på den Måde, som er beskrevet, idet man omhyggeligt følger de Instruktioner, som gives, vil Virkningen deraf på ens Tanker med Tiden blive meget mærkbar. Men det er vigtigt, at man ikke på nogen Måde afviger fra disse Instruktioner.

Her er det af Vigtighed at indskyde en Advarsel imod Anvendelse af indiske Yoga-Åndedræt. Hvis man har en Lærer, som kan lede og beskytte en, er Yoga-Åndedrættet en sikker Vej, men uden en sådan Lærer er det meget farligt. Som en indisk Adept i Yoga en Gang sagde til mig, mens vi sad sammen i en skyggefuld Lund: »Oldtidens Lærere, som kendte de forskellige Virkninger af de forskellige Åndedræt, siger os, at vi ved Hjælp af Åndedrættet kan blive så mægtige som Guder, ligesom vi kan gøre os selv til sindssyge, **påføre** os selv uhelbredelige Sygdomme og endog pludselig Død. De vil derfor forstå, at hvor Belønningen er så stor, er Faren ikke mindre stor. I vort System er der Øvelser for forskellige Formål, og hvis nogle er næsten uskadelige, er der andre, som - hvis de udføres forkert - kan

påføre stor Skade.«

Den Åndedrætsøvelse, som er angivet her, er imidlertid ufarlig, og man kan anvende den uden Frygt. Det er den eneste Yoga-øvelse af denne Art, som uden Fare kan benyttes uden en Lærers Overvågen, da den er så simpel, at ingen kan undgå at udføre den rigtigt. Imidlertid bør Folk med Hjertesygdomme aldrig anvende nogen som helst Form for Åndedrætsøvelse.

Øvelsen består i at gøre Åndedrættets Rytme langsommere. Hvor langt man kan gå under den normale Hurtighed, kan ikke angives her, eftersom den er forskellig for de forskellige Personer, alt efter Lungekapaciteten og ifølge de forskellige Grader af nervøs Følsomhed. Det sunde Gennemsnitsmenneske Ånder omtrent 15 Gange pr. Minut. Man bør dog ikke formindske Rytmen på een Gang. Det er altid bedre at indføre sådanne Forandringer lidt efter lidt end pludseligt.

Begynd med at udånde meget langsomt; indånd så sagte og hold Vejret et øjeblik; Ånd så ud igen. Udfør denne øvelse under fuldstændig Opmærksomhed og med lukkede øjne. Det er vigtigt, at den studerende lægger al sin Bevidsthed ind i sit Åndedræt, indtil han synes, at han lever i det, så længe Øvelsen står på.

Denne øvelse bør Begyndere anvende i fem Minutter - *ikke længere*. Viderekomne kan udføre øvelsen i ti, femten eller tyve Minutter, efterhånden som de gør Fremskridt. Ingen bør overskride det sidst nævnte Tidsrum.

Det eneste, der kræves, er en langsom, regelmæssig og rolig ind- og udånding. Man må ikke anstrenge sig og *ikke* foretage voldsomt dybe Åndedrag, da dette vil ødelægge det hele. Man bør også sørge for en fuldstændig Muskelafspænding. Det er Tegn på, at øvelsen foretages rigtigt, når Åndedræts-Rytmen bevæger sig stille og uden Anstrengelse, således at hvis en Fjer holdes foran Næsen, bevæger den sig ikke. Hvis man føler den mindste Besværlighed eller behøver at gispe for at få Vejret, bør man standse straks, for det er Tegn på, at øvelsen foretages forkert.

Ånd gennem *begge* Næsebor; den amerikanske eller europæiske studerende, som anvender de skiftevis højre og venstre Åndedræt, løber en stor Fare for Sundhed og Forstand. Lad det ligge. Udvidede Lunger er den mindste Fare. Sådant kunstig og unaturlig Ånden anvendes sædvanlig for at opnå psykiske Evner og har intet at gøre med den naturlige Åndedrætskontrol, som tilrådes her som Middel til at berolige Tankens hvileløse Feber og gøre Åndedrættet fredfyldt som hos Spædbarnet.

Denne øvelse hviler på den simple Kendsgerning, at Åndedrættet er hjælpe middelet mellem Sindet og Legemet, fordi det fører det rensede Blod til Hjernen. At formindske Åndedrættets Hastighed er derfor at formindske Blod tilførselen til Hjernen og derfor at gøre Tankens Kredsløb længere. »Åndedrættet er Hesten, Tanken er Rytteren,« siger Tibetanerne. Man vil forstå, at Hjernens Spænding og afspænding, Tankernes Opståen og Forsvinden står i en ejendommeligt harmonisk Korrespondance med Åndedrættets Kredsløb og kan bringes under Kontrol.

Virkningen på den studerende af bevidst at formindske

Åndedrættets Rytme vil være en behagelig afslappet Stemning, en Beroligelse af Tankens uophørlige Vibration, en Gyden Olie på Livets urolige Hav og en mere abstrakt mental Tilstand. Den intense Koncentration på Handlingen vil få den studerende til at glemme alt andet, så han føler, at han så at sige er blevet »et Åndeligt Væsen«. Han dykker helt ned i den forandrede Åndingsproces, lader sin Bevidsthed gå op den, undertrykker alle andre Tanker, mens han iagttager det, og således bliver han lidt efter lidt omformet til en subtilere og mere følsom Person. Et sådant Stadium nås ikke straks, men det kommer efter nogle Ugers regelmæssig Øvelse.

Denne ganske enkle øvelses Indvirkning på Sindet kan ikke vurderes af dem, der aldrig har anvendt den. Den gengiver den menneskelige Maskine dens harmoniske Rytme. Den omformer et forpint Hjerte, så det får Fred med Verden.

For nogle År siden var der en kendt Fleet Street Journalist, som uventet blev forfremmet

til Redaktør for et fremtrædende Søndags- Blad i London. Han var Skotte og af Naturen ærgerrig, hvorfor han besluttede at gøre mere end nødvendigt for at glimre på sin Post. Han sparede ikke sig selv, men arbejdede så hårdt og påtog sig så stort et Ansvar, at Naturen, som han havde udæsket, krævede sin Ret. Han fik et Sammenbrud og blev båret fra sit Kontor og fra sin Post som et nervøst Vrag.

I flere Måneder lå han i et Sygehus ved Kysten i Gang med langsomt at genopbygge sit ødelagte Nervesystem og sit udslidte Legeme. Det var dog først, da han fik Oplysning om denne Åndedrætsøvelse, at han kom sig og kunde vende tilbage til Fleet Street, ikke blot som et rask, men som et nyt Menneske. Hele hans Syn på Livet var blevet forandret ved Anvendelsen af denne simple Øvelse. Fra nu af kunde han se dybere, kunde fatte det Åndelige Formål bag Tingene og sanse den guddommelige Harmoni under den moderne Tilværelses mange Disharmonier.

Denne Øvelse kan også anvendes på andre Tider af Dagen uden Forbindelse med det her nævnte Formål. Hvis man føler, at man er ved at miste Selvbeherskelsen under voldsomme Lidenskaber eller forstyrrende Følelser, hvad Art de end må være af, så gå øjeblikkelig i Gang med denne Åndedrætsøvelse, indtil Faren er overvundet. Under sådanne Forhold vil dens Virkning vise sig at være meget betydelig.

Til det oprindelige Formål - Søgen efter Selvet - skal den studerende dog kun anvende Øvelsen straks efter Meditationsøvelsen. Han vil være nået til et dødt Punkt i sin Meditation, vil så at sige stå overfor en Mur. Idet han adSpørger Legemet, Følelserne og Intellectet, er han nemlig ikke i Stand til i dem at finde det Selv, han søger, men som stadig undgår ham. Han vil stå Ansigt til Ansigt med Intethed, for hvad findes der vel i Mennesket, når man har lagt disse tre til Side? Dermed slutter han sin Meditation; han holder op med at pine sin Hjerne med disse fremmede Undersøgelser og går så over til Åndedrætsøvelsen.

Når han har fået Held med sig med denne Øvelse, kan han begynde at nå til en Mentaltilstand, hvor alle Tanker ligger stille som fortryllede Slinger. Han begynder da at nå den Sindets Fred, som er et af Hovedformålene med den indiske Yoga, men han vil opnå den uden at underkaste sig den Anstrengelse, Kamp og Fare, som ligger i Yoga--Åndedrætsøvelser, som ukloge Personer så ansvarsløst har kastet i Grams i Vesten.

KAPITEL VII

Vor Opvågningen til Intuition

Når den studerende er færdig med sin Åndedrætsøvelse, er han parat til at gå ind i det næste Stadium af sine øvelser, at gøre den næste Anstrengelse, som er nødvendig. Hvis han har haft Held med sig indtil nu, vil han kunne fange Tanken som en Fugl i et Net, vil han standse dens uophørlige Flugt, gøre den rolig således, at den ligger i Nettet - dvs Åndedrættets Kontrol - uden at bevæge Vingerne. Han bør ikke søge at komme tilbage til normalt Åndedræt ved Hjælp af en Anstrengelse, men lade Åndedrættet langsomt og uden nogen Bestræbelse tilpasse sig til det naturlige. Bevidstheden skal nu drages bort fra Koncentrationen på Åndedrættet og vendes henimod det næste Skridt - Opvågningen til Intuitionen. Denne er nemlig altid til Stede, i Virkeligheden slumrer den aldrig og behøver ikke at vækkes.

Han begynder med at vende tilbage til den Spørgende og søgende Stilling, som han indtog under Meditationen, men denne Gang retter han sin Spørgen ikke til Legemet, Ønskerne eller Tankerne, men til det mystiske Mørke, som omgiver hans Bevidsthed.

Hvem er jeg?

Hvem er det Væsen, som dvæler i dette Legeme?

Lad ham henvende disse tavse Spørgsmål til sig selv, langsomt, intenst, med en fuldkommen Koncentration af Sjælen.

Lad ham så vente nogle få Minutter, idet han roligt og uden Anstrengelse mediterer på disse Spørgsmål.

Derefter bør han rette en tavs ydmyg Henvendelse, halvt en Bøn, hvis han ønsker det, til Overselvet i sit Væsens Midtpunkt, om at det vil åbenbare sig for ham. De Ord, hvori han formulerer denne Henvendelse, må være hans egne, men de bør være enkle, korte og direkte. Lad ham Spørge, som om han henvendte sig til en intim Ven, en sand Ven. »Beder, så skal eder gives,« sagde Jesus, hvis Bevidsthed helt var Overselvets, til sine Disciple.

Når denne Henvendelse eller tavse Bøn er ytret, så sid stille og vent i en forventningsfuld, ja tillidsfuld Holdning på et Svar. Jeg siger »tillidsfuld«, dog bør der i det altsammen være en dyb Ydmyghed i Sjælen, når et Menneske beder om at få den guddommelige Åbenbaring. Ydmyghed er det første Skridt på den hemmelige Vej - og den vil også blive det sidste. Thi for det guddommelige kan begynde at undervise ham gennem hans egen Selvåbenbaring, må han først indtage en sådan Holdning, at han kan modtage Undervisning, dvs.. han må være ydmyg og åben.

Intellektuel Dygtighed og Lærdom er noget beundringsværdigt og smykker et Menneske, men intellektuelt Hovmod sætter en stærk Skranke op mellem ham og det højere Liv, som altid, om end stille, kalder på ham. Den intellektuelt stolte sidder på sin bitte lille Piedestal og venter på at blive tilbedt, mens en Guddom hele Tiden bor i Dybet af hans Hjerter og alene er værdig til Tilbedelse. Det intellektuelle Selv spankulerer om som en stolt Påfugl foran Verdens beundrende Blikke, mens den, som er den sande Skaber af hans Talenter og Ophav til hans store Gerninger, den ene, som forener ham med Livsprincippet og gør det muligt for han at eksistere, er fuldkommen tilfreds med at forblive i Baggrunden, ukendt og ubemærket af Mennesker.

Det sværeste af alt er at erkende sin egen Lidenhed, Uvidenhed og Forfængeæghed; dog er det det største, som et Menneske kan udrette, for det fører direkte til det guddommelige Liv, som Kristus lovede alle, som vilde slippe det personlige Liv.

Vi behøver ikke et fremragende Menneskes Kundskab og Kultur for at forstå og vurdere disse Lærdomme. Den uvidende og primitive kan lige så let fatte dem gennem en Trosakt og ved Bøn - ja, kan lettere indtage en ydmyg Holdning.

Når vi nærmer os Overselvet ad Selv-Undersøgelsens Vej, nytter Filosofiens modne Studier kun lidt, ikke fordi sådanne Studier er værdiløse; tværtimod, de træner Tanken og giver Sindet nyttige Vaner som Koncentration, Abstraktion og Dybde. Det er, fordi de fremmer Hovmod over Lærdommen og en egoistisk Følelse af egen Betydning, at de rejser Hindringer på den sande Vej. At mestre et Dusin udviklede filosofiske Systemer er ikke ret manges Sag, men det er endnu meget vanskeligere at mestre sin personlige Stolthed. Ydmyghed opnås lettere af de uvidende og ulærde, fordi de er bevidst om deres mentale og sociale Mindreværd. Ydmyghed er af Væsensbetydning på ethvert Trin af den hemmelige Vej.

Livets store elementære Hemmeligheder er så simple, at kun få ser dem. Mennesker er så sammensatte; Intellektet er sammensat, selve Livet er det ikke. Derfor siger jeg:

Bevar som en Skat i Deres Hjerter og bær i Deres Sind Jesu uforglemmelige Ord: »Uden at I bliver som Børn på ny, kan I ikke indtræde i Guds Rige.« Omfattende teologiske Spekulationer er ikke nødvendige for at forstå Åndens simple Sandheder.

Hidtil er alle den studerendes Bestræbelser blevet rettet imod at finde det sande Selv; de har været positive, villedede, bevidste og frivillige. Han er nu næsten ved det Punkt, hvor en omvendt Fremgangsmåde er nødvendig, hvor Personligheden må ophøre med at gøre videre Anstrengelser, fordi den har nået Enden af sit Tøjr. (Reb)

Hele Meditationsprocessen består simpelthen i at vælge dette ene højere Emne: Selv-Undersøgelsen, iblandt den Mangfoldighed af Ideer, som findes, at tænke på den alene og på intet andet. Når da Koncentrationsevnen er fuldt udviklet, lader den studerende denne særlige Tankerække falde, søger indad og Spørger, *'hvem det er, som tænker*. Han søger ikke at få et

Svar ved at tænke *på* Tænkeren; han begynder med at lade alle Tanker ophøre og fæster sin fulde Opmærksomhed på at *blive bevidst om* dette Væsen, som er skjult bag den aldrig standsende Strøm af Tanker.

I den Pause, som følger på hans tavse Spørgsmål, bør han stille sit Tanke- apparat i Bero, så vidt han kan, ved at indtage en lyttende Holdning i Forventning om et Svar. Efter at have ventet et Par Minutter kan han gentage sit Spørgsmål og så igen vente. Derpå kan han gentage det for tredje Gang efter at have ventet tre eller fire Minutter. Så bør han vente tålmodigt, forventningsfuldt, måske i fem Minutter, idet han holder Legemet stille, Ånder langsomt og roligt og bevarer en fredfyldt Bevidsthed. Hermed ender Meditationen.

Nøglen til den rette Forståelse af dette Stadium er at huske, at det er den underbevidste Reaktion på Deres bevidste Anstrengelse, som nu er af største Vigtighed. Den bevidste Indøvelse af mental Ro har været nyttig til at skærpe Opmærksomheden. Det er ganske som at ringe på en Dørklokke; nu må De vente på, at det underbevidste skal vise sig. Overanstreng Dem ikke. ***Lad Overselvet om selv at handle og stol på, at det har Visdom nok dertil.***

Det er muligt, at De må igennem en Periode, hvor intet Svar gives, og kun tom Intethed findes i Deres Sjæl. Forinden De forlader dette »Ingenmands Land« i Sjælen, kan en dyb Ensomhedsfølelse overvælde Dem. Imidlertid vil den ophøre. Hvis De ikke er beredt til at vise Tålmodighed, mens De arbejder i Stilhed for at opnå denne Åbenbaring, ødelægger De enhver Mulighed for at opnå den.

Tålmodighed er af Vigtighed. Vi må vente ydmygt på, at det uendelige, som er i Menneskets Indre, skal åbenbare sig. Indtil den hellige Time oprinder, er vi kun stakkels forældreløse. De, som føler Utålmodighed i den Tid, da de skulde opøve mental Ro, stiller blot Hindringer op på deres egen Vej.

Fra nu af må den studerende være opmærksom på de første Tegn på, at han er på den rette Vej, de første svage Antydninger af, at det dybeste Selv i ham bevæger sig. Det er Sjælen, der viser os disse Tegn, men de misforstås ofte, eller man lægger simpelthen ikke Mærke til dem.

De kommer stiltfærdigt, så roligt som Solen, når den begynder at skinne ind i den mørke Verden; så stiltfærdigt, at man er lige ved at afvise dem som unyttige Fantasier, meningsløse Tanker eller betydningsløse Indbildninger. Dette vilde være en stor Fejl. Overselvets Stemme høres først som et blidt Åndedrag, og man må skænke det sin fulde Opmærksomhed. De mindste Bevægelser i Hjertet må modtages med fuld og udelt Opmærksomhed, og man må se på dem med ærbødighed som Budbringere fra en højere Verden. Disse stille Budbærere er kun Herolder for en dynamisk Kraft, som endnu ikke er kommet, og som vil gennemtrænge og gennemsyre Legemet med guddommelig Kraft.

Der er visse fine Afskygninger i Følelser og Tanker, som sædvanligvis ikke bemærkes, men overses eller lades ude af Betragtning i det almindelige daglige Liv. Disse Erfaringer som ikke påagtes, er netop de Ting, som den mediterende må hæfte sig ved for at udvikle dem og dyrke dem. Han må hæfte hele sin Opmærksomhed ved dem, når som helst de viser sig, og bestræbe sig for at give sig dem helt i Vold.

I sådanne mærkelige Øyeblikke opdager han noget, som næsten er et andet Selv, i sit Indre. Disse Øyeblikke er måske sjældne, måske kommer de kun med uregelmæssige Mellemrum, men at de kommer, beviser, at noget ER. Disse ekstatiske Øyeblikke giver en Ledetråd til Menneskets sande Natur.

I enhver af os ligger Brønd efter Brønd af Åndelig Fred ubenyttet hen, Åndelig Intelligens, som vi aldrig bruger. Fra Tid til anden kommer der en Hvisken til os fra dette andet Selv, en Hvisken, som driver os til at udøve Selvkontrol, at vælge den højere Vej og at overvinde Selviskhed. Vi må lytte til denne Hvisken og udnytte disse sjældne Øyeblikke. De giver os Glimt af, hvad vi kan blive. Hvis disse Øyeblikke, da det Åndelige Syn åbner sig i os, kunde blive forlænget, så vilde vi eje den evige Lykke. Thi der *er* noget, der af og til føles

på denne Måde i Sjælens mystiske Dybder. Hvad det er, ved vi næppe, men vi kan vide, hvad det siger. »Alt det, som er bedst i dig, DET er JEG,« lyder det med sagte Røst. Det er eet med os, og dog er det helligt og fjernt.

Hensigten med denne Opøvelse i mental Ro er at kunne træde ind i en Verden, som Psykologerne tit kalder det ubevidste.

Intuitionens Svar kan komme første Gang, denne Øvelse udføres, eller måske først efter flere Ugers Forlob eller måske efter Måneder under stadig daglig Øvelse. Den studerende, som fuldt har mestret alle de tidligere Stadier, er nu i Stand til at drage stor Nytte af en virkelig Adept, som hurtigt kan hjælpe ham til at lade Intuitionen fødes i ham ved visse hemmelige Metoder. Hvis det er umuligt at træffe en sådan, fordi det er meget vanskeligt at finde en virkelig Adept i den moderne Verden, så må han fortsætte med at følge de Instruktioner, som her gives.

På dette Stadium kan De i betydelig Grad fremme Deres Udvikling ved at begynde at iagttage Dem selv på forskellige Tider af Dagen. De kan standse op, næsten uventet, og lægge Mærke til, hvad De gør, føler, siger eller tænker, men gør det upartisk og upersonligt.

»hvem gør dette?«

»Hvem føler dette?«

»Hvem taler disse Ord?«

»Hvem tænker disse Tanker?«

Stil Dem selv sådanne tavse Spørgsmål så tit, De vil, men stil dem pludseligt, og vent så roligt og med Forventning på et intuitivt indre Svar. Så vidt De formår, bør De ophøre med at tænke i disse Pauser. En sådan Undersøgelse behøver kun at tage et Minut eller to på forskellige Tidspunkter. Det fredbringende Åndedræt kan med Fordel anvendes i Forbindelse med denne øvelse i Selviagttagelse.

På denne Måde vil De begynde at bryde den magelige Forestilling at antage det personlige Selvsyn, som hviler på Legemet, som det væsentlige, på den Illusion, at den ydre Person er det fuldstændige Menneske.

Øvelsen i pludselig at iagttage sig selv, sine ønsker, Stemninger og Handlinger er særlig værdifuld, fordi den hjælper til at adskille Tanker og Ønsker fra Følelsen af Selvet, hvilket jo normalt føles som en integrerende Del af dem, og bevarer derfor Bevidstheden for altid at drukne i de fem fysiske Sansers Hav. Desuden vil det hjælpe til at trænge igennem til det såkaldte ubevidste i Perioderne af mental Ro. Ja, det kan siges, at de tre Øvelser, selviagttagelse, mental Ro og fredfyldt Åndedrætsøvelse, fuldstændiggør hverandre. Alle tilsigter de at overvinde Tilbøjeligheden til helt at identificere sig med Legemet, ønskerne og Intellektet, hvilket i Dag anses for at være normalt og naturligt.

Den menneskelige Slægt har givet efter for sådanne Tilbøjeligheder i umindelige Tider, hvorfor den almindelige Forestilling, at Legemet og Selvet er eet, er opstået. Kuren består i lidt efter lidt at udlette disse Tilbøjeligheder ved gentagende at søge ind til det sande Selv, Overselvet, i de Stunder, da man søger den mentale Ro, og ved stadige selviagttagelser i Løbet af Dagen. Lige meget, hvor dybt rodfæstede disse Tendenser er, så vil de lidt efter lidt blive fjernet ved Hjælp af disse Øvelser.

Intellektet, som stadig vendes indad, giver efter for Vanen og begynder automatisk at fremstille vore skiftende Stemninger, Ønsker, Tanker og Handlinger for os i et Lys af Overselvet, dvs. som Ting, der opleves i vort Indre, men blot er mekaniske Svar på ydre Stimulanser.

Eet uundgåeligt Resultat af alle disse øvelser vil være, at Deres Holdning overfor Ting, Personer og Begivenheder lidt efter lidt forandres. De vil begynde at give Udtryk for de Egenskaber, som er naturlige for Overselvet, nemlig ædelt Udsyn, fuldkommen Retfærdighed, Behandling af ens Næste, som om han var en selv.

Vend uophørligt Deres Tanke mod DET, som er den tavse Tilskuer i Dem selv, og fest den der. Denne Venden-sig-indad er en mental Proces, en intellektuel Handling, hvilende på Ønsket om at foretage denne Selv-Undersøgelse, men på det Stadium, som følger på, ophører

alle Tanker, og en intuitiv Følelse indtræder; den kommer indefra og leder ens Bevidsthed til det *Inderste*.

De har altid anvendt Deres Intellekt og Deres Følelser, men sjældent Deres Intuition. For Fremtiden må De begynde at forandre dette ved så ofte som muligt at bringe

Deres intuitive Følelse ud af dens Uvirksomhed. Det vil tage Tid at fuldføre denne Søgen efter den rette Intuition midt iblandt den Mangfoldighed af Følelser og Tanker, som normalt udgør vort indre Selv, men Udholdenhed vil bringe resultatet.

Der er ikke noget øjeblik på Dagen, hvor De ikke med Fordel kan lede Tankestrømmen indad for at finde Overselvet. De må begynde at ride Tankens Hest og drive den til at gå indad. Begyndelsen vil blive gjort i Åndeligt Mørke som Offer for de mekanisk opvækkede ønsker og Frastødninger, men hvis De fortsætter med disse Øvelser, vil De lidt efter lidt føle Dem frem indad til større Frihed.

Der gives ingen Lykke for det Menneske, som ikke er fri. Hvad enten det er en konge, der er fængslet af sine Pligter på sit Slot, eller en Fange, der er lukket inde i en Fængselscelle, så er det en Sandhed, at Sjælen elsker Friheden. Her har vi Nøglen til den sande Lykkes Væsen. Evig og uforanderlig Frihed må være en Del af dens Natur, og en Frihed af denne sjældne Slags findes ikke noget andet Sted end i Overselvet.

Man vedbliver således i umærkelige Grader at følge Tanken tilbage til dens usete Hjem. Sålænge man er trælbundet af Tanken, sålænge kan man ikke nå til Intuitionen.

Følg den stadige Selv-Undersøgelses Vej, så vil De opnå, at Tanken bliver et Middel til Deres Frigørelse, og selve de Spørgsmål, De stiller Dem selv, vil være Trappetrin, der fører til Overselvet, hvor ingen Spørgsmål Længere tiltrænges.

De vil bedre forstå Vigtigheden af den trefoldige Øvelse; - mental Ro, fredfyldt Åndedræt og Selv-Iagttagelse - ved at studere følgende Billede af Menneskets Forhold til hans Overselv.

Vi kan sige, at Personen eksisterer i Kraft af Overselvet, gennem dettes Livskraft og med dettes Tilladelse. Tanker og ønsker og deraf følgende Handlinger beskæftiger sig normalt næsten udelukkende med Ting, der tilhører den ydre Verden. Vi kan udmale os det personlige Selv siddende i Menneskets Legeme stadig beskæftiget med at betragte den omgivende Verden gennem de fem fysiske Sanseorganer. Resultatet af denne Beskæftigelse med ydre Genstande er, at det uophørligt tiltrækkes eller frastødes, idet det har travlt med at tænke, begære, eller sætte Legemet i Gang med et eller andet Arbejde, *indtil det helt har glemt sit Fødselssted*, som er Overselvet. **Således er det kommet i den tåbelige Stilling at være et Væsen, som ikke blot har mistet al Erindring om sin Fader, men oven i Købet benægter al Mulighed for, at en sådan Fader kan være til.**

DET, fra hvilket Tanker opstår, er Menneskets sande Væsen, det sande Selv. Der findes mellem to Tanker et ukendt og ubemærket Mellemlum, det samme som mellem to Åndedrag, og i dette Mellemlum pauserer Mennesket i en Brokdel af et Sekund. I denne Pause, som svinder med så utrolig Hastighed, vender Mennesket tilbage til sit oprindelige Selv og hviler påny i sit virkelige Væsen. Hvis det ikke var således, hvis det ikke hændte Tusinder af Gange hver Dag, kunde Mennesket ikke vedblive at eksistere, og hans Legeme vilde falde dødt til Jorden som en følelsesløs Stofklump. Overselvet er den skjulte Kilde til hans Liv; dets Kraft nærer og opholder ham, og det, at han uophørligt vender tilbage til det, sætter Mennesket i Stand til at opfange den Livskraft, som han behøver for at leve, for at tænke og for at føle. Disse ubetydelige Brudstykker af Tid kommer indenfor enhver Erfaring, men kun de få forstår deres sande Værd. DET er evigt, men De, det personlige Selv, eksisterer kun for den Tid, De er »trådt frem fra det«.

Idet De fæster Opmærksomheden ved Spørgsmålet:

»Hvem er jeg«, og søger at forfølge det så længe, til det er løst, vil der komme en Dag under Deres halve Times Øvelse i mental Ro, da De vil gå så stærkt op i denne Bestræbelse, at De helt går glip af det, som foregår omkring Dem. Denne Tilstand af intenst Drømmeri er

netop den Tilstand, i hvilken den store Begivenhed, Åbenbaringen af Selvet, kan finde Sted.

Det er en Selvfølge, at det at komme i Forbindelse med ens egen Sjæl ikke er noget så sjældent, som det kan synes. Mange forbereder sig ubevidst hertil uden at vide det. Når Kunstneren drager sin Bevidsthed bort fra ydre Ting og Omgivelser i henrykt Optagethed af sin Kunst, så gør han det. Han når i mindre Grad til Ekstasen, idet han glemmer sig selv i sit Arbejde eller sin Vision. Det er i denne Tilstand, at Geniet har nået sin højeste Udfoldelse og udfører sit bedste Arbejde.

»Når jeg, så at sige, er fuldstændig mig selv, helt ene og i godt Humor, da er det, Ideerne bedst kommer til mig og i største Mængde. Hvorfra og hvorledes de kommer, véd jeg ikke, ej heller kan jeg tvinge dem,« sagde Mozart til en Ven.

En Forfatter, som er fortabt i Drømme over sit Emne, nedsunken så dybt i en eneste Tankerække, at han glemmer Ting, Personer og Hændelser omkring sig - Maleren, som er så dybt betaget af det Billede, han er færdig med at male, at han glemmer Timerne, og fremfor alt Musikeren, som fortaber sig i Henrykkelse over en Komposition, alle disse opover sig ubevidst i Meditation. Men De, som følger SelvUndersøgelsens Vej, gør det *bevidst*.

Når Leonardo da Vinci manglede skabende Ideer, satte han sig til at betragte en Bunke Aske, og den deraf opståede Koncentration plejede at opvække et Drømmeri, i hvilket de Ideer, han behøvede, blev til.

Lord Tennyson, Englands Digterkonge, skrev: »Fra mine Drengear har jeg tit, når jeg var ene, oplevet en Slags vågen Trance. Individualiteten selv syntes at opløse sig og svinde bort i ubegrænset Væren som Følge af Intensivering af Individualitetens Bevidsthed. Det var ikke nogen forvirret Tilstand, men det klareste klare, det sikreste sikre; det var umuligt at beskrive det. Her var Døden en næsten latterlig Umulighed, Tabet af Personligheden (hvis det var den) ingen Udslukkelse, men det eneste sande Liv. «

Tennyson udtrykte en lignende Idé i det smukke Vers:

„If thou would hear the Nameless, and wilt dive
Into the Temple.cave, of thine own self,
There, brooding by the central altar, thou
May'st haply learn the Nameless hath a voice,
By which thou wilt abide, if thou be wise.”

(Hvis du ønsker at høre det Navnløse, og vil dykke ned i Tempelhulen, som er dit eget Selv og ved Midteralteret dvæle, måske du da kan lære, at det Navnløse har Røst, og du vil blive der, hvis du er viis.)

Sir Isac Newton blev en Morgen fundet siddende i Sengen halvt påklædt og nedsunken i dyb Meditation. En anden Gang blev han i lang Tid i sin Kælder, hvor en Tankerække havde grebet ham og holdt ham fast, mens han var ved at hente en Flaske Vin til sine Gæster.

Lord Kitchener havde »tanketunge« Stemninger; under disse drejede hans Øjne sig på deres Akser, som om han så på sin Næserod. Ved sådanne Lejligheder syntes han aldeles ubevidst om, hvad der foregik omkring ham. Han kom ud af sådanne Tilstande i Besiddelse af inspireret Viden.

efterhånden som Koncentrationen bliver dybere, glemmes den ydre Verden. De mentale Kamre tømmer for alle Tanker med Undtagelse af denne altbeherskende Forventning om et Svar fra det indre Selv. Det er en Slags SelvHypnose, om De vil, men den har Virkning, og dens Værd kan ene bedømmes efter dens Resultater.

På dette Stadium vil De ophøre med al Bestræbelse, De vil ikke søge at udrette noget, men snarere tillade at noget udrettes i Dem. De vil give Slip på det argumenterende Intellekt og give Dem over til Troen, til hellig Forventning, til ophøjet Tillid. Det, som fremtidigt vil ske, må ske ad guddommelig Vej, thi det er ikke Dem, der gør det. De Spørger ikke længere, men underkaster Dem, uden at Spørge, det, som skal påkalde Deres inderste Væsen. Lad dette inderste Væsen tage Dem i Besiddelse, beherske Dem. Instinktivt trækker vi os tilbage fra denne mystiske Tilstand, i hvilken Sanserne næsten er ophævet, men frygt ikke.

Tanker dukker ikke længere op i Sindet, men dør hen, eftersom Meditationen bliver

dybere.

»Tavsheden er Gud,« siger en fransk Forfatter. Ja, men det er Legemets, Tankernes og ønskeres Tavshed - ikke blot lydlig Stilhed. I dette ophøjede Øyeblik begynder Gud at tage Deres Sjæl i Besiddelse. Alt, hvad De har at gøre, er at opøve den mest fuldkomne Selvhengivelse.

At sidde i denne lyttende Stilhed og følge Intuitionens Tråd er en mærkelig Oplevelse. verdensmaskinen synes at gå langsommere, og inden i dette Punkt, som er Dem selv, begynder det absolutte at træde frem. Det er den mystiske og betydningsfulde Stund, da Bevidstheden for første Gang bryder ud af sit selvskabte Puppehylster. Svaret på Deres tavse Påkaldelser kommer først i Form af en svag og i Begyndelsen næsten umærkelig Intuition, en *Indadføren*. Ledet af den vakte Intuitions Ariadnetråd kommer De til Deres eget Fødselssted. Det kan også første Gang forme sig som et Budskab, der indtrykkes på Deres Bevidsthed i klare Ord. I så Tilfælde vil De i Deres eget Indre finde et mærkeligt Tempel, hvor De både er Prædikant og Tilhører. Der opstår lidt efter lidt en mystisk Tilstand, hvori De bliver Dem denne Dobbeltthed bevidst. Det er, som om den ene Del af Deres Natur iagttager, hvad den anden Part foretager sig. Den, som finder denne hellige, usete Tærskel, er i Sandhed lykkelig, thi - »der er få, der under den«. - Dog, disse er de få, som véd, at Menneskets bedste og højeste Ønsker er langt ringere end den Skat, som han skal besidde. Eller - Visionen af et strålende symbolsk Billede kan vise sig for det indre øje. De ser måske et Kors med en Cirkel i strålende Farver eller en lysende femtakket Stjerne. Eller - De oplever måske ikke andet end en smertende Ømhed i Hjertet, en mild Følelse af at synke indad i en skøn Hvile.

De, som tilbringer År med at bønfalde om en Meddelelse eller Åbenbaring af den ophøjede Gæst, som bor i det inderste af Mennesket, vil med Tiden opnå en rig Belønning. Et eneste Glimt af denne mystiske fremmede gør Ende på alle Livets Besværligheder og lægger dem under vore Fødder. Et eneste Ord fra hans hellige Læber skænker en Salighed, som smelter vort lille Selv i kosmisk Lykke.'

De store *De Beer Diamantmarker* i Sydafrika blev opdaget ved, at et Barn pillede en lille kulort Sten ud af en Mur i et gammelt hollandsk Bondehus - ud af en Mur, som Mennesker Tusinder af Gange havde passeret i Årevis, blinde for den Skat, som var dem så nær. Hvor mange Mennesker har ikke hørt Selvets milde Hvisken eller følt dets sagte Førelse blot for at skyde den Besøgende tilside uden at forstå! Hvor mange har ikke forkastet som blot Tanker det guddommelige Livs første Meddelelser! Dette magnetiske Center, som er begravet dybt i Mennesket, og som er hans virkelige, inderste Natur, som er Fader til alle hans bedste Handlinger, viser undertiden sin Nærværelse i noget så legemligt som stille Formaninger.

De største Sandheder kommer undertiden til os, uden at noget forbereder os på dem. Vi véd blot, at vil Går ikke kunde anerkende dem, men i Dag erkender vi dem med Glæde. Således er det med et Menneske, når de første Stråler af Udødelighedens Sol begynder at skinne på ham.

Hvis De fortsætter med at dyrke disse Erfaringer, vil De finde, at De bliver mindre tilbøjelig til at oversvømme Sindet med Tankebølger, at De stille befaler dem at ophøre. Tanker vil komme og gå med stadig større Langsomhed Vent ikke med at lade al Tænkning standse, hvis De kan, men det betegner et meget højt Udviklingstrin, et Punkt, som man ikke bør søge at nå, eftersom kun en kunstig Tomhed vil opstå. Det må komme og vil komme af sig selv gennem det »underbevidste« Åndelige Selvs Virken.

At standse Tanken er ikke nødvendigvis et Middel til at nå til Bevidsthed om vor guddommelige Natur; hvis det var Tilfældet, så vilde Epileptikere være i Besiddelse af en Kristi Åndelige Kraft, og Sindssyge vilde eje en Buddhas Visdom. Men hvad der er rigtigt, er, at vi har overdækket vor guddommelige Natur med Tanker og Begær; derfor må vi gå i Gang med at afdække den, hvis vi vil lære den at kende. Deraf Forskellen, og en meget betydelig, mellem en Sindssyg, som stirrer ind i Tomheden med glasagtige Øjne, og Mystikeren, der med strålende Øjne stirrer ind i tilsyneladende Tomhed; det er Forskellen mellem én, der har mistet Evnen til at tænke, men ikke er nået til Kundskab om det indre Selv, og én, som har besejret Tankens Tyranni og kan ophæve dens Virksomhed ved en

Viljesakt i Bevidsthed om sit sande Åndelige Selv.

Tænkning er, således som vi almindeligvis kender den, et tungt Slør, der er hængt over vor indre Guddoms Ansigt. Løft Sløret lidt ved at lade Tanken blive stille, som et Skib glider ind i Havnen og så ligger stille, og De vil se noget, som er så skønt, at De aldrig vil glemme det.

Er det virkelig muligt at standse Tanken bevidst? Det bedste Svar på dette Spørgsmål er at henvise til direkte Erfaring. Mennesker, som har udforsket Sindets Dybder, er til sidst nået til et Punkt, hvor de er blevet tvunget til at ophøre med deres Søgen, fordi deres Tanker er blevet stillet i Bero. Sindet kan nemlig lignedes ved et Hjul i uophørlig Bevægelse, og Tanken er simpelthen det automatiske Resultat af denne Bevægelse. Når Hjulet bringes til at stå stille, må al Tænkning ophøre.

Mange Mennesker, som mangler Erfaring på dette Område, vil indvende, at det at stoppe Tanken er ensbetydende med at standse Bevidstheden. Den, der virkelig gennemlever Processen, opdager, at det ikke forholder sig således, men at en ny og overmåde levende og kraftig Bevidsthed forhøjer vor normale Bevidsthed. Vi må skelne ren Bevidsthed fra Evnen til at tænke.

Døden er Livets Hemmelighed. Vi må tømme os selv, hvis vi vil fyldes. Når Sindet har udstødt alle sine Tanker, skabes der et Tomrum, men dette kan kun vare nogle få Sekunder, og derpå vil der ske en mystisk Indstrømning af guddommeligt Liv. Dette er Nedstigningen af den Helligånd.

Det er, når vi kommer i den Tilstand, at Tankerne helt ophører, at Sandheden om vort Selv, der hidtil har været skjult for os af Virksomhed, ønskes og Tanker, åbenbares i sin Åndelige og sublime Storhed. Stands Tankestrømmen, hvis De kan, og se ufravendt på *Tænkeren*. Lad Intellectet holde Hvil, og læg nøje Mærke til det Tomrum i Bevidstheden, som synes at være tilbage.

Overselvets Bevidsthed svarer til den dybe, drømmeløse Søvnstilstand med al dens Forfriskelse af Fred, men i Stedet for Mørke og Glemsel er der fuldkommen Bevidsthed. Hvis vi blot kan være så heldige at løfte det Ubevidsthedens Slør, som hænger over den dybe Søvn, kan vi opdage Meningen med Himlen på Jorden.

Og ganske som al Tænkning ophører i den Tilstand, således må for den studerende, der indtræder i denne Tilstand, alle Tanker nødvendigvis ophøre. Det er vanskeligt for Europæeren at fatte, at der kan være en sådan Tilstand, hvor Bevidsthed er til uden Tanke, men Øvelse og Erfaring vil vise os, at det er muligt.

Den moderne Videnskabs Teori om Elektronet giver os en god Analogi med Overselvet. Den fremstiller Atomet som et Univers en miniature, lignende vort Solsystem. I Centrum af dette Atomsystem har vi en Ladning af positiv Elektricitet, rundt om hvilket en Sky af negative elektriske Ladninger (Elektronerne) drejer sig. De positive og negative Ladninger afbalancerer hverandre, således at Atomet ikke sønderbrydes under normale Forhold. Der er således en positiv Ladning i hvilende Tilstand i Centrum, og der er negative Ladninger i Bevægelse omkring dette Centrum. Den absolutte Hviles Punkt, om hvilket Elektronerne drejer sig, kan lignedes ved det sande Selv og Elektronerne ved dets Tilbehør: Intelligens, Følelse, Legeme. Menneskets Overselv er *uforanderligt*.

At finde Sjælen er simpelthen at vende tilbage til vor oprindelige Tilstand. I en fjern Fortid var vi rent Åndelige Væsener, uhindret af Tanken og af Legemet. Også nu er vi guddommelige Væsener; Tankerne og Legemet, som dækker det guddommelige i os, har fået os til at glemme, hvem vi er. Derfor er det nødvendigt at skære igennem dem, hvis vi vil se vort sande Selv.

Vi må opleve os selv, som vi virkelig er - ikke som Fanger i Legemet, i et Bur af Tanker eller lænket af flygtige Lidenskaber. Vor Bevidsthed holdes nede af disse forskellige Former. Meditationens og Koncentrationens hele Kunst består i at løse vore Lænker og hæve os som frie Ånder.

I et gammelt indisk Skrift læser jeg disse Linjer:

„Fordi jeg havde sluppet Enheden med dig,
Fordi jeg Tåbe havde gjort mig til eet med mit Legeme,
Fordi jeg ikke kendte dig, som dvælede i mig,
Derfor vandrede jeg gennem onde Helveder
Fordi jeg kastede mit sande Selv bort, derfor blev jeg lænket.“

Opdagelsen af en ny Filmstjerne hilses i hele Verdenspressen som en stor Begivenhed, men Opdagelsen af et Menneskes Åndelige Selv finder Sted i den dybeste Stilhed uden Verdens Ros eller Notitser i Pressen.

Denne Vej fører til varig Fred. Vi må trænge dybere og dybere ned, intenst opmærksomme, indtil vi træder ind i det Rige, hvor denne velsignede Ro hersker. En stor Fred vil langsomt spredes over Deres indre Væsen, en mærkelig hellig Ro, som gør sig mere og mere mærkbar.

De mærker, at De kommer ind i det sande Selvs Aura ved at føle Dem lykkelig, men det er kun Begyndelsesstadiet. Det sidste består i ekstatisk Forening.

Lidt efter lidt vil alle Indtrykkene fra Deres nærmeste Omgivelser svinde bort, Verden og dens Anliggender kommer os ikke ved, thi når Bevidstheden drages bort fra vor Tids forstyrrede Uro og finder ind til sin medfødte Tilstand, i sådanne rouge øjeblikke opstår der en ophøjet Fred.

efterhånden som vi passerer ind i vor Bevidstheds Midtpunkt, kommer vi ind i en Tilstand, hvor selve Tanken bliver stille, og hvor der først synes at være Intethed - udover den salige Bevidsthed om at være, den ophøjede Hvile i den uendelige Tilværelse. Det er dette Selv, som vi virkelig er - Overselvet.

„Idet jeg vendte mig bort fra Verden,
Glemte jeg både Kaste og Afstamning.
Nu væver jeg i den uendelige Stilhed.
Kabir, som har søgt og søgt sig selv,
Har fundet Gud i sit Indre.“

Disse Linjer er skrevet for mange hundrede År siden af Kabir, Benares' Væver-Digter.

Når vil vore Meditationer søger at efterspore det sande »Jeg« og ikke blot synker hen i doven Anerkendelse af dets mangfoldige Masker, når vi til Slut til en indre Tilstand, som er den mest interessante i Livet.

Det er ikke Ubevidsthed, det er ikke Søvn, det er ikke Drøm. Kommer vi ind i denne Tilstand, bliver vi os en intens Fornemmelse af Uendelighed bevidst. At træde ind i denne Tilstand forklarer for nogen Tid et Menneskes hele Natur. Vi lægger det småtskårne og personlige bort og opdager vor ubegrænsede og guddommelige Natur. Når vi trekker os tilbage til Sjælens Fæstning, begynder Sanseindtrykkenes skiftende Panorama at svinde bort fra vort Syn. Når vi trænger ind i det inderste i os selv, begynder det Billede af Verden, som har holdt os fasttryllet og berøvet os vor virkelige Selv-Bevidsthed, at forsvinde. Når vi bringer Tanken til Ro og mindes, hvem vi er, behøver vi ingen yderligere Belønning. Vi har skaffet os Fred for den Dag, og alting ser lyst ud. Når den menneskelige Tanke standser sin uophørlige Virksomhed, når Sindet tømmer sig for hvert Billede og hver Idé, så bliver det et klart Spejl, i hvilket Guddommen kan spejle sig.

Vore alvorlige og lærde Skeptikere fortæller os, at disse Åndelige Ekstaser blot og bart er Forstyrrelser i Nervesystemet. Deres kolde Brødre, Lægerne, plejer at sætte en lignende

Etikette derpå, for Eksempel for højt Blodtryk. Andre tager disse Oplevelser for den ensommes indadvendte Drømmerier. Dog, hellere end at forkaste disse Glimt af de strålende Muligheder, som er indenfor Menneskets Rækkevidde, i manglende Forståelse og hånlig Fordom, bør de indrømme, at de er for fremmede for dem, at deres Forstand ikke strækker til, og at de derfor bør lade dem ligge foreløbig.

Mennesker kan sidde i højtidelige Forsamlinger for at undersøge disse Påstande, og nogle vil gøre det. Det vilde imidlertid være visere, om de studerede deres eget Selv. Thi Oplevelsen af det evige Væsen i Menneskets Indre er det bedste Bevis.

Det er på denne mærkelige Måde, at den, som udfører den selvanalyserende Meditation, første Gang vækkes til Intuitionens Ledelse. Når han begynder at føle den Indadføren, som sikkert vil opstå i hans Væsens Dyb - når han begynder at give sig selv helt over dertil og lader den drage hans Bevidsthed endnu dybere ind i sig - når han villigt lader sine personlige Tanker fare, sine Erindringer og Følelser, og lader dem drukne i den upersonlige Livsstrøm, som så mystisk er steget frem af sig selv - når han giver sig over til denne Førelse, så vil han blive ledet over Tærsklen til det indre Kammer, hvor hans Selv venter ham. **Når han får en blot kortvarig Oplevelse af denne Art, vil han forstå noget af, hvad jeg mener, når jeg taler om menneskets Åndelige Væsen.** Han vil begribe, at han er nået til en vidunderlig Tilstand uden Brugen af de fem Sanser, endogså uden at drømme - ind i noget, som er *virkeligt* og omformende, og som han aldrig for har oplevet.

I den kirkeagtige Stilhed - Sjælens Stilhed - vil han føle blot det at tænke som en Støj, der forstyrrer noget helligt. I denne ophøjede Stemning, i hvilken han opdager sit guddommelige Selvs Nærhed, fatter han, at han bedst kan betale for dette Privilegium ved at samle alle Tanker sammen og bringe dem som Offer på det hellige Alter. I dette mærkelige Øyeblik opbrænder Intellektet for en Tid sig selv, og op af dets Aske stiger det sande Selvs Føniks: Menneskets udødelige Overselv.

KAPITEL VIII

Opvågnen til Overselvet

Enhver, som tålmodigt har foretaget de Øvelser i Meditation, som er foreskrevet i denne Bog, og som derved er nået til en indre Berøring med sit guddommelige Selv, behøver ikke længere at foretage disse øvelser på den Måde, han hidtil har gjort. Det er ikke længere nødvendigt at foretage den dybtgående Analyse, der kan erstattes med en hurtig Tilbagetrækken af Bevidstheden snart efter, at den studerende har bragt sig i Ro og samlet sine Tanker. Dette vil sige, at når man een Gang er nået til den dybe indre Erkendelse, at Legemet, Følelsesnaturen og Intelligenen ikke er een selv, behøver man ikke at fortsætte med hele Selvanalysen. Man behøver kun at anvende Åndedrætsøvelsen og bringe Bevidstheden i en Tilstand halvt af Spørgen, halvt af Bøn, som beskrevet i foregående Kapitel. Efter den fornødne Pause, den ydmyge Forventning, vil Svaret fra Overselvet som Regel komme, og man vil for en Tid indtræde i en Tilstand af delvis eller fuldstændig indre Oplysning. For en kort Stund vil man stå stille i sit eget Væsens Midtpunkt, fuldstændig slippe det personlige Livs Gnidninger og Besvær, idet man vender tilbage til bevidst Enhed i Selvet.

Strømmen af mental Ro har endelig ført En hinsides Intellektet.

Jeg har ikke i Sinde at føre den studerende ad denne hemmelige Vej ret langt bort på den anden Side denne Tærskel. Hvad der end hænder ham fremtidigt, så vil det

være individuelt for ham, og hvis han har haft Mod og Tålmod nok til at nå så langt, så vil han få den nødvendige Ledelse, som han måtte behøve. Der er kun få, der trænger synderligt længere ind i dette mystiske Rige; de fleste dvæler på Tærskelen tilfredse med dens serafiske Lysglans, dens Åndelige Varme og dens uendelige Fred.

Nu er det dog nødvendigt at udtale en Advarsel. Hvis jeg i den forudgående Anvisning til at gå ad den hemmelige Vej har givet Indtryk af, at Kundskab om Selvet er et Emne, som man kan lære at beherske blot ved at studere og foretage visse Øvelser, adlyde visse Regler og studere visse Ideer, ganske som man lærer at mestre et verdsligt Emne, f. Eks. Legemsøvelser, så har man fået en forkert Opfattelse af det som kræves. Så mærkeligt subtile og besynderligt dybtgående er de Stemninger, som må fremkaldes, at der kræves noget mere end at følge et foreskrevet System, og dette nødvendige og afsluttende Element kan man ikke selv fremskaffe.

Opvækkelsen til Åndelig Bevidsthed er noget, som ikke kan opnås alene ved at følge et mekanisk System.

»Kunst hænder! « udtalte Ruskin, og det samme gælder Åndelighed.

Aspiranten udfører visse Øvelser, enten Meditation eller Afslappelse, enten Iagttagelse af sig selv eller Erindring om Selvets Indhold; han fortsætter sine Bestræbelser med at rette sin Spørgen indad, og en Dag vil den sande Bevidsthed synes at komme til ham, roligt, stille, men sikkert. **Denne Dag kan ikke forud bestemmes.** Den kan komme på et tidligt Tidspunkt af hans Bestræbelser; det kan vare mange År af tilsyneladende fejlslagne Anstrengelser. Det afhænger nemlig af en Nådeshandling fra Overselvet, *en Kraft, som er større end hans personlige Vilje*, og som nu begynder at tage Del i dette himmelske Spil. Når een Gang Nåden begynder at virke i et Menneske, er der ingen Mulighed for at undslippe. Roligt, gradvis, men mærkbart drager den ham *indad*.

Jeg kan ikke sige, at jeg holder særligt af at bruge Ordet Nåde. Det har mange ubehagelige og unøjagtige teologiske Betydninger, så hvis jeg kunde finde et bedre, vilde jeg ikke bruge det. Men jeg kan ikke. Derfor vil jeg prøve at give det en Betydning, der hviler på opnåelig Åndelig Erfaring og ikke på blind Tro.

Nåde er den egentlige Forudsætning for Oplysning. Man kan ikke selv give den. *Kun Overselvet eller en virkelig Adept kan gøre det.* Nåden kan falde med forbavsende og uventet Hurtighed over et Menneske, som har levet, hvad Verden vilde kalde et syndefuldt Liv, og forandre hans Hjerte, hans Sind og hans Bevidsthed i en Fart. Nåden kan holde sig fjernt fra et Menneske, som har brugt tyve År til at studere Bind efter Bind af Religion eller Filosofi. Dens Virkemåde kan tit være uigennemtrængelig, undertiden pludselig og mystisk og er ofte en Hemmelighed for andre Mennesker. Trods dette er den dog ikke en vilkårlig Kraft; den har sine egne Love og bestemte Arbejdsmetoder, *men kun en sand Adept kan kende dem alle.*

Til at opnå denne Nåde kræves, at vi beder om den. Det vil ikke sige, at Bønnen skal ske med Ord alene. Det er måske tilstrækkeligt for nogle, men andre må bede rent mentalt. De fleste af os må bede med hele vort Liv. Vore Handlinger, vort Afkald på den blomster - strøede Vej, vort Offer af Tid bør vise og bekræfte vort stærke ønske. Vi kan endogså blive tvunget ned på Knæ til uventede Tider Dag eller Nat for at bede om, at Lyset må skænkes os. Hvis dette sker, så strit ikke imod, føl ingen Uvilje derimod. Giv efter, og De vil føle en Trang til at græde måske, når De beder om Overselvets Nåde; i så Fald lad Tårerne flyde og hold dem ikke tilbage. Der er stor åndelig Fortjeneste ved at græde i Trangen til, at en højere Kraft skal sænke sig over os. **Hver eneste Tåre vil opløse noget, som står mellem Dem selv og den Åndelige Forening. Føl Dem aldrig skamfuld over slige Tårer, for de skyldes en god Sag.**

Jeg har hørt om nogle få, som opnår Nåden uden Anstrengelse og Offer. Disse få, som modtager den tilsyneladende som en pludselig Gave, der falder fra Himlen, er ikke nogen Undtagelse fra Reglen, som forlanger, at man skal bede om den. Forklaringen er, at deres Higen har givet sig Udtryk i tidligere Liv, i fortidige Legemer. Skæbnen har noget at gøre med denne Sag og forklarer sine tilsyneladende besynderlige Handlingssæt kun for dem, som

har gjort sig fortjent til at kende dens Hemmeligheder.

Når Nåden kommer fra vort eget Overselv, vækker dette en Trang i Hjertet og begynder at føre vore Tanker ind i visse Kanaler. *Vi bliver utilfreds med vort Liv som det er, vi begynder at hige efter noget bedre, vi begynder at søge en højere Sandhed end den Tro, vi hidtil har bekendt os til.* Vi forestiller os, og det er ganske naturligt, at Forandringen skyldes Udvikling af Bevidstheden eller stammer fra Forandringer i vore Forhold.

Men det er ikke således. Tilsløret bag dette Mysterium, som Livet er, bevæger sig det usete Overselv, det ophøjede Væsen, som så mærkeligt har forstyrret vor Søvn. Vor Søgen efter Sandheden var simpelthen en Søgen efter Overselvet. Måske finder vi en værdigere Livsfilosofi og kommer derved lidt nærmere til den sande Selverkendelse. Men de opløftende Tanker og Stemninger i denne Periode af Omskiftelse - hvad enten den varer en Uge eller et År - er kun en Manifestation af Nåde eller, hvis jeg må sige det paradoksalt - Resultatet af en indre Bevægelse frembragt af det ubevægelige.

Det er vanskeligt at fatte denne Sandhed, at Kaldelsen til at hige mod det højeste må komme til os - vi gør det ikke af os selv. Vi må kaste os for det virkelige Selvs Fødder og bede om dets Nåde. Når den guddommelige Higen ild vågner i vore Hjerter, kan vi deraf vide, at et vist Mål er skænket os.

Vi, som tjener denne høje Konge, må vente på hans Gunst. Nåde er en Gave, en Gunst, som skal modtages af den indre Guds Hænder. Den kan ikke opnås på et hvilket som helst Tidspunkt. I Reglen kommer den, når de nødvendige ydre Omgivelser og Forhold er modne dertil. Ånden vælger sin egen Tid, ikke vor. Thi:

„Vi kan ikke tænde, når vi vil, Den ild,
som bor i Hjertets
Ånden blæser og er stille,
I Mysteriet har sjælen Bolig.”

Matthew Arnold.

Sjælens Modning til denne dybe Erfaring af Foreningen med Overselvet finder Sted gradvis, ganske som Frugten modnes gradvis. Men når Væksten er nået til Fuldendelse, vælder Foreningen ind over Sjælen som en pludselig Nedbør, og Mennesket fødes virkeligt på ny.

Der er visse grundlæggende Erfaringer, som et Menneske aldrig glemmer. Den første Gang, han elsker, er en af dem. Den første Gang, han lander på en fremmed Kyst, er en anden, og den første Gang, han bryder Tilværelsens Puppehylster for at stå frem som et bevidst Åndeligt Væsen, er en tredje - og det er den største af dem alle.

Overselvet stiller intet andet Krav til et Menneske, end at han åbner sine indre Øjne og ser, at han er til. Dog er den Dag, han har den Vision, den mest strålende Dag i hans hele Liv, thi på den Dag står han på Grænsen af Evigheden.

Det var egentlig for dette, han blev født, ikke for at flikke Sko eller regne. Selv om han misbruger denne guddommelige Oplevelse, selv da vil Naturen ikke lade ham slippe bort. Naturen har ikke Hastværk. Et eller andet Sted i dens udstrakte Rige vil den fange ham ind og tvinge ham til at fuldbringe det Formål, den i Hemmelighed har ladet vente på ham. Den, der giver sig af med en sådan indre Undersøgelse, er ingen Drømmer; han udfører blot i Dag, hvad den store Masse vil blive tvunget til at gøre i Morgen.

Mindeværdig er Storheden af hint ophøjede øjeblik, da han for første Gang skuer den Guddom, som omslutter ham, men som også er hans Væsens Kerne, hvor paradoksalt det end lyder. I »Ekstasens Fred«, som Rupert Brooke kaldte det, lærer han at forstå det, som han i Sandhed er. James Rhoades udtrykker det i følgende smukke Vers:

”I am thy Dawn, from darkness to release:

I am the Deep, wherein thy sorrows cease:
Be still! Be still! and know that I am God:
Acquaint thyself with Me, and be at peace

Erase that record of the palimpsest
Within thee, by the scribe of time impressed
And on the smoothed surface write anew:
I am All-Visdom, Righteousness, and Restousness.
I am alone: thou only art in Me:
I am the stream of Life that flows through thee
I comprehend all substance, fill all space:
I am pure Being, by whom all things be.

Yes, I am Spirit: in thy dcpths I dwell:
Art conscious of My presence, all is well:
Cleave but to that - thyself art thine own heaven.

Out Qf the Silence

„Jeg er dit Gry, fra Mørke til Forløsning;
Jeg er det Dyb, hvor dine Sørger svinder;
Vær stille! Stille! Vid, at jeg er Gud;
Lær Mig at kende og find Fred!

Udslet den Skrift, som Tidens Finger
Har prentet på dit Indres Regnebrædt,
Og på den rene Flade skriv påny:
'Jeg er Al-Visdom, Retsind, Hvile.'

Jeg er alene, Du ene bor i Mig:
Jeg er den Strøm af Liv, som flyder gennem dig;
I Mig er al Substans; Jeg fylder Rummet,
Jeg er ren Væren, ved Mig blev alle Ting.

Ja, jeg er Ånd; i dine Dybder bor jeg;
Jeg er mig selv bevidst, og alt er vel;
Hold fast derved - du er din egen Himmel."

Out of the Silence.

Når vi har lukket Bevidsthedens Porte lidt på Klem og ladet Lyset strømme ind, bliver Livets Mening i Tavshed åbenbaret for os. Døren åbnes måske kun et Øyeblik, måske en Time, men kort eller længe, vi opdager Hemmeligheden, og hverken trættende Tid eller bitter Kval kan fratage os denne kostelige Viden. Ordene bliver fattige, når jeg søger at udtrykke denne Mening, men den, der har følt hele sit indre Væsen smelte bort og opløses i det mystiske uendelige under en sådan Meditation, som Resultat af en stadig Higen eller ved en stor Adepts Nåde, vil forstå denne Tanke, som jeg så ufuldkomment søger at udtrykke. I denne ophøjede Magts Nærvær går Sjælen på Tåspidserne.

Dette øyeblik, da Sind og Hjerte oplyses, er det mest vidunderlige Øyeblik i et Menneskes Liv.

Find Dem selv - Deres Overselv, og De vil begynde at finde Mening i Livet og begynde at afsløre Universets Mysterium. Bag hver eneste af os er dette Overselv - roligt som den klare Himmel, fyldt med opsamlet Erfaring gennem Millioner År Tilværelse, besjælet af den Kraft, som kan bringe Dem det bedste, Livet har at byde. Lad mig genkalde Ord, udtalt af en, som var fuldkomment bevidst derom - en fattig Tømmermand, der blev Lærer og vandrede langs Galilæas Bredder med nogle få Disciple for over nitten Hundrede År siden. Han sagde til dem: »Bed, og det skal gives Eder, søg, og I skal finde, bank på, og der skal lukkes op.«

Disse Ord er lige så sande i Dag, som de var den Gang. Det guddommelige Menneske,

som udtalte dem, er tilsyneladende gået bort fra os, men de guddommelige Sandheder, som han udtalte, vil altid være iblandt os.

De iblandt os, som har kigget gennem Døren i vort eget Væsen, taber Mælet. Vi trækker os tilbage, forbavset over Overselvets ufattelige Muligheder. Mennesket som et Åndeligt Væsen besidder en Visdomsevne, som er uendelig, et Fond af Lykke, som er forbløffende. I sig selv ejer han en guddommelig Uendelighed, og dog er han tilfreds med at vedblive med at gennemvandre en kort Strækning af Livet, som om han var et ringe menneskeligt Insekt.

Når et Menneske når til Sandhedens Højdepunkt, er han i Stand til at fryde sig over sit eget Væsen, indefra at opnå den Lykke, som han hidtil har søgt iblandt ydre Ting. **Sandhed, Skønhed, Fred, Kraft og Visdom er altsammen Attributter af Overselvet - det Selv, som venter på, at vi skal finde det.** Det guddommelige Selv skænker os den Idealisme, den Indsigt og den Renhed, som vi måske ejer. Vi har endnu tilbage at lære den sande Betydning af Ordet »at være«.

I Dybet af vort mirakuløse Væsen kan vi opdage, at vi er Dele af et stort Liv, hvis Tilstand er evig Fred, hvis Formål er fuldkommen Godhed, og hvis Tilværelse aldrig kan ophøre.

Ja, dette er ethvert Menneskes sande Væsen.

Denne tidløse Tilstand, i hvilken vi opdager os selv, er beskrevet på den skønneste Måde af den hinduiske Vise som »Det Evige Nu«.

»Den, der kender sin egen Natur, kender Himlen,« erklærede Mencius, Konfucius' kinesiske Discipel.

Menneskets Åndelige Selv forbliver uforandret og uforstyrret i al sin Storhed, mens hans personlige Selv gennemgår de største Omskiftelser af Lykken. Det er det uforgængelige Element i ham, det tavse og evige Vidne, som han en Dag må bringe sin Hyldest. Det er et Lys, som intet kan slukke. Det er Menneskets udødelige Ånd, godhjertet og tolerant, skøn og uforanderlig.

Vi er så nær ved Gud i vort Indre, som vi nogensinde vil blive. Alt, hvad vi behøver, er at vide dette gennem Eksperiment og Erfaring. Sjælen ruger i Hemmelighed over sin store Skat. Lad os søge ind i vort Væsens Midtpunkt og finde de Diamanter og Rubiner, som er skjult der.

Overselvet er det sande Væsen, dette Legemes guddommelige Beboer, det tavse Vidne i Menneskets Bryst. Mennesket lever hvert Øyeblik i dette guddommelige Selvs Nærhed, men Uvidenhedens Slør dækker Syn og Sans. Denne Lære er en af de vanskeligste at forklare. Hvorledes skal man gøre forståeligt for det dødelige, plagede Menneske, at det Åndelige Selv kan leve fredfyldt i sig selv, sig selv nok, uberørt og uhindret af ydre Forhold? Jeg er bange for, at denne Fremstilling må klinge som Tåbelighed for den, der bærer ved Synet af Ulykke og stråler ved Tidender om ydre Goder. Hvorledes skulde jeg kunne forklare ham, at han har hypnotiseret sig selv til at føle Fortvivlelse eller Lykke over ydre Fremgang, mens han dog paradoksalt nok er frigjort for slige Følelser? Verdensmennesket vil finde denne Påstand latterlig, og Teologen vil sandsynligvis forkaste den.

Der gives kun eet endeligt Svar på denne Gåde, een højeste Autoritet, der kan løse den, og det er ens personlige Erfarings Autoritet, ens egen førstehånds Erkendelse af, at disse Ting er Sandhed.

Kundskaben om Selvet er den absolutte og altbetydende Basis for Kundskab om Sandheden. Vor første Tanke gælder Selvet i Betydning af »jeg«. For denne Tanke ned til dens Udspring, og når De har fundet DET, i hvilket denne Tanke opstår, så har De fundet Overselvet, Sandheden, Visdommen - Gud!

Nogle vil indvende, at den indre Helligdom er hyllet i Mørke, og at Vejen til den er ufarbar. Vi må ikke lade os skræmme af den Slags Frygt. Det er muligt at trænge ind i Helligdommen, og hvis få synes at have fundet den i vor Tid, så er det fordi få er begyndt at søge efter den.

Sandheden er skrevet i Menneskets Organisme lige så sikkert som i de inspirerede Bøger.

I Universets rummelige Samfund indtager Mennesket en bedre Stilling, end han er klar over. Det er fortrinsvis i Øjeblikke af hemmelig mental Ro, at der bringes ham Vink om den Storhed, som er Sjælen medfødt.

Denne Visdom er den ældste Visdom i Verden. Så langt tilbage, som vore mest fremragende Ånder kan nå, for den første Pen blev sat til Papir, Tidsaldre for Buddha og Zoroaster, blev denne simple og eneste Sandhed, at Mennesket bevidst kan forene sig med det guddommelige, mens han endnu er i Legemet, lært dem, som søgte Sandheden.

At den Oplevelse, som jeg har beskrevet, gøres af alle, er fuldgyldigt Vidnesbyrd for Virkeligheden af den. Alle Landes Litteratur, Filosofier og Religioner, tilhørende alle Tider, bærer Vidne om dens Sandhed. Den findes i Grækeren Platons Skrifter, hos Amerikaneren Edison; den findes i de filosofiske Systemer af Romeren Porphyros og Tyskeren Fichte; den stråler ud fra Syreren Jesu Ord og lyser i Inderen Buddhas Taler.

Den virkelige Seer agter alle Trosbekendelser lige; de, som bekender sig til Buddha, er ikke mindre velkomne end de, som bekender sig til Kristus.

»En eneste Tanke, som indeholder en vis ophøjet Tendens, gør alle til Tilhængere af een Religion. Det er altid et eller andet lavt i de Forestillinger, der har skabt Forskelligheder indenfor Sekterne; Tanke møder Tanke over Tidens bredeste Afgrunde i fuldkommen Enhed. Jeg véd f. Eks., at Sadi engang nærrede nøjagtig de samme Meninger, som jeg gør, og som Følge deraf kan jeg ikke se nogen væsentlig Forskel mellem Sadi og mig selv. Han er ikke Perser, han er ikke en, der har levet i fjerne Århundreder, han er ikke fremmed for mig. Han lever stadig i Kraft af, at han og jeg har samme Tanker,« sagde Henry David Thoreau -og med Sandhed.

Forskellige Mennesker i forskellige Lande har givet forskellige Navne til denne hemmelige Oplevelse. Nogle Kristne har kaldt den »Forening med Gud«, mens hinduiske Helgener kalder den »Forening med det Åndelige Selv«. Nogle Filosofer beskriver den som en »Opgåen i det uendelige«, andre kalder den »Erkendelse af Sandheden«. Etiketten er ikke det vigtigste; de Vise vil aldrig strides derom, thi Ord giver kun en Antydning, men kan ikke beskrive denne Oplevelse i sin Fylde.

Hinduiske og hebræiske Mystikere, platoniske og pythagoræiske Filosofer, kinesiske og kristne Moralister - alle taler de det samme Sprog og i de samme Toner, hvis vi blot vil lytte på samme Måde. Det er ligegyldigt, hvor forskellige Religionerne er, og hvor talrige Teologierne end er, Gud var, er og kan kun være den eneste oprindelige.

Sandheden er det Åndelige hvide Lys, som falder på Menneskehedens Prisme og brydes i de mange Farver, som er de forskellige Forklaringer deraf. Således er derfor Opdagelsen deraf ens hele Verden over. Det eneste, som er forskelligt, er Forklaringerne deraf.

Nogle vil indvende, at Verden har fået en forvirrende Forskellighed af Fremstillinger fra sine Mystikere, fra dem, som siger, at de er »gået indad«; de vender tilbage med forskellige Beretninger om, hvad de har erfaret, bevidnet, følt og forstået.

Blandingen af religiøse Dogmer og Fejltolkning af personlige Oplevelser har frembragt en forvirrende Masse Doktriner, som i deres Helhed kaldes »mystiske«. Mangelen på Evne til at indtage en strengt videnskabelig Holdning overfor hele denne Sag er Skyld i den Forvirring, der råder med Hensyn til Meditationens første Formål. Man har opfundet forskellige »Veje« for at sikre dette Formål, men en Mængde snæversynede Mennesker har taget Vejen for Målet.

Meditation, Yoga, Mysticisme o.s.v. har kun eet Grund-Formål, hvad end fordomsfulde eller fejlseende Tilhængere måtte sige. Dette Formål er at forkorte Tænkningens Strømme, således at man kan se den Virkelighed, som Tænkningen formørker. Med andre Ord, fremskredne religiøse Øvelser, Meditations-Metoder, ekstatiske Helgentilbedelse osv er altsammen Midler til at hjælpe et Menneske til at formindske Tankestrømmen og sluttelig helt at standse den. Mange vil naturligvis ivrigt gøre Indsigelser herimod, men det er simpelthen Benægtelse af Sandheden. Modne og forstående Sjæle alene kan få eje på denne Sandhed. Alene sådanne kan, ved at klargøre deres Forståelse af dette, slippe ud af den

Åndelige Tåge, hvori de fleste studerende og Dyrkere vanemæssigt bevæger sig. De alene véd, at den særlige religiøse Vej, som man følger, har mindre at gøre med Opnåelsen heraf end den mekaniske Metode til Beherskelse af Bevidstheden, som de bevidst over. De alene véd, at selv det Menneske, som ikke tilhører nogen Religion, har lige så store Chancer på denne Vej som de mere »fromme«.

Hvad den fremskredne indiske Yogi oplever som Nirvana, er i sin Grund det samme som den fremskredne kristne Mystiker oplever og kalder Gud. Hvis de, idet de beskriver denne ophøjede Tilstand, påhæfter den teologiske eller lokale Doktriner, som er særlige for deres Race eller Land, må vi føre disse Tilføjelser hen til deres rette Kilde - personlige Fordømme eller mentale Særheder hos Seeren -ikke selve Oplysningen.

Oplysning er i sine forskellige Grader det samme for alle Mennesker. Enhver Mystiker genopdager den samme skjulte Skat, men hans Beskrivelse af den kan være sørgeligt forskellig fra andres på Grund af hans intellektuelle og følelsesmæssige Fortolkning. *Der er Grader af Illumination*, og i den højeste Grad får alle Seere den samme Oplevelse og er fuldkomment enige med Hensyn til, hvorledes den skal forstås. Der er dog kun få sådanne.

Midlertidige Glimt og Oplevelser af en mystisk Natur er opnået i alle Århundreder og i alle Lande. Dog er der kun få intelligente Fortolkninger af sådanne Oplevelser. Enhver Tros Børnehave -Alfabet er blevet taget til Hjælp for at forklare den, og det, som stiger ned fra det universelle og uendelige, lænkes til et lokalt Symbol.

Vor Tid forlanger en fornuftig og Åndelig Forklaring på disse Ting, ikke en uvidenskabelig og religiøs-materialistisk Fortolkning. Visionære har berettet fuldkomment ægte Oplevelser, både psykiske og Åndelige, og dog er de vidt forskellige i deres Resultater. Hvorfor? Fordi de Meninger, som besjælede dem, da de begyndte, de forudgående Erfaringer, som har indvirket på deres Personlighed, har påvirket Fortolkningen af Resultaterne. Fortolkningen kan være usund, selv om den indre Erfaring er fuldkommen.

Vi begår den Fejl at forsøge at skabe en Ring omkring denne guddommelige Opdagelse. I alle Tidsaldre har ægte søgende, som har været belemret med et snævert Sind eller har besiddet ringe Erfaring, forsøgt at tvinge dette mægtige Ocean, som Kundskaben om Sandheden er, ind i en Læres eller Religions snævre Kanal. Det kan ikke gøres, og når de trænger dybere ind i denne Oplevelses Dybder, vil de selv erkende det, men de ortodokse Kirkers Vrede eller Vanskeligheden ved at forklare en sådan subtil Sandhed for Mængden tvinger dem til at tie.

Religioner kommer og går, en Kultus opstår og forsvinder langsomt igen, Sekter optræder på Verdens Skueplads for en Tid, men sluttelig må de forlade den, hvorimod den urgamle Visdom, skønt berøvet sit ydre Udtryk, for evigt er den samme og forbliver uforandret. Den er uafhængig af Race - tænk på Thoreau i Amerika og Sankara i Indien. Den er uafhængig af Århundreder - tænk på Rabindranath Tagore fra vor egen Tid og Mester Eckhart fra over seks Hundrede År tilbage.

Den er upåvirkelig af Klimaet - tænk på den skindklædte tibetanske Eneboer Milarepa, som bor på en isdækket Højde og dog sluttelig når til samme Sandhed som Plotinus, der lever i ægyptens varme Klima. Den samme indre Oplevelse fremkaldte de skønne persiske Digte af Jelaluddin Rumi og inspirerede de kristne Digte af Francis Thompson. Inspirationen i Fortidens Rom er den samme som i Fortidens Kina. Lighederne er forbløffende. Tankerne er ensartede, men de Klæder, hvori disse Tanker viser sig, er naturligvis afhængige af personlig Smag og Racens Vaner.

Jesu enkle og skønne Ord indeholder den hele Sandhed. Studér dem nøje, og ***De vil finde, at de fuldt og helt slutter sig til det, som andre, der er eet med Overselvet, har sagt eller skrevet.*** Alle Mestre taler ens; det er kun de vekslende og professionelle Teologer, som er uenige.

Kan De forestille Dem, at Gud kun har vist sig for Menneskene i hine fjerne Dage, da Kristus bragte Bevægelse i et afsides Hjørne af det romerske Rige, eller da Buddha vandrede om med Tiggerskålen? Hvis Gud ikke kan vise sig igen i dag, da er hans Magt blevet

mærkeligt forringet og det Absolutte er sunket tilbage til det Endelige. Er det ikke bedre at tro, at han er parat til at åbenbare sig for alle, som virkelig vil gennemføre de Betingelser, som er nødvendige for at opnå denne Åbenbaring? Det Evige har talt til Mennesket i Fortiden og kan tale til ham igen.

Hvem kan forklare den Fortryllelse, som Mænd som Kristus og Buddha øvede på deres Tilhørere ved Hjælp af nogle få Ord? Genial Talekunst er ikke nogen Forklaring; intellektuelt Geni kan heller ikke forklare det. Der kræves noget mere til at vise, hvorfor deres tavse Blikke bevægede forstenede Hjerter, som ingen veltalende Forelæsninger nogensinde kunde bevæge - en mystisk Kraft, der var så stærk, at den på een Gang var ærefrygtindgydende og guddommelig.

I Århundreder har lærde Professorer kastet deres Søgelys over Jesu Historie. De har nøje undersøgt hver Smule Oplysning om ham, hver Kilde og hvert Dokument, som kunde give dem et lidt klarere Syn på den mystiske Galilæer. Og nu, omtrent to Tusinde År efter den »inspirerede Jødes« Død, er han lige så gådefuld og uforståelig. Hans Biografi er i det store og hele en Fiktion, hans Personlighed fremstilles på Tusinde modstridende Måder, hans Lærdomme er blevet brugt som Støtte for modstridende Institutioner. Ja, hele Verden over skrives denne vidunderlige Mands Navn med ærefrygt, anses for større end noget andet Navn i Vesten, og alligevel er han et Mysterium.

Menneskets uhjulpne Intelligens formår aldrig at løse dette Mysterium. Han kom fra det guddommelige uendelige til Menneskenes Slægt, talte sine hellige Ord - og var borte. Således er det ydre Billede.

Thi Kristus steg ned på Jorden fra en højere Planet, som var hans virkelige Hjem og som er langt foran vor i Åndelig Bevidsthed, for at velsigne og tjene Menneskene ved sin Nærværelse, og de, som ærligt søger ham, kan endnu finde ham - i deres Hjerter.

Men det guddommelige blev ikke skjult i Graven med Jesus. Har ingen hellige Stemmer talt siden da? Kan vi ikke gennemsnøge Historien i de forbigangne to Tusinde År og finde Navnene på nogle få, hvis Nærværelse viser, at de har nået et højt Åndeligt Stade? Indbyder det ædle og ophøjede os ikke stadig til at begynde en Søgen?

Hvorfor skulde vi skjule disse simple Sandheder under en indviklet Tale? Hvorfor skulde vi klæde denne skønne Sandhed i groft Sækkelærred? Mennesker som Buddha og Jesus fandt det ikke under deres Værdighed at fremsætte deres Tanker i klare Ord. De dybe Tanker kan godt udtrykkes enkelt; det er slet ikke nødvendigt at klæde dem i mystisk Dragt. Dog er der dem, som elsker at bygge Skranker mellem Sandheden og dens mentale Forståelse ved indviklede Talemåder.

Bålet, Galgen og Korset ventede en Gang dem, som vovede at træde frem som Åndelige Pionerer ved at udtale uortodokse Tanker. Det er Grunden til, at der anvendtes en uklar og forsigtig Terminologi af dem, som vandrede ad denne ensomme Vej. Dog er der i dette tyvende Århundrede ingen Retfærdiggørelse for at anvende denne mærkelige, middelalderlige Jargon, som man gør i visse Kredse. De højeste Sandheder kan nu udtales, uden at man behøver at frygte Rebet eller Pinebænken. Hvorfor dog forskrække de enfoldige Sandhedssøgere ved at opstille indviklede Mysterier?

I tidligere Tider beskrevs denne indre Vej og dens Resultater i Bøger i et poetisk, symbolsk og allegorisk Sprog. Denne Stil var nyttig for dem, som besad Intuition - og den kunde læse noget, som det uoplyste Menneske aldrig vilde opdage.

I vor Tid bør man tale mere åbent og klart om disse Ting. Vi lever i en intellektuel og videnskabelig Tidsalder, hvor Tingene må fremsættes på en Måde, der vil tiltale Menneskers velordnede Intelligens. En anden Måde at fremstille det på vil gøre, at man behandler sådant som Digtning, som en Beskæftigelse i ledige Øyeblikke.

Videnskabens Fremskridt og Kundskabens Udbredelse har udviklet Menneskets Intellekt. Derfor må Sandheden, dersom den skal gøre Indtryk på både Hjerne og Hjerter, fremsættes i moderne Udtryk. Man kan ikke foragte Hjernens Behov, når man bringer et Åndeligt Budskab i vore Dager selv om man aldrig bør lade dette være overvejende.

Vi, som har fået førstehånds Erfaring om Meditationens forbavsende Virkninger, må være rede til at møde den tvivlende på hans egen Grund og frigøre den, som er fanget i de primitive Forestillinger, at Mennesket ikke er andet end det fysiske Legeme, og at Verden kun er dannet af oprindeligt Støv. Det er ikke nok at sige, at vore Stjerner brændte lidt klarere ved vor Fødsel; vi må vise, hvorledes man kan tænde et større Lys til eget Brug. Hvis man alligevel beslutter at lukke Øjnene for Mulighederne i Livet her og nu, så er man selv Skyld i det Åndelige Mørke, som omhyller en.

Alligevel er der ikke meget, som er nyt her i historisk Forstand. Det er kun Sammenfatningen og den rette Fremstilling af disse Tanker, som vil synes temmelig nye i denne Bog. Men alt, hvad man ikke har forsøgt, er nyt, og disse Ting er ikke blevet forsøgt af Verden som Helhed.

Den trænede, moderne Intelligens kræver og har Ret til en bedre Fremstilling af Sandheden end blot og bar religiøsmoraisk Sentimentalitet.

Vi må også huske, at de Lærere, som kom i Fortiden, kom til Folkeslag, hvis Mentalitet var anderledes end vor, og at de kom på en Tid, da de økonomiske Problemer ikke var så besværlige som i vor industrielle Civilisation. De kom fortrinsvis til Østens Folk, som af Naturen er mere sensitive end vi, hvis Sind er hvileløse og skeptiske, og deres Hjerter var vænnet til Beskæftigelse med religiøse Ting. Det er derfor klart, at vor Tids Seere, særlig i Vesten, bør glemme Fortidens Udtryk og huske Nutidens Behov. Når de gør det, vil de fremsætte Sandheden i Udtryk, der passer til Tiden. Sådanne Udtryk tager altid Form i forskellige Bevægelser og Kulter, hvor partielle de end kan være. Derfor er det også i denne Lære om Åndelig Selviagttagelse nødvendigt at vise, hvad Værdi den har for dem, som er fanget af det moderne Livs stadige Uro, og hvilken »praktisk« Anvendelse man kan gøre af dens grundlæggende Princip: *at Menneskets sande Selv er guddommeligt.*

KAPITEL IX

Den guddommelige Skønheds Vej

Der er nogle Temperamenter, som vil finde det næsten umuligt at begynde på dette Arbejde med den introspektive Selv-Analyse. Uheldigvis, skønt ikke på nogen Måde unaturligt, er deres Sind ikke bygget på en Måde, der vil tillade dem at fastholde deres Tanker ved et sådant Emne, Hvad skal de så gøre?

Vejen ud af denne Vanskelighed for den, som ikke er knyttet til nogen personlig Lærer, er at begynde med at overgive sig til den Rytme, som inspirerede Kunstværker ejer, eller at dyrke ophøjede Stemninger, fremkaldt af Naturens Skønhed, eller at udvide Følelsen af ærbødighed, når som helst den opstår ved ydre Virkninger.

Et Billede af en Mester, et Digt af en, som er følsom overfor den Åndelige Side af Livet, Violinspil af et Geni som f. Eks. Kreisler, en Vandring gennem bladløse Skove om Efteråret, Fordybelse i Junisolens kom på en Blomst eller Synet af en gammel Kirke i solnedgangsskæret - alle disse Ting kan bringe den studerende til at føle noget, som det almindelige Livs Foreteelser ikke plejer at kunne fremkalde. Der er en Åndelig Kraft i disse Øyeblikke, som vi husker længe efter, at de er svundet. Brugt på rette Måde kan de blive en Jakobsstige, der fører fra Jord til Himmel.

Jeg har andetsteds skrevet, at den inspirerede Kunstner i vor Tid virker som Præst ved at blive et Redskab for den Side af de højere Kræfter, som åbenbarer sig for Mennesket som Skønhed.

Kunstneren, Forfatteren og Musikeren inkarnerer sig i sine Værker, og hvis han nu og da velsignes med høje Inspirationer, hvis han har bestræbt sig for at anslå en Åndelig Tone i sin Tids Kunst, hvis han har siddet ved den guddommelige Skønheds eller sande Visdoms Fødder, så vil

De dele disse Inspirationer med ham i samme Grad som De åbner Dem for hans Indflydelse.

I ethvert Menneskes Liv er der visse Øyeblikke, hvor Virkningen af Kunst eller Natur frembringer en uforklarlig Følelse af stor Fred eller Salighed, der kan virke aldeles overvældende. Hvad ligger der bag sådanne ekstatiske Øyeblikke?

Det er de Øyeblikke i et Menneskes Liv, da han står ved Åndens Port, skønt han ikke ved det. Når han står overfor et stort Natursceneri, mindes han ubevidst om sit sande Åndelige Hjem, så stort, så skønt er det. Han elsker de lysende Skyer på Himmelen, de gyldne Solnedgange, de fredfyldte Skovlandskaber og rouge Søer, fordi de minder ham om hans Åndelige Oprindelse. Skønheden taler til ham med disse Stemmer og siger: »Denne Storhed burde du nå til i dit Indre«. Det er Stemmer, der taler til ham fra hans Åndelige Hjem.

Undertiden får man, f. Eks. når man lytter til inspirerende Musik, Bachs ædle Melodier eller Mozarts rene Toner, eller når man betragter et Bjerglandskab, Vink om et højere Liv for Mennesket. Musikken, som er den mest direkte af alle de skønne Kunster, er det bedste Middel til at opnå Åndelig Udløsning. Men ak! Kun få kender disse øjeblikkes sande Værd, og de svinder unyttet. Havde man Tid til og Ønske om at fordybe sig i de fine Tanker, som opstår efter øjeblikke af ærefrygt og Beundring, kunde selv Gennemsnitsmennesket opnå Åndelig Oplysning.

Thi al virkelig Kunst er kun et Symbol, der fører til en Helligdom oplyst af gylden ild. Alle Inspirationer er kun de fine Slør, som dækker Sandheden.

De, som søger i deres Sind at samle Verdens Høst af Litteraturens Skønhed og Visdom, bringes til at gøre det ved et Instinkt, der kommer fra det fjerne. Thi når Øyet betragter en Side Litteratur, som lyser af Åndelige Tanker, vil man på en mystisk Måde føle en Bekræftelse af det, man læser.

Når man nærmer sig en virkelig inspireret Forfatter eller Komponist og træder ind i hans Værelse, ser man en virkelig Alkymists Værksted. Er han ikke den ensomme Magiker, som sidder ved Vejene til Olympen og betragter Livets Panorama fra sit ophøjede Stade? Hvad er hans Pen vel andet end en magisk Kraft, der vækker en skjult Verden af uanet Herlighed til Live for profane øjne? Er ikke de Sider, som hober sig op på hans Bord, mystiske Papir, som indeholder de hellige Ord fra Forbindelsen med højere Verdener?

Når han tager Pennen og bruger den som Tryllestav, bevæger den imod de fire Verdenshjørner og omskifter den tunge Nat, som dækker os, med det vågnende Gry, bliver han for en lille Stund en ligeså mægtig Trolldmand som nogen i Fortiden. Hine Tidens Magikere søgte ved en Bevægelse af Staven at få Mennesker til at se Tingene således, som de ønskede, at de skulde se dem. De rørte ved et Frø, og det blev et Træ, eller de hyllede sig i Usynlighedens Kappe. Nu benytter vi os ikke af så grove Virkemidler, men indvirker på Sindet ved Hjælp af en Pen.

Jeg har læst Bøger, som fyldte mig med gyldne Billeder af en så stor Magt, at jeg mistede Adskilthedsfølelsen og blev eet med det uendelige. Hvem har ikke læst Bøger, hvis Forfatters klare Vision har således påvirket ens Tanker, at den har opvækket en svunden Civilisation for det forbavsede Blik?

Den studerende, som føler sig stærkest grebet af den store Litteratur, bør tage en Bog eller nogle Sætninger fra en Bog, som gør et dybt Indtryk på ham, som bringer Inspiration med sig, som vækker ophøjede Følelser, og som kommer med Kraft næsten som et Budskab fra højere Regioner. Hvis han har Smag for den store Poesi, og kan føle dens Kraft, kan han finde sin Inspiration i et eller andet Digt af Francis Thompson, i en Sonet af Shelley eller et Stykke Lyrik af Keats og i nogle af de strålende Vers af min begavede irske Ven »A. E.« (Georges W. Russel). *The Oxford Book of English Mystical Verse* (udgivet af Oxford University Press) indeholder flere Digte af denne Art. -Hvis han foretrækker Prosa, er der nogle udmærkede Forfattere af mindre Artikler, Forfattere, som mestrer den skabende Kunst og vækker Indbildningskraften. F. Eks. *Emersons Essays* om Selvtillid indeholder i det mindste Sætninger, som er værd at citere. Han er en af de mest originale og mest vidtskuende Tænkere i moderne Tid. Hans Tanker falder som Guld klumper fra hans Pen. Hvis De tilbringer en Time sammen med ham, bar De fået Adgang til de Store. Træng ind i hans ophøjede Sindstilstand, og De betræder en Atmosfære, der minder om Upanishaderne, Tripitakaerne, Det nye Testamente og de platoniske Bøger. De indånder Sandhed fra første Begyndelse. Han går ikke af Vejen for

noget Argument, han moder enhver Tanke med åbent Visir. Han ønsker at finde den oprindelige Sandhed om en Sag og intet mindre. Hans Bøger er inspirerende til sidste Stavelse.

Hvis den studerende føler sig draget af Oldtidens hellige Skrifter, kan han finde Inspiration i Kristi Ord eller Buddhas Samtaler og i Oversættelsen af Bhagavad Gita eller »Herrens Sang«, der alt sammen vil være ham til største Hjælp.

Han bør udvælge sig en Sætning eller et Stykke Tekst fra disse eller en hvilken som helst Bog fra Oldtiden eller moderne Tid, som gør mest Indtryk på ham, og mentalt fordybe sig den, idet han i en ærbødig indre Holdning søger at uddrage Meningen deraf, prøver at gå ind i den Åndelige Rytme eller mentale Bølgelængde, som engang fremkaldte det pågældende Stykke. Det bør gøres med yderste Langsomhed, han bør gå så helt op den, som han formår, idet han såvel med Hjerter som Forstand fæstner sig ved det udvalgte Sted, mens han lader Ordene vibrere i sin Sjæl.

Læs ikke Ordene alene; læs også Tankerne bag dem. *Koncentrer Dem, mens De læser. Læs langsomt ved at lade hvert Ord synke ind i Deres Bevidsthed, og lad også dets Mening trænge ind i Sindet.* Gentag hvert Ord mentalt på en sådan Måde, at De i Virkeligheden bliver som den, der er Forfatteren, Skaberen deraf så at sige. Opbyg selv Sætningerne og udform Paragrafferne - dette er skabende og opbyggende Læsning. Det bringer Korn til Sindets Mølle og Føde til Hjernen. En sådan Måde at læse på fæstner det læste i Hukommelsen. De har bragt Deres eget Væsen til at arbejde med Stoffet, De er begyndt at tænke ad de Linier og Stier, som Forfatteren har anvist.

Det vigtigste er at koncentrere sig om en eller anden abstrakt Idé, en Sætning eller et Vers, som den studerende kan opleve i sit eget Indre. Han må vælge sådanne Sætninger, som har denne Indvirkning på ham, selv om andre kun finder tomme Ord den. Han må kunne føle Inspirationen ved Siden af Stykkets eller Digtets litterære Værdi.

I sådanne Bøger er der visse Stykker, der rager op som Bjergtoppe. Det er de Sætninger, hvori Forfatteren har skrevet med en større Visdom end sin egen, jeg kunde ønske at sige under sit Åndelige Selvs Inspiration.

Der gives fortryllede og fortryllende Timer, hvor De føres ind i en ophøjet Ro eller emotionel Undren over nogle skrevne Sætninger, som overvælder Dem, som er Ånd omskabt i Ord, og sådanne Stemninger må anvendes, mens de er dybest. De må ikke sprede disse fine Følelser, men snarere opbevare dem som Skatte af største Værdi. De må ikke skynde Dem bort til det næste Indtryk. De bør holde Deres Opmærksomhed fast ved en sådan Stemning. Så først kan man lægge Bogen tilside, for den har udført sin Mission. Stands og bered Dem til at gå gennem Symbolets skønne Port ind i den stjernebestrålede Verden hinsides. Hvis Porten skulde være lukket og De ikke kan lukke op, så fortvivl ikke, men hvil og bed. Måske vil Tærskelens skjulte Vogter komme til syne med sin Nøgle og åbne Indgangen for Dem.

Hold lidt inde i dette mystiske Øyeblik og begynd at foretage den øvelse, som er anvist til Opnåelse af roligt Åndedræt, og følg så de Anvisninger, som er givet om Opvågningen til Intuitionen.

Den studerende kan også nå ind i dette Rige ad andre Veje. Han må vælge det Middel, som han føler har stærkest Virkning. Det er derfor ikke det vigtigste at finde en Bog, eftersom vor Hensigt kun er at vække en ophøjet Stemning, at frigøre Sindet for alle personlige Anliggender og verdslige Sager. Man kan opnå samme Resultat ved at lytte til Musik, som er komponeret af et virkeligt Geni. Den ene vil nå til dette Punkt ved at læse en Bog, den anden ved Hjælp af Musik osv. Det væsentligste er at drage Nytte af den ophøjede Stemning på den Måde, som er antydnet i det foregående.

KAPITEL X

Den inspirerede Handlings Evangelium

»Kan vi bringe sådanne usædvanlige Ideer med ind i dagligdags Forhold?« Spørger nogle. »Vi kan ikke forlade Verden og gå ud i Ensomheden for at meditere; vi skal betale, hvad vi skylder, og må blive i den ydre Verden for at gøre vor Pligt«, siger andre. »Verden er hård og grusom, og den har ikke Brug for Mennesker, som lærer sådanne unyttige Ting. Vi kan ikke leve af Luften. Deres Filosofi er udmærket egnet for dem, som kan sidde i Ro i Kakkelovnskrogen, men hvordan skal den kunne gavne os, som slider og kæmper i det hårde og nøgterne Samfund.«

Disse Spørgsmål indeholder meget almindelige Misforståelser om det, som udgør den sande Åndelighed, og jeg vil begynde mit Svar på dem ved at fremsætte et andet Spørgsmål:

»Har De nogensinde været grebet af en af de tropiske Hvirvelvinde, der bevæger sig med frygtindgydende Kraft?«

Mærkeligt nok viser det sig, at der i Midtpunktet af Hvirvelen findes et Sted, der er roligt og absolut uberørt af Bevægelsen. Således vil også det Menneske, som kender sig selv, nå til mental Ligevægt og forblive upåvirket af Verdens feberagtige Virksomhed. Hans Inderste befinder sig i uforstyrret Hvile, hvor meget end Livets Hvirvel svirrer om ham, hvilket Arbejde han end er midt i, eller hvilke Tanker der optager hans Intellekt.

Den Åndelige Sandhed betragtes ofte som en Forret tilhørende de store Tænkere, som fortaber sig i fromme eller filosofiske Drømme. At den skulde komme indenfor den travle Forretningsmands Rækkevidde er en Tanke, der synes utrolig, men Historien viser os, at det ofte har været således.

Er det muligt at sammensmelte denne Verdens Visdom med den guddommelige Visdom? Hvorfor ikke? Hvorfor skulde f. eks. den Åndeligt søgende ikke kunne være Forretningsmand? Jeg kender en Mand, som ejer en kemisk Fabrik i en engelsk Provinsby, og han har gjort det. Hele hans Fabrik, hans Laboratorium, hans Kontorer, hans Averteringsmetoder og hans Produkter er iblandt de bedste og mest moderne. Han behandler sine mange Arbejdere efter den gyldne Regel. Der er intet, som ikke bliver gjort for dem indenfor rimelige Grænser, og Følgen er, at der ikke er noget, som de ikke vil gøre for ham indenfor rimelige Grænser. Hver Aften, før han går til Hvile efter Dagens Møye og Uro - for det er den eneste Tid, han har til Rådighed - går han til et fredeligt Sted i sit Hus og tilbringer en halv Time med at søge mental Ro, og derfra henter han den dybe Fred og Åndelige Kraft, som inspirerer hans daglige Arbejde og sætter ham i Stand til at bevare Åndelig Frihed midt i vor Tids mekaniserede Indflydelse. Han har gjort denne regelmæssige Øvelse fuldt forenelig med sit virksomme Liv. Den giver ham en indre Ligevægt trods Dagens Forstyrrelser og Uro. Den højere Visdom og Styrke, som han finder i det guddommelige Midtpunkt, bringes senere ind i Forretningens Virksomhed.

Forretningsmanden, som indvender, at han ikke har Tid eller Tanke for Åndelige Interesser, fordi hans materielle Anliggender lægger helt Beslag på alle hans Kræfter, er i en sørgelig Stilling. Hvad er det da, som er Menneskets sande Opgave?

Det er af stor Vigtighed at overveje Øjeblikkets materielle Behov, men ikke at gøre det uden Hensyn til noget som helst andet.

Der er mange Vesterlændinge, som har begravet sig i deres Forretning og næppe nogensinde kommer ud for at opdage, at der er Åndelig Sol hinsides Forretningen. Tusinder af Tanker trænger sig frem fra Morgen til Aften; Natten falder på og de må høste den Sæd, som er blevet sået. Hvad bliver der da tilbage af hele denne Mængde? Selv når der er Fare på Færde, og Lægen sender sådanne Mennesker ud på en lang Ferie, er deres Slaveri så rodfæstet, at de, skønt de ikke kan tage Forretningen med sig, er tvunget til at have den i Tankerne. Den er Kusken, og de er Hestene.

Det er en sørgelig, men en nødvendigt oprindende Dag i et Menneskes Liv, når han opdager, at han trods al sin Møye kun ejer en Håndfuld visne Blade. I sådanne Øyeblikke begynder han at se, at sand Åndelighed hverken er en abstrakt Videnskab eller en indviklet Spekulation, men at den er Livets Vej, et sandere Udsyn over Verden. Det kan være smerteligt at vågne op til en sådan Dag, men det er kun Begyndelsen til en virkelig Lykke.

Når den Dag er oprunden, så er Menneskelivets praktiske Anliggender ikke længere Tyranner, men Tjenere. Emerson siger: »Tingene sidder i Sadlen og rider Menneskeheden«, og det er sandt om de fleste Mennesker. Bevidstheden, som en kort Tid hver Dag burde have Frihed til at finde den indre Åndelige Fred, tvinges af den Maskine, den har bygget op om sig, til at dele sig op i ubetydelige og unyttige Sager.

I sin Iver efter at forbedre Maskinerne glemmer Mennesket at forbedre sig selv.

At adskille det ydre Liv fra det Åndelige er at bringe det i Fare. Det virksomme Selv må næres af det indre Selvs Åndelige Kilde. Vi må skaffe Ligevægt ved at støtte Handling med Kontemplation. Det kritiske Intellect må møde den visionære Intuition som en Ven, ikke som en Fjende. De kommercielle Evner må samarbejde med Åndelige Ideer, og vor dybt rodfæstede Selviskhed må slås ned af vor endnu dybere Altruisme. På denne Måde kan enhver af os blive Lærer i et ædlere Syn på Tingene i det daglige Liv.

Vi må finde den gyldne Middelvej i vor Livsførelse. Vi må hver Dag være i mental Ro uden at miste Evnen til at udføre praktisk Arbejde. Vi må afbalancere de mystiske og de materielle Elementer i vort Væsen, hvor forskelligartede og uforenelige de end kan synes at være. Den, som vil følge den hemmelige Vej, der er anvist her, vil uden Besvær finde denne Ligevægt, thi den vil komme til ham naturligt og af sig selv.

Munken, som gør sin Meditation til en Besættelse, har Lov dertil, men vi, som skal leve og arbejde i Verden, må finde Balancepunktet mellem det ydre og det indre. Det Lys, som vi finder under vor Opøvelse i mental Ro, vil da gennemlyse vore Handlinger, når vi går ud for at blande os med Mængden.

Inspireret Handling kan i lige så høj Grad gøres til en praktisk Øvelse i Opnåelsen af Åndelighed som Forsagelse af det verdslige Liv og Klosterets Ro. Ikke alle Åndelige Mennesker bærer Munkekutte. Nogle går med Tweedbenklæder!

Tiderne skifter, og Menneskene med dem! Ensomheden, som tilfredsstillede Fortidens Østerlænding, som var træt af Livet, passer næppe Vesterlændingen idag. Han kan ikke undgå at føle, at han må have Del i den materielle Foretagsomhed, der rører sig om ham. Hvis han er helt vågen, vil han kende dens Værdi og finde ud af, hvordan den kan forenes med det højere Mål, som han søger. Han behøver ikke at tabe Livets praktiske Anliggender af Syne, mens han søger Sandheden.

Det er meget almindeligt, at man betragter den, som følger en Åndelig Vej, som ganske unyttig og uden sund Fornuft, selv om han bedømmes som et ordentligt og fredsommeligt Menneske. Det vækker Latter, hvis man antyder, at et sådant Menneske meget vel vil kunne lede en af de kæmpemæssige moderne Forretninger eller kommandere en Bataljon i Krigen. Og dog har jeg kendt Mennesker af den nævnte Slags, som har gjort det. Man betragter den, der søger det Åndelige, som en svag og tåbelig Person, selv om man erkender, at han kan være rar nok.

»At du dyrker Gud, skulde det være ensbetydende med, at du er en Tosse? Tror du, at en Mand åbner en Butik for at dyrke Religion? Hvorfor undersøgte du ikke Gryden, for du købte den?« udbød Shri Ramakrishna, en af Indiens mest berømte Helgener i det nittende Århundrede, ovenfor en ung Discipel, som gik ud for at købe en Jerngryde og opdagede, da han kom hjem med den, at den var revnet.

Det Menneske, som søger det højere Liv, behøver ikke at være uden menneskelige Talenter. Selv om han bliver ligeså ydmyg og ligeså kærlighedsfuld som Frans af Assisi, kan han godt besidde en ligeså skarp Hjerne som Bernard Shaw, være ligeså modig som Vilhelm

Tell og ligeså genial som Galilei. Det er urigtigt at tro, at fordi han får sin Visdom ved direkte Erkendelse fra en dybere Kilde, må han nødvendigvis have tabt Evnen til at tænke logisk, at styre Mennesker og Forretning og indtage sin Stilling i den ydre Verdens Liv. Disse Egenskaber kan stadig tilhøre ham, men han er ikke længere en Slave af dem.

Den, der søger Inspirationen for sit daglige Liv i Troen på den indre Guddom, vil sikkert blive en bedre Arbejder end mange andre. Thi da har man uendelig Styrke at ty til og større Visdom til at handle ret.

Sir J. A. Thompson sagde i en Tale fornylig, at Løsningen af nogle af hans mest indviklede videnskabelige Problemer kom til ham, når han tømte sit Sind for Problemerne og en Tid lod det forblive roligt og stille.

Der er kun få, der véd, at den afdøde Lord Leverhime, som skabte den største industrielle Organisation af sin Slags i Verden, kunde slappe af når som helst og hensætte sig i en fredfyldt Drømmetilstand. Under de mest kæmpemæssige Arbejder benyttede han sig ofte af denne Evne.

De, som tror, at Meditation, rigtigt udført på den Måde, som er foreskrevet her, kun er en Form for sentimental Idealisme eller abstrakt Tænkning, tager storligt fejl. En sådan Meditation frigør lidt efter lidt en sjælelig Kraft, som Mennesket ikke for har kendt, og som til Slut i højeste Grad kommer til at inspirere hans Handlinger. Den er den stærkeste, netop fordi den er det inderste Element i hans Væsen.

Dette er en Sandhed, og Mænd som Oliver Cromwell, Abraham Lincoln og Kejser Markus Aurelius i Vesten, og Mænd som Fyrst Shivaji, Kejser Akbar og Kong Asoka i østen troede det, handlede derefter og sejrede.

Mennesket bevæger sig fra Morgen til Aften på en Baggrund af Handlinger og Interesser, som er rent materielle i deres Natur. Heri handler han selvfølgelig ganske naturligt. Han står uophørlig overfor Verden, og han må gøre ud af det, hvad han formår; men hvad han ikke véd, er, at han ved en kort Tid hver Dag at frigøre sig derfor, for en Tid at lade alle sine Interesser og Beskæftigelser dø ud, opnår en høj Beskyttelse og en ret Ledelse i alle disse Beskæftigelser.

Menneskene hengiver sig til uophørlig Virksomhed, fordi de ikke kender noget bedre. Den, som har fundet Inspirationen, arbejder iblandt dens drejende Hjul som de andre, men han ved, hvorhen Hjulene går, thi han har fundet det Midtpunkt, hvor alt er Stilhed, hvor alt er Kraft, hvor alt er Visdom, og for ham følger Virksomhedens Omkreds kun Centret ifølge Naturens Lov.

Vor praktiske Virksomhed omgiver os med et tæt Slør; vi er nødt til at frigøre os uden at ødelægge Brugen af dette nyttige Slør.

Det er hverken nødvendigt eller fornuftigt, at den studerende lever med Hovedet i Skyerne. Han forbliver i sin verdslige Kreds og er bedst i Stand til at give Udtryk for de Principper, han har lært, ved at anvende dem på sin verdslige Tilværelse. Han trænger til at se op på Himlen og opnå en klar Vision af det Åndelige, men derefter må han se nedad på denne Jord og anvende den Indsigt, han har vundet, overfor sine verdslige Anliggender, så at han handler efter de Åndelige Principper. **Han må bestræbe sig for at bevare Ligevægten mellem de Åndelige og materielle Kræfter.** Han må føre et afbalanceret Liv. Daglig må han søge Ånden, og med det, han har fundet, nære sin personlige Virksomhed og indblæse Åndens Visdom og Kraft i sine verdslige Anliggender.

Hvis han regelmæssigt har udført de Meditationer, som er beskrevet ovenfor, hvis han stadig har søgt at samle sine Tanker om sin Søgen efter det guddommelige Selv, vil han lidt efter lidt blive bevidst om den guddommelige Natur i sit Indre, som hidtil syntes at være begravet. Jeg siger »lidt efter lidt«, fordi Visdommen ikke kommer til noget Menneske på en bestemt Dato. Den gryr.

Det er som at tænde en elektrisk Lampe. En Strøm af Åndelighed vil blive sat til hver Gang, man hengiver sig til Indøvelsen af mental Ro og selviagttagelse. Man kan passe sine Pligter og adspredde sig som for. Der er ingen Grund til at foretage nogen ændning heri udover,

hvad ens gradvise indre Oplysning Vil kræve. Alle sådanne Forandringer vil være frivillige og bliver ikke påtvunget en af et kunstigt System af ydre Disciplin.

Når man een Gang har skabt sig den Vane at meditere om Morgenens, bliver det en aldeles naturlig Ting at udføre alle Dagens Handlinger i den Åndelige Strøm, der således er blevet sat til.

Den studerende vil opdage, at hans Arbejde i stadig højere Grad udføres i denne Strøm af Åndelighed, og at den vil holde sig længere og længere op ad Dagen, efterhånden som han gør Fremskridt på den hemmelige Vej. Til sidst vil alt hans Arbejde og alle hans Fritidsbeskæftigelser blive foretaget i denne Strøm. Hele hans Holdning vil blive forandret af denne Strøm, men det er ikke nødvendigt at forsømme Arbejdet. Sluttelig vil den Tid komme, da han kan ophøre med sin Meditation, fordi hele hans Liv er blevet een lang Meditation - og dog vil han være lige så virksom som før!

Livet vil blive beriget, ikke blive fattigere, hvis vi finder Vej til denne urgamle Visdom. Den forøger og fuldkommengør; den behøver ikke at ødelægge. Vi lever hovedsagelig for at opnå økonomiske Fordele, men det kan kun gøres på rette Måde, når vi tillader Åndelige Impulser at gøre sig gældende.

Ånden må finde Vej ind i hvert et Område i et Menneskes Liv. Hvis han mangler den i sine Forretninger, hvis han glemmer den, når han begynder at tænke på det andet Køn, hvis han ikke kan give Udtryk for den, når han har at gøre med andre Mennesker, så lukker han sig ude fra dens magiske Kraft, som formår at skænke ham virkeligt Held, den største Lykke og den mest harmoniske Tilværelse.

Når vi gør Ende på denne meningsløse Adskillelse af vore Interesser og forener vore spredte ønsker ved en Underkastelsesakt under den højere Vilje, vil vi finde Fred. Når vi helt underkaster os Overselvets Krav, begynder vi at nærme os vor sande Bestemmelse, vort sande Liv.

Vi vil ikke miste noget ved at adlyde disse Krav. Der er plads i livet for såvel kærlighedens varme, som for asketisk selv- fornægtelse kulde, for mængdens Uro, som for Meditationens Stilhed. Ingen moderne Metode til Opnåelse af det højere Liv må være så overdreven, at den ikke tillader Deltagelse i verdslige Gøremål og dagligt Arbejde, så lidt som den må stille sig i Vejen for Kærlighed mellem Mennesker. Sluttelig vil der komme en Tid, da det Åndelige Menneske vil komme til at betragte alt, hver Genstand, hver Begivenhed og hver Person, som en Manifestation af Guddommen, og **da vil han opdage, at han ikke kan få nogen højere Opgave end den: at give Udtryk for Overselvet i, hvad han end foretager sig, og hvem han end kommer i Forbindelse med.**

Kan vi ikke lære med Visdom at bruge alle de Ting, som den moderne Videnskab har udfundet? Lad os leve i Nydelsen af de Lettelser og Bekvemmeligheder, som Videnskaben kan skænke os. Vi bør ikke forkaste andet end det, der er uklogt og den ødelæggende Brug vi så ofte har gjort deraf.

Dog bør vi også sammenknytte denne ydre samfundsmæssige Virksomhed med det dybereliggende Liv, det Liv, som udtrykkes i fredelig Tænkning og indre Fred; således Lærer vi at bevare en uforstyrret Åndens Stilhed midt iblandt de forskellige Omskiftelser, som denne jordiske Tilværelse er så rig på.

Den, der må leve og arbejde i vor Tids travle og febrilske Verden, kan også finde en Vej, der fører lige til den Højstes Fred. Han bør i denne forvirrende Virksomhed indføre et Åndeliggørende Princip. Han bør ikke lægge sit Arbejde tilside og flygte fra Menneskers Selskab, men derimod forandre sin Holdning overfor Arbejdet. Det som han tidligere udførte alene for selviske Formåls Skyld, må han fra nu af udføre for at tjene Menneskeheden. Dette er praktisk Åndelighed. efterhånden vil han kunne finde en halv Time hver Dag, som han kan benytte til at samle høje og hellige Ideer og lægge dem på sin Bevidstheds Alter som en tavs Gave til den første Årsag.

Dette er det eneste Evangelium, som det praktiske Vesten kan bruge - dette den inspirerende Handlings Evangelium -hvis den skal kunne opbygge en højere Civilisation.

Hvis der er noget Budskab, som hele Verden venter på, så er det et Budskab, som forener Østen med Vesten, Evangeliet om den inspirerede Handling!

Da skal vi kunne gøre Ende på Problemerne: Fattigdom, Krig, Sygdom og Uvidenhed, som moder os overalt, og vi skal da have Held med os i vor Bekæmpelse af disse, men vi må ikke glemme at bringe den Guddom, som dvæler i Menneskenes Hjerter, vor daglige Hyldest.

KAPITEL XI

Åndelig Hjælp i materielle Anliggender

Nogle, som har læst alle de foregående Kapitler, vil indvende, at alt dette kan være både smukke og dybe Ideer, men at de ikke kan anvendes i det praktiske Liv. Intet kan være mere fejlagtigt eller mere grundløst. Den virkeliggjorte Åndeligheds Tilstand er ikke en tåget og uvirkelig Ting. Det Åndelige Liv kan gøres overmåde praktisk, ja, når det forstås rigtigt, er det det bedst mulige Grundlag for en praktisk Tilværelse. Vi må nemlig lære at styre vore Tanker rigtigt, fordi Tanken er den usete Leder af alle vore Handlinger.

Denne fjerntliggende Åndelige Søgen kan synes at være uden Værd for Gennemsnitsmennesket, og det er rigtigt, hvis det er uden Værdi at kunne beherske forpinte Nerver, at have Fred i Sindet og Ro i Hjertet. Det er rigtigt, hvis indre Ligevægt og ydre Selvbeherskelse er værdiløse. Det er rigtigt, hvis guddommelig Beskyttelse og Forsynets Hjælp i enhver Art af Besvær, mystisk Helbredelse af Sygdomme og mærkelig Førelse i Vanskeligheder er uden Værdi. Det er rigtigt, hvis Mennesket levede evigt og Dødens Le aldrig huggede hans korte Liv over.

Bekymringer anfalder os uophørligt. Sålænge sanseløs Virksomhed behersker Verden, forsvinder og formørkes den Visdom, som opstår af mental Ro. Jo mere vi hengiver os til den tanketomme Materialisme, des mere skjuler vort indre guddommelige Væsen sig.

Hensigten med disse Sider er at vise, at et Menneske, selv om han lever under sådanne Forhold, selv om han føler sig lænket af tilsyneladende uovervindelige Forhold, kan finde den rette Ledelse i sit materielle Liv, en højere Førelse, der vil løse Problemerne i hans daglige Liv, guddommelig Beskyttelse i Vanskeligheder og Åndelig Helbredelse for legemlige Sygdomme.

I denne Bog kunde jeg citere mange Tilfælde for at vise, at den Åndelige Livsførelses Teknik, således som den er fremstillet her, ikke er en blot og bar Abstraktion; den er en Vej, man kan gå, for at opnå praktisk Hjælp i materielle Affærer; den er en Form for beskyttende Virksomhed, der giver en Følelse af fuldstændig Sikkerhed dybt i ens Hjerte.

Den, som har opdaget den hemmelige Vej, som fører lige til hans guddommelige Midtpunkt, kan altid demonstrere denne Opdagelse ved den Måde, hvorpå han behandler de uundgåelige Hindringer, de stadige Vanskeligheder og atter og atter optrædende Ulykker, som hjem søger Menneskene. Et højere Liv er begyndt for ham.

Det Menneske der er uvidende om Selvet, skaber sin egen Ulykke. Verden behersker ham mens han blev født til at beherske Verden. Livet træder med tunge Trin for eller senere på ethvert Menneske, som véd lidt eller meget, men ikke kender sig selv. Selv de døde kan ikke undslippe thi Døden er kun en anden Form for Liv.

Hvis Mennesket vilde anerkende sine guddommelige Muligheder lige så redebont, som han anerkender sine dyriske Begrænsninger, vilde Tusindårsriget hurtigt oprinde. Lad os derfor ikke bede om, at vi må få mere Magt over Mennesker, heller ikke større Rigdom eller videre Berømmelse, men lad os hellere bede om at få denne sønderknusende Uvidenhed om

vort eget Selv fjernet.

Der er Millioner af Mennesker, som er ulykkelige fordi de aldrig har lært denne Sandhed at kende; de er Ofre for deres egen ynkelige Uvidenhed. Under en smuk Overflade er deres Liv fyldt med Misfornøjelse, de plages af Strid, og deres hjerter er uden fred.

Der er en altid åben Dør, som kun få Mennesker gider nærme sig, men som ALLE en dag må passere. Det er døren til Menneskets virkelige Selv, hvis usete Portal må søges menneskelige Ånds skjulte Kroge. Det er i disse overskyggede Kroge, at Tænkning og Følelse opstår; det er kan spore os frem til Indgangen ad den Vej, som behersket Tænkning eller behersket Følelse. Når vi en Gang har overskredet Tærskelen og træder ind i den Stilhed, får vi Svar på alle besværlige Spørgsmål, ydre Behov sikres enten ved rigelig Tilførsel eller ved resigneret Forståelse, og alle truende Prøvelser tiltrækker den guddommelige Styrke, der giver Hjælp til at møde dem med Mod og Sjælefred. Det er i denne underfulde indre Verden, at Mennesket må søge sin endelige Tilfredshed, sin sande Lykke, sin sikre Beskyttelse.

Den Grund, hvorpå disse Ting hviler, kan forklares ganske enkelt. Mennesket er i sig selv et Univers en miniature. Hans Overselv er Solen, og hans personlige Selv spiller Månens Rolle. **Ganske som Månen låner sit Lys fra Solen, således låner hans Personlighed sin Selvbevidsthed og sin Vitalitet, sin Tænkeevne og Følelsesnatur fra den centrale Lysbringer, Overselvet.**

Mennesker, som kun lever i Kraft af deres personlige Selvs Viden og Tilværelse, kan lignedes ved Mennesker, som arbejder om Natten i Månelys, fordi der ingen Sol er. »Et Menneske, som aldrig har set Solen,« skriver en spansk Forfatter Calderon, »kan ikke dadles, hvis han tænker, at intet kan stråle klarere end Månen.« Mennesker, som lever ved Overselvets Visdom, kan stadig se det, som Personligheden meddeler, men de ansætter det til en ringere Værdi.

Noget hænder det Menneske, som opnår den sande Kundskab om sig selv og bliver sin egen Ejer. Han får et nyt Syn på Tingene, han ser Livet fra et nyt Punkt. Han betragter det støjende Panorama, som udgøres af den forvirrede og besværlige Tilværelse, som Menneskeheden lever, men han bevarer en fredfyldt Harmoni i sit eget Indre. De Irritationer, som dagligt plagede ham, svinder bort. De Lidenskaber, som en Gang beherskede ham, mildnes, og de holdes selv fast af en højere Kraft.

Den, som følger den hemmelige Vej, vil blive frigjort for rastløst Begær, ubeherskede Tanker og uoverlagte Handlinger. Selv om den Anstrengelse, der kræves dertil, kan synes stor, så vil den Åndelige Vinding stå Mål dermed, fordi den mystiske Tilstand, der viser hen til Bevidsthed om Overselvet, en Dag vil blomstre i Aspirantens Sjæl.

I den mentale Ros fredfyldte Øyeblikke opnår vi en Grad af Beherskelse over os selv, som sluttelig vil trænge igennem til vort daglige Liv og gennemsyre alle vore Handlinger, Resultatet er sikkert og videnskabeligt. Ganske som nogle Dråber rød Farve, hældt i en Spand Vand, vil meddele dette en rød Tone, således vil hele vort ydre Liv blive farvet af et automatisk Herredømme over det lille Selv, hvis vi vil fortsætte med den trefoldige Øvelse. Kast dit Brød, dvs.. Tid og Bestræbelse, på den mentale Ros Vande, så skal det gives dig tilbage hundrede Fold.

Har man een Gang givet sig over i Overselvets Hænder, vil Livet glide mere fredfyldt og mere venligt. Indadtil vil det være som en stille Strøm, selv om Stormene raser udadtil. De kan ikke nære større Interesse for de rette Resultater af Deres Anliggender, end Overselvet interesserer sig for Dem. Men når De har Tømmerne i Hånden, kører de tit i Uvidenhed og uden Visdom; når derimod den indre Guddom fører Tømmerne, vil De sikkert blive fort den rette Vej, for den er visere end De. Overgiv Dem helt og holdent til den. Det, som De opnår i Perioden af mental Ro, kan gøres nyttigt som en Kraft til at leve ret, som en Visdom til at handle rigtigt.

De vil opdage, at den mentale Ros hemmelige Vej vil vise sig at være til Nytte i enhver

Situation, behagelig eller smertefuld, psykologisk eller fysisk. Måske vakler De eller undlader helt at anvende denne Kundskab, men Overselvet er i Besiddelse af en uendelig Tålmodighed og vil altid være rede til at hjælpe Dem på sin egen Måde, når De er rede til at påkalde det og ønsker dets Nærværelse.

Lidt efter lidt, umærkeligt, vil Deres daglige Øvelser grave en ny Kanal i Hjernens Vindinger, lidt efter lidt gøre det lettere for Dem at nå til Overselvets Indflydelsessfære.

Jeg skal nu vise, hvorledes Deres Arbejde under de daglige Perioder af mental Ro kan gøre god Gavn for den øvrige Dag. hvorledes det kan give Dem et Våben i Hånden, hvormed De kan angribe Problemer eller forsvare Dem overfor Trusler om Ulykke; hvorledes det kan komme Dem til Hjælp når som helst og styrke Dem overfor både Fristelser og Prøvelser. Metoden er i enhver Henseende af praktisk Værdi.

Begynd med at se på Overselvet som en altid tilstedeværende Intelligens, som De kan samtale med, til hvem De kan henvende Dem med Deres Bekymringer og finde Fred, og under hvis beskyttende Varetægt De kan dvæle. Hvori end Problemet består, bør De ikke indskrænke Dem til kun at søge intellektuel Klarhed. De bør ikke nøjes med Forstanden alene. Bring Deres Vanskelighed ind i Overselvets hvide Lys, så vil De finde den rette Ledelse, som sluttelig vil klare det hele for Dem.

Reglen er: Så ofte som De føler Dem forvirret, foruroliget, forpint eller fristet, så indøv først det rouge Åndedræt i to eller tre Minutter, og stil så Dem selv følgende Spørgsmål:

Hvem forårsager dette Besvær?

Hvem forårsager denne Smerte?

Hvem er Skyld i denne Forvirring?

For hvem er dette en Prøvelse?

Hvem er det, som bliver fristet?

alt eftersom Tilfældet er. Efter at have stilet de til Tilfældet svarende tavse Spørgsmål til Dem selv, forbliv stille, stands Tankerne, så vidt De formår, og gentag den Lytten, som Deres Øvelser i mental Ro har lært Dem.

Denne Øvelse skaber en Kontakt mellem Deres Bevidsthed og Overselvet og medfører dettes Beskyttelse. Øjeblikkeligt at begynde denne Søgen ind i det Åndelige Selv, så snart man står overfor en eller anden Besværlighed, er ensbetydende med at betage den Magten til at forstyrre Sindsroen Derefter vil ens Handlemåde vise Klogskab og Fornuft, fordi den inspireres af Overselvet.

Disharmoni findes ikke i Overselvet. Ved at vende sig indad mod dette Selv afslår man automatisk at give efter for de ydre Disharmonier. Når der opstår Besværligheder, må man ikke give efter for Fortvivlelse eller Tvivl, som kan strømme ind over Sindet. I Stedet bør man gøre sit Åndedræt roligt, øjeblikkeligt dreje Tanken i en anden Retning og Spørge: »Hvem er det, som har denne Besværlighed?«

Hvis vi kunde bortjage, og det hver Gang, alle ubehagelige, ulykkelige og Åndeligt usande Tanker, så snart de Opstår, vilde vil Sandhed være lykkelige. Det er fuldt ud gørligt, men sjældent ved almindelig Selvbeherskelse. Det er kun en Metode som den, der er fremsat her, der kan udrette noget så forbavsende, thi da er Sejren endeligt vundet, ikke ved vore egne Anstrengelser, men ved Overselvets Kraft, som vi har påkaldt.

Ubehagelige Personer, irriterende Forhold og uventede Skuffelser moder os ofte, og den nedslående Virkning af disse kan gøres til intet ved at søge at nå det guddommelige Midtpunkt af vort Væsen og gøre det straks. Den studerende må opelske den Vane straks at vende sig til det indre Selv, når han trues af en Konflikt med sine Omgivelser. Hvis han gør dette til Stadighed, vil han komme i Besiddelse af en vidunderlig Følelse af Fred og Sikkerhed, og hans Sind vil uden Gnidning komme igennem Hændelsen.

Vi må huske, at vort inderste Selv altid står afventende i en uforanderlig Tilstand af fuldkommen Fred. Når Besværligheder stormer og raser omkring os, bør vi uopholdelig hindre uheldige Reaktioner i at opstå og forsøge at koncentrere vor Tanke om vor Søgen efter

det Åndelige Selv.

Når man har fundet dette, har man også opnået den lykkelige Tilstand, som er Selvets Natur. Det gode er altid til Stede, men man må søge det, føle sig ind til det og erkende det. Intet Tidspunkt er mere egnet til at begynde denne guddommelige Søgen, end når mørke Hændelser og tærende ængstelser samler sig over vort Hoved. Thi ved at vende Tanken ad denne Vej til Erkendelse af Selvet kan vi demonstrere på en både slående og oplysende Måde, at denne Metode besidder mystisk Kraft. »Loft eders Øjne op mod Himlen,« formanede den gamle Profet Jesaias. Denne Metode, som dirigerer Opmærksomheden indad, må nødvendigvis svække disharmoniske og ubehagelige Stemninger, som kan angribe os. Selve Bestrøbelserne for at finde ind til os selv bringer os nærmere til den sublime Lykketilstand, som det virkelige Selv altid ejer. Det er en Frigørelse. På denne Måde anvender vi den Sandhed, vi har forstået, og gør den til en virksom Faktor i vort Liv.

Indøvelsen af denne Teknik vil ubetinget bringe Frygt, Nedtrykthed og Materialisme ud af Bevidstheden. Man må vende sig indad til Overselvet, indtil det bliver den første Tanke, den anden Natur og den sjette Sans.

Processen kan forklares på en anden Måde. Mennesket

Overselvet - er uden Begær, er ikke underkastet ydre Indflydelser, påvirkes ikke af nogen anden Magt end Gud. Derfor føler Overselvet aldrig Smerte, bliver aldrig vred, og det kan ikke påvirkes af Nedtrykthed eller Frygt. Mennesket - det personlige Selv - er fyldt af Begær og Antipatier, reagerer altid på ydre Indflydelser og gør sig til eet med dem. Han ligger under for sit Legemes Reaktionen overfor Omgivelserne og Personer, som det stadig træffer, og giver efter for disse Reaktionen, som om de virkelig var hans egne. Han ligger under for Legemets Frygt, Begær, Vrede, Frastødning, Smerte osv Han er så uvidende om sin egen indre Natur, at han tillader Legemets Ideer at herske over sig, og derved hindrer han den guddommelige Styrke og Kraft, som ligger latent i hans Åndelige Væsen, i at komme til Udfoldelse. I det Øyeblik, Sindet får Lov til at afspejle ubehagelige Ting, bliver Mennesket gjort til Slave af dem og må betale en ubehagelig Bøde. Men hvis han, skønt han føler det personlige reagere, ikke tillader dem at gøre Indtryk på sig, hvis han viljemæssigt vender sig bort og finder sit indre Midtpunkt, vil de ydre Ting begynde at tabe deres Evne til at påvirke ham. I samme Grad som Øvelse og Vane har udviklet denne Evne til at vende sig indad imod sit eget Indre, vil han være i Stand til at bortjage de dårlige Indflydelser, hvad enten de kommer fra andre Mennesker eller fra Omgivelserne, hvad enten de tager Form som legemlige Sygdomme eller vanskelige Livsforhold. Det er heller ikke forunderligt, at så forbavsende Resultater opnås, når vi husker, at »Mennesket blev gjort i Guds Billede«, og at hans sande Lighed med Gud gradvist dukker frem i Bevidstheden ved disse Øvelser.

Hvis vi lukker os op for disharmoniske Hændelser ved at indtage en negativ Holdning, bliver vi deres Ofre, men hvis vi lukker Sindets Porte for dem og i Stedet for indtager en passiv Holdning overfor det harmoniske og gode i vort Væsens Åndelige Midtpunkt, behøver vi ikke at lide. Det er vor mentale Erkendelse af vor egen Guddommelighed, som fører Helbredelse med sig, og som frigør os for dårlige Forholds onde Magt.

Den Hjælp, som vi på denne Måde kan få, kan tage forskellige Former. Beskyttelse i Fare er en af dem. Alle, som i Sandhed giver sig over til den højere Magt, modtager dens beskyttende Hjælp.

Jeg synes om den åbne Erklæring, som Indianerhøvdingen gav om sit Ønske om at angribe den lille Kvækerforsamling i Easton i Staten New York en klar Sommermorgen i Året 1775. »Indianer komme hvid Mands Hus,« sagde han og pegede på Huset, »Indianer ønske dræbe hvid Mand, en, to, tre, seks, alle !« og han greb til Tomahawken i Bæltet med en forbitret Bevægelse. »Indianer komme, se hvid Mand sidde i Hus; ingen Bosse, ingen Pil, ingen Kniv; alt roligt, alle stille, bedende til Store Ånd. *Store Ånd også i Indianers Indre,*« han pegede på sit Bryst. »Da Store Ånd sige: »Indianer! ikke dræbe dem!««

Helbredelse er en anden Form, på hvilken denne Hjælp kan give sig Udtryk. Min gode Ven, Dorothy Kerin, rejste sig fra Døds sengen fuldstændigt og øyeblikkeligt helbredt for

fremskreden Lungetuberkulose, Sukkersyge og Mavebylder. Lægerne var ophørt med al Behandling, da de betragtede Tilfældet som håbløst. Hendes mirakuløse Helbredelse ved Åndelig Kraft var et Under for Harley Street, og mange Læger undersøgte Tilfældet, men måtte indrømme, at Helbredelsen overgik deres Forstand. »Min Helbredelse kom direkte fra Gud,« siger Miss Kerin. »Det nye Testamente er fuldt af Lofter om Helbredelse, og jeg er sikker på, at så snart vi åbner vore Åndelige Øjne, skal vi se disse Lofter opfyldt.«

En anden Ven, W. T. Parish, havde fået at vide af Lægerne, at hans Hustru, som led af Kræft, ikke kunde leve ret meget længer. Hendes venstre Bryst var allerede fjernet, da det højre blev angrebet. Parish tog Hustruen hjem fra Sygehuset og begyndte selv at behandle hende ved Hjælp af Åndens Kraft. I Løbet af ni Måneder var hun rask. Hendes Tilfælde er en klar og fuldkommen Demonstration af Åndens Magt over Legemet, en betydningsfuld Vejviser til Helbredelsen af en af vor Tids mest frygtede Sygdomme ved Anvendelse af Oldtidens mest sublime Lægemedel, den guddommelige helbredende Kraft.

Overselvets Livskraft strømmer uophørligt ind i ethvert Atom, ind i hvert Elektron, som udgør Legemet. Det er Overselvet, som virkelig giver Liv til vore Legemer og opretholder dem. Uden dets usynlige Nærværelse vilde vore Legemer øyeblikkelig falde døde til Jorden. Maskineriet kunde ikke gå rundt uden dets usete Åndelige Drivremme. Og det er Overselvet, som ligeledes istandsætter og Helbreder Legemet.

Ovetselvets Kraft er hos Dem her og nu; intet kan udelukke Dem fra dets Indvirkning undtagen Deres egen villedede Forsømmelse, Deres egen sløse Tvivl. Følg den hemmelige Vej og tilegn Dem det, som allerede tilhører Dem.

Imidlertid, Mennesket kan ikke diktere den skabende Intelligens, som behersker Verden og giver ham Liv, hvilken Form Hjælpen skal komme i; ej heller kan han altid forlange Tilfredsstillelse af sine personlige Behov uafhængigt af højere Hensyn. Man kunde sige, at Mennesket i sidste Instans er Pensionær hos den universelle Rigdom.

Han kan ikke altid beherske Forholdene, men han kan beherske den Måde, hvorpå han reagerer overfor dem. Hvis Åndelig Erkendelse ikke altid fjerner Skyggerne af Fattigdom, Sygdom eller Ulykke fra hans Vej, så vil den give ham Mod til at kæmpe med Fattigdommen, Tålmodighed til at udholde Sygdommen og Visdom til at stå fast i Ulykken.

Det Menneske, som i stadig større Grad trænger ind i denne Bevidsthed om sit indre Selv, vil føle sig mindre tilbøjelig til at bønfalde de højere Magter om at opnå Held, afhjælpe hans materielle Trang og hans sociale Behov. I Stedet for vil han føle dette Selvs beskyttende Kraft, og hvis han overhovedet beder, vil det være om mere Visdom, Styrke og Kærlighed. Når han ejer disse, ved han, at han roligt kan overlade Resten til den indre Guddom, som så ufejlbarligt vil afhjælpe hans *sande* Trang i rette Øjeblik.

Det er godt at vide, at vi kan leve i større Sikkerhed, hvis vi holder Vejen åben ind til Overselvet. Vi kan vandre på denne mærkelige Jord med større Sikkerhed, hvis vi nu og da stiger op til Stjernerne.

Lad os søge Overselvet gennem usøgte Tårers Tåge, gennem tilfredsstillende Ønskers Solskin, og lad os ikke glemme, hvem vi virkelig er.

Et Menneske er kun middelmådigt, indtil han lærer at stole på denne højere Kraft, det virkelige Selv, indtil han gør det til en levende Faktor i sit Udsyn og altid vender Blikket indad for at blive ledet af det.

Tro på det Selv, som De kender, og De er straks begrænset; tro på det større Selv, som De virkelig er, og De kan gå fra Sejr til Sejr. Vær det, som De virkelig er i Deres Indre.

I Deres mest fredfyldte Øyeblikke vil De erkende denne dybe Sandhed: *Mennesket er aldrig virkelig adskilt fra Gud!*

KAPITEL XII

Epilog

De er virkelig ikke nogensinde adskilt fra den guddommelige Kraft, som behersker Universet, styrer Menneskelivet og er al Tilværelses usete Grundvold. Er det ikke en hjælpende Tanke i en Tid som denne, da vi lever i en Periode af åben Vantro og kynisk Materialisme, Følgerne af den Kendsgerning, at Menneskeheden har været på sit Golgatha siden I914? Brownings rosenrode Sætning: »Gud er i sin Himmel, alt er vel i Verden,« læses gennem sorte Brilller. Vi er temmelig usikre med Hensyn til Guds Tilværelse og Himlen, mens Verdens nuværende Tilstand synes at beskyldte Browning for at lyve.

De sidste få Års alvorlige Litteratur bærer Præg af Fortvivlelse. De, som tænker, og som skriver for noget mere end blot at underholde andre, er begyndt at se, hvor betydningsfulde de Begivenheder er, som Tiden snart vil føre ind i en Krise. De ser, at den Morgenrøde, som oplyste hele Verdens Håb ved Slutningen af sidste Krig, er svundet, og at vil Stedet plages af en forvirrende Tåge. De tvinges, på Trods af sig selv, til at være Budbærere om Død og Dom. De er i Dag blevet klagende Cassandraer, som profetisk advarer Menneskene om kommende Ulykker. Vi slutter den sidste Side af deres Bøger med en Kuldegysning og et Indtryk af dyb Pessimisme.

Den, som betragter de sociale og politiske Bygninger omkring os og ser, at de smuldrer bort eller falder sammen med et Brag, kan ikke tvivle om, at han betragter afslutningen af en stor historisk Epoke. I Dag er Menneskehedens Historie blevet et Drama om det uventede; vi venter hver Morgen på den næste Overraskelse. Det så længe herskende Manchu-Dynasti har forladt Peking, og det Land, som skabte Guldstandarder, er gået fra den. Det eneste visse i Dag er Uvished. Livets Karavane vandrede en Gang gennem Tidsaldrene som en endeløs Procession, men nu til Dags farer den af Sted som en Maskine i stærkeste Fart.

Menneskeheden i Dag er både sulten og jaget af Spøgelser. Den hungrer efter en bedre og lysere Tid og plages af Fortidens tunge Skygger. Verden synes villig til at prøve at gå en hvilken som helst Vej, blot ikke den rigtige. Pint af Udsigten til en ny Krig, plaget af de kaotiske politiske Forhold i alle Lande, styrter den hid og did efter den Formular, der kan løse dens økonomiske og politiske Problemer, men den eneste fuldkomne Formel, den eneste ufejlbarlige Formel kan den ikke få øje på, skønt den lige er til at gribe, og det er den gyldne Regel: »Gør imod andre, hvad du vil, at de skal gøre mod dig.«

Verdens mest skrigende Behov i Dag er ikke en anden Hjerne, men et andet Hjerte. Der er ingen Mangel på Ideer blandt os - snarere det modsatte - men der er Mangel på god Vilje. Følelsen af god Vilje vil være den største og bedste Forsikring for universel Fred.

Hvem kan vel se på det moderne Europa uden at mindes Profeten af Nazarets advarende Ord, Ord, som er skrevet med ildbogstaver på Historiens Sider. Hvem kan vel glemme hine frygtelige Ord af Jesus, da han stod på Oliebjerget og udtalte Dommen over Hovedstaden:

»O Jerusalem, Jerusalem! Du, som dræber Profeterne og stener dem, som er sendt til dig! Hvor ofte vilde jeg ikke have samlet dine Børn, som Hønen samler sine Kyllinger under Vingerne, og I vilde ikke.«

Vi må en Tid stå, som Clio, Historiens Muse, gjorde i Oldtiden, med loftet Pen og ikke fare til at udtale Dommen over vor Tidsalder. Thi der er en Plan bag Begivenhederne, som udgør den moderne Verdens Liv, og hvis Mennesket ikke har lært at se denne Plan, kan han ikke dømme rigtigt.

De Kræfter, som styrer Universet, som vogter Menneskeheden og våger over Verden, vil tale til dette Århundrede i Toner, der er langt stærkere end mine, og de vil vise, at de er til ved Begivenheder langt mere overraskende end en Bog. Vi ser os om og opdager det Kaos, som omgiver os; de tåbelige frygter, at Gud er død eller fraværende, og at vi er fortabt. Da ingen Hånd strekkes ud fra det store ukendte for at frelse Menneskene fra deres selvskabte Sørger, tror de, at der ikke er nogen Hånd, der kan hjælpe os. Gud kunde, hvis han vilde,

Helbrede alle denne Planets Sørger på et Øjeblik Men det vilde blot være at forvandle Menneskeheden til en Automat og måske til maskingjorte Engle. **Hvis Mennesket skal vokse op til Lighed med Gud, må det være af egen fri Vilje.** Garantien for, at han vil gøre det, er Tilstedeværelsen af en guddommelig Gnist i hans eget Indre. Der er sande Røster i Hjertet - Håbets og den gode Viljes Røster - og de skal igen en Gang lade sig høre.

Thi det guddommelige Instinkt i Mennesket kan ikke udryddes; det kan i nogen Tid skjules, men en Dag må det bryde frem igen.

Det er et fortærsket/ fortygget Udtryk, men det er sandt, at når Mennesket er i den yderste Fortvivlelse, er der Plads for Gud. Hvad der gælder den enkelte, gælder også en Nation, som kun er en Samling af Individuer, og gælder også Verden, som kun er en Samling af Nationer. Social Ulykke, økonomiske Ængstelser, politisk Kaos - alt dette er, når alt kommer til alt, kun fysiske Følger af Mangelen på Åndelighed i Verden Verdens yderste Fortvivlelse vil vise sig at være det øjeblik, da gud kan virke, og det tyvende århundredes Historie vil til fulde bevise denne Kendsgerning.

Den bibelske Historie om den fortabte Søn gælder Verden såvel som den enkelte, og når Folkene er trætte af deres endeløse selvvilgede Ulykker, slået af deres FrankensteinUhyrer af videnskabeligt forte Krige, som er Masse-Massakrer og grufulde økonomiske Ødelæggelser, som viser deres manglende gode Vilje, vil de vende sig mod Hjemmet og påbegynde Rejsen tilbage til et bedre Liv. Og deres Fader, som ved dette, vil gå ud for at møde dem, kysse og trøste dem og vise dem sin uforanderlige Kærlighed.

I Mellemtiden kan enhver af os, som vandrer denne indre Vej, blive en Spreader af det sande Lys, kan omforme sig selv og derved blive i Stand til at omforme andre. Det er sådanne Mennesker, inspirerede, uselviske Redskaber, rede til at arbejde for Menneskeheden, vi må se hen til, hvis Verden skal blive befriet for sine materielle Lidelser og sin Åndelige Uvidenhed.

Lad os bøje os for det udødelige Overselvs Storhed. Selv om vi ikke kan forstå det eller fatte dets Holdning, bør vi ikke des mindre bøje Sind og Hjerte og Legeme under dets ophøjede Krav. På denne Måde skal vi opnå udødeligt Liv og samle de uforgængelige Frugter: Sandhed, Visdom, Fred og Kraft.

Lad os bringe os selv som Offer til de kommende Magter, at de kan bruge os til at tjene Menneskeheden vel i den Kreds, hvor vi bevæger os, hvor snæver den end kan være. Lad os i Stilhed give os selv for andres Velfærd, som Kristus gav sig selv for denne mørke Planets Vel. Lad os være sande overfor det usete Formål, som Guderne altid fremholder for Menneskeheden. Thi det guddommelige Liv er overalt. Skal vi forråde det ved at benægte dets evige Væsen eller gøre det Skam ved at foragte dets ophøjede Advarsler?

Fred være med eder!